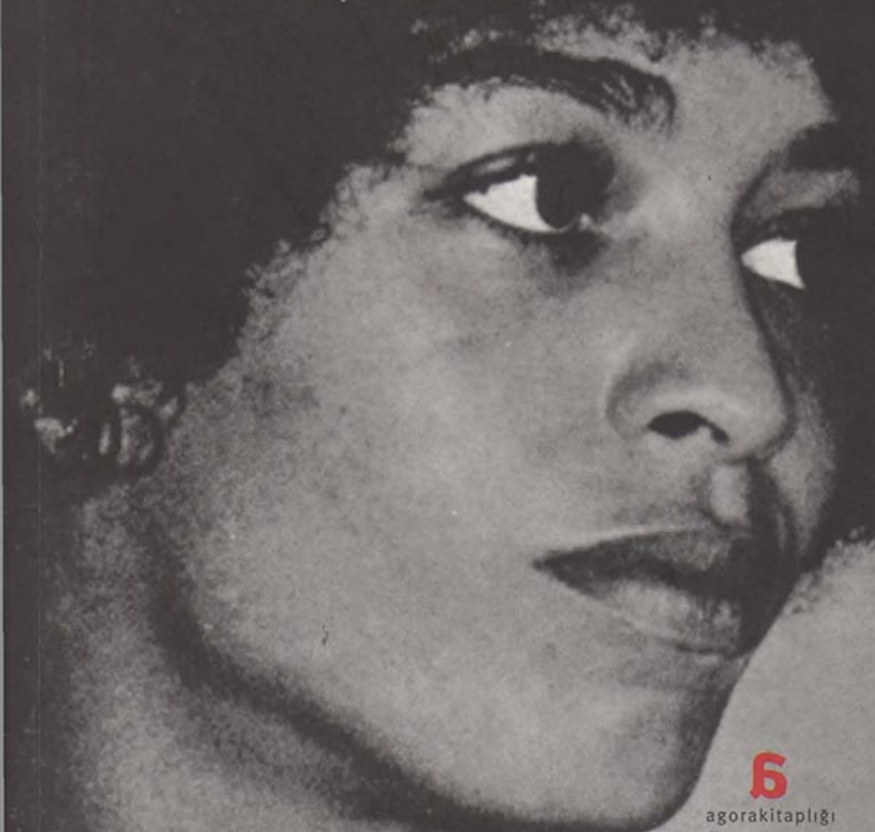

Angela Davis

EGER ŞAFAKTA GELİRLERSE

Türkçesi: Hamit Bozak

6

agorakitaplığı

agorakitaplığı

196

ANGELA (YVONNE) DAVIS

1944, Alabama, Birmingham doğumlu olan radikal siyah eylemci, yazar ve akademisyen Angela Davis, 1965'te Brandeis Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Sartre üzerine çalıştı ve Fransızca öğrenimi görmek üzere Fransa'ya gitti. 1963'te Klu Klux Klan'ın, doğduğu Birmingham'daki kiliseyi bombalamasından derinden etkilendi. 1964'te Kaliforniya Üniversitesi'nde, görüşlerinden çok etkilendiği Herbert Marcuse'den doktora dersleri aldı, daha sonra da felsefeye ve sosyolojiye yönelip Adorno'nun derslerine katıldı. 1968'de Komünist Parti'ye girince, diğer siyahlar gibi ayrımcılıkla karşılaştı. 1970 yılı yazında Kara Panterler'in faaliyetlerine katıldı. 7 Ağustos 1970'de meydana gelen, bu kitapta geniş olarak yer verilen Marin County olayıyla ilişkilendirilmek istenerek aranmaya başlandı, FBI'in en çok aranan on kişi listesinde yer aldı. Bunun üzerine yeraltına geçti, bir süre sonra New York City'de yakalandı; aynı dönemde Kaliforniya Valisi Ronald Reagan tarafından eyalette bir daha ders vermesi yasaklanmıştı. On sekiz ay sonra, tamamı beyazlardan oluşan bir jüri tarafından aklandı. 1972'de John Lennon ve Yoko Ono ona ithafen "Angela" şarkısını yaparlarken, Rolling Stones da "Sweet Black Angel" şarkısını çıkardı. Angela Davis daha sonra siyahlar ve ezilenler adına mücadelesine hiç ara vermedi, konuşmalar yaptı, kampanyalara katıldı, eylemlerde yer aldı ve kitaplar yayınladı: *Angela Davis: An Autobiography* (1974), *Women, Race & Class* (1981 – Kadınlar, Irk ve Sınıf, Sosyalist Yayınlar, 1994), *Women, Race and Politics* (1989), *Blues Legacies & Black Feminism* (1999) ve *The Angela Y Davis Reader* (1999).

Angela Davis

EĞER ŞAFAKTA GELİRLERSE

Türkçesi: Hamit Bozak

a

agorakitaplığı

Feminist Kitaplık 9

Eğer Şafakta Gelirlerse

Angela Davis

Ruchell Magee, Soledad Kardeşleri ve Diğer Siyasal Tutuklular

Kitabın özgün adı:

If They Come in the Morning

Orbach and Chambers, Londra, 1971

İngilizce'den çeviren: Hamit Bozak

Kapak tasarımı: Mithat Çınar

Dizgi: Sibel Yurt

© 1971; National United Committee to Free Angela Davis

© 2008; bu kitabın Türkçe yayın hakları

Agora Kitaplığı'na aittir.

**Bu kitap Angela Davis, Bettina Aptheker ve ulusal çaplı, birleşik
Angela Davis'i ve Diğer Bütün Siyasal Tutukluları Kurtarma Komitesi'nin
(NUCFAD) diğer üyelerince hazırlanmıştır.**

Birinci Basım: Mart 2008

ISBN: 978-605-006-016-4

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Tel: (0212) 501 46 36

AGORA KİTAPLIĞI

Gümüşsuyu Mahallesi Osmanlı Yokuşu,

Muhtar Kâmil Sokak No: 5/1 Taksim/İSTANBUL

Tel: (0212) 243 96 26-27 Fax: (0212) 243 96 28

www.agorakitapligi.com

e-posta: agora@agorakitapligi.com

Özgürlük mücadelesinde düşenler (Jonathan Jackson, William Christmas, James McLain, Jon Huggins, Bunchy Carter, lil' Bobby Hutton, Fred Hampton, Mark Clark, Sam Napier) için...

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM:

SİZİN BÜYÜK DEVRİMİNİZ, ZENCİLERİN BİLİNÇLENMESİ

Angela Davis'e Mektup	3
-----------------------------	---

2. BÖLÜM:

SIYASİ MAHKÛMUN CESARETİ, KURULU DÜZENLE SÜREKLİ MÜCADELE

Siyasi Mahkûmlar, Cezaevleri ve Zenci Bağımsızlık Hareketi	13
---	----

3. BÖLÜM:

CEZAEVİ SİSTEMİ

Amerika Birleşik Devletleri'nde Cezaevlerinin Toplumsal İşlevleri	37
Cezaevi, Hani Nerede Zaferin?	46
Başkaldıran Mahkûmlar: Folsom Mahkûmlarının Manifestosu ..	53
Folsom Mahkûmlarının İsteklerini Bildiren Manifesto ve Baskıya Karşı Birleşik Cephe Dokümanları	57
Kaliforniya'da Uygulanan Cezaların Niteliği	64

4. BÖLÜM:

BASKININ GERÇEK DELİLLERİ

Günümüzde Siyasi Mahkûmların Duruşmaları	87
Kara Panter Partisi	89

5. BÖLÜM:

BOBBY SEALE VE ERICKA HUGGINS

Bobby Seale ve Ericka Huggins	123
Hapishaneden Şiirler	126
Cezaevinden Bir Mesaj	137
Ericka'ya Mektup	140

6. BÖLÜM:

SOLEDAD KARDEŞLER

Fleeta'nın Mektubu	149
Cezaevi Kurbanları	151
Soledad Kardeşler	162
Cezaevi Reformu Üzerine	172
Birleşik Cepheye Doğru	177

7. BÖLÜM:

RUCHELL MAGEE

Ruchell Magee	191
Angela'ya Mektuplar	198

8. BÖLÜM:

ANGELA DAVIS

Cezaevi Röportajları	207
----------------------------	-----

9. BÖLÜM:

ANGELA DAVIS VE RUCHELL MAGEE DURUŞMADA

Angela, Direnişin Simgesi	221
Angela Davis'in New York'tan Kaliforniya'ya Nakli	230
Mahkemeye Açıklama	238
Kendimi Savunma Hakkı	241
Kendini Savunma Hakkı Üzerine Bir Açıklama	262

10. BÖLÜM:

ANGELA DAVIS VE BÜTÜN SİYASAL MAHKÜMLAR İÇİN KAMPANYA

Siyasal Kampanya	269
Bildiri ve Çağrılar	274
Amerika'daki En Tehlikeli Suçlu	278
Angela Davis: Zenci Militan	282
Herbert Marcuse'den Açık Mektup	285
Kara Panter Partisi	287
Rahip Ralph Abernath'nin Konuşması	291
Amerika Birleşik Devletleri İşçileri	293
Dinleri ve Siyasal Görüşleri Ne Olursa Olsun, Bütün Kadınlara Çağrı	296
Coretta Scott King'in Bildirisi	299
Mrs. Shirley Graham Buboıs'in Çağrısı	301
Afrika Milli Kongresi, Güney Afrika Kadınlar Kolu Sekreteryası	303
Mme. Nguyen Thi Binh	305
Lukacs'ın Açıklaması	306
Valentina Nikolayeva-Tereshkova'nın Bildirisi	308
Bir Kadın Gardiyandan	310

“Bildiğimiz kadarıyla, senin hayatını kendi hayatımızı korur gibi korumamız gerekiyor. Çünkü sabah seni almaları, akşam sıranın bize geleceğini gösterir.”

(James Baldwin)

Önsöz

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki siyasal baskı korkunç boyutlara ulaştı. Özellikle iğrenç sınıfsal, ulusal, ırkçı baskıların kurbanı olan zenci ve melez halklar, sözde saygıdeğer parlamenterlerimizin de katıldığı bazı tertiplerin acısını çekmektedirler. Çoğunlukla yoksullardan oluşan kadın erkek, on binlerce suçsuz insan cezaevlerini doldurmakta, polis, FBI ve askeri istihbarat servisleri yüz binlerce kişi hakkında soruşturma yapmaktadır. Nixon hükümetinin Vietnam savaşına karşı açılan kampanyalara gösterdiği ilk tepki 13 bin kişiyi tutuklayarak cezaevi haline getirilen stadyumlara kapatmak olmuştur. Bu olayların bize göstermesi gereken en önemli gerçek, alınan geniş çaptaki baskı tedbirlerinin, içinde yaşadığımız düzenin aksaklıklarını yansıttıklarıdır.

Devletin her türlü muhalefeti ezmek amacıyla seferber ettiği güçleri (özellikle polis teşkilatını ve askeri güçleri) ve bunların üzerindeki merkezi kontrol mekanizmasını küçümsememekle birlikte, bu yollara başvurulmasını toplumsal bir kriz ve sistemin çözülmeye başlamasına bağlamak gerektiğine inanıyoruz. Bizim bu kitabı hazırlarken vardığımız sonuç, burjuva demokratik devletin, adalet mekanizması ve cezaevleriyle birlikte çözülmekte olduğudur. Bu süreçte hepimiz, adalet mekanizmasını ve cezaevlerini, sınırsız bir baskının araçları, başarıyla direnebileceğimiz, ama artık reformlarla düzeltilemeyecek, ancak bir devrim sonucu şekil değiştirebilecek kuruluşlar olarak görmemiz gerektiğini anladık.

Baskı, kendine güveni yitirmekte olan emperyalist devletin, halktan gelen ve gün geçtikçe gelişen, giderek devrim yoluyla toplum yapısını temelden değiştirebilecek bir hoşnutsuzluğu başka yollarla kontrol altına alamadığı zaman başvuracağı bir araçtır.

Bu dönemde, egemen çevreler demokratik yollardan ayrılıp zora başvurduklarında, devrimci ve radikal-demokratik güçlerin saldırıya geçmeleri ve kendilerini, büyümeleri geometrik diziler şeklinde olan kitle hareketlerine uydurmaları özellikle önemlidir. Siyasi mahkûmları kurtarmak için girişilen mücadelelerin önemi, düzene açık bir saldırı niteliği taşımasında aranmalıdır. Bu mücadele, devletin meşruluğunu eleştiri konusu yapmakta, aynı zamanda birçok kardeşimizin cezaevinden çıkıp mücadeleye katılabilmesini sağlamaktadır. Cezaevlerinin kapitalist devlet mekanizmasının sınıfsal, ırkçı ve şoven bir baskı aracı, bu devlet mekanizmasının bir parçası olarak teşhiri ve cezaevlerinin ortadan kaldırılması için yapılan talepler, hareketin saldırı niteliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Bu sebeplerden ötürü Angela'nın tutuklanmasını, doğrudan doğruya onun Soledad Kardeşler'i savunmak adına yaptı-

ğı çalışmalara, cezaevlerinin kamuoyuna teşhir edilmeleri için gösterdiği gayretlere ve zenci bir kadın, radikal bir aydın, bir sosyalist olarak yönetici çevrelerin nefretini üzerine çekmesine bağlayabiliriz.

İlerici ve radikal çevrelerden birçok kişi, özellikle baskının gözle görülür şekilde arttığı son aylarda, bu durumu devletin faşist niteliğinin bir belirtisi olarak görme eğilimindeydi. Gittikçe artan siyasal baskı ve alınan şiddet tedbirleri hiç şüphesiz devletin bünyesindeki faşist unsurların belirtileridir. Bu konuya önem vermemiz gerektiği açıktır. Bununla birlikte, Marksistler olarak, faşizmin varlığını yalnızca alınan şiddet tedbirlerine bakarak kabul edemeyiz, çünkü bu tedbirler faşizm yerleşmeden önce de var olabilirler. Faşizm, karşı devrimin zaferini temsil eder; yani faşizm, toplumun sosyalizme geçişini önleyen karşı-devrimdir. Faşizmin yerleşmesiyle işçi sınıfının sömürülmesi artar ve terörist baskı tedbirleriyle desteklenir.

Bu yüzden, faşist eğilimleri, işçileri ne ölçüde karşılarına aldıklarına bakarak değerlendirmemiz gerekmektedir. Amerika Birleşik Devletleri'nin yöneticileri, işçi sınıfının en fazla sömürülen, aynı zamanda en radikal ve en bilinçli kesimini, zenci, Porto Rikolu ve Meksikalı grupları kesin olarak karşılarına almaktadırlar. Burada açıklığa kavuşması gereken nokta, işçi sınıfının vereceği mücadelenin, ırkçılığın bütün belirtilerine karşı girişilecek, uzlaşma tanımayan bir savaşın çevresinde gelişmesi zorunluluğudur.

Ayrıca, baskının aldığı şekilleri incelerken, faşist unsurların açık belirtileri olarak Nixon hükümetinin işçilerin toplu sözleşme haklarına karşı çıkmasını (inşaat işçilerinin haklarını geniş ölçüde kısıtlayan Bacon-Davis kanununun yürürlüğe girmesi gibi), demiryolu işçilerinin başlattığı grevi durdurmak için olağanüstü bir kanun çıkarmasını ya da posta işçilerinin grev sözcülerinin karşısına (bu hareket içinde en önemli rolü

zenci işçilerin oynadığı bilinmekteydi) Milli Muhafızların çıkarılmasını gösterebiliriz. Tarihten alınan dersler, bize faşizmin tek bir olay, bir hükümet darbesi olmadığını gösteriyor. Faşist eğilimler her zaman devrimci hareketlerin geçirdiği gelişime paralel bir seyir göstermiş ve her iki eğilim de kaynağını toplumsal düzenin içinde bulunduğu çıkmazdan almıştır. Faşizm yeni yeni ortaya çıktığı sıralarda, daha yerleşmeye fırsat bulamadan geniş bir halk cephesi tarafından önlenebilir, ayrıca, devrimci hareketin başarısı anti-faşist cephenin demokratik, radikal niteliğine bağlıdır. Bizler, Georgi Dimitrov'un 1935'de, o sıralarda görülen faşist eğilimler için söylediklerinin günümüzde de geçerli olduğu kanısındayız.

Devrimci proletarya faşizmin kendisini uykuda yakalamasına izin vermemeli, faşizme saldırıya geçme fırsatı bırakmadan öldürücü darbeyi vurmaya bakmalıdır. Faşizmin yerleşmesine vakit bırakmadan görüldüğü yerde başını ezmeli, onun yeni avantajlar sağlamasını önlemelidir.

Bugün halk, hükümetin baskısına karşı geniş çapta bir direnişe geçmiş durumdadır. Bu direniş bazen örgütlenmiş olarak, bazen de kendiliğinden ortaya çıkan hareketler şeklinde kendini göstermektedir. Angela'nın davasıyla birleştirilen San Rafael ayaklanmasını, cezaevlerindeki şiddet tedbirlerine ve siyasal baskıya karşı gösterilen bir tepki olarak yorumlamamız gerekiyor. Mücadeleyi sürdürmek üzere örgüt çalışmalarına katılanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Henüz önem kazanmamış olmakla birlikte, kanun çerçevesi içinde, bütün anayasal haklardan faydalanarak yeni haklar elde etmeye ve halkın desteğini sağlamaya çalışarak yürütülen mücadeleler, çeşitli zaferler kazanmış durumdadır.

Haklarında idam kararı alındıktan sonra Kara Panter Partisi liderleri Ericka Huggins ve Bobby Seale'in davalarının Con-

necticut'lı bir yüksek mahkeme yargıcı tarafından düşürülmesi, kanuni yollardan verilen mücadelenin sonuçlarından biridir. New York'ta 'Panter 21' davası sanıklarının beraati ve Kara Panter Partisi savunma bakanı P. Newton hakkında alınan kararın değiştirilmesi (Huey şimdi aynı suçtan ikinci defa yargılanmakta olduğundan bunu kesin bir zafer saymasak bile) geniş çapta bir direnişin zaferidir. Bununla birlikte, bu zaferleri *New York Times*'ın iddia ettiği gibi, mahkemelerin adaletine borçlu olduğumuzu sanmıyoruz. Aksine bunlar, mahkemelerin tarafsız olmamalarından doğan güçlüklerle rağmen kazanılmış zaferlerdir. Sanıklara ve avukatlara yapılan maddi, manevi işkenceleri de içine alan bu güçlükler, ırkçı, anti-komünist, şoven isterinin sonuçlarıdır. Bunun sorumluluğunu da doğrudan doğruya Amerika Birleşik Devletleri başkanı, dışişleri bakanı, başsavcı ve FBI Genel Müdürü taşımaktadır.

Mahkemelerde sağlanan bu başarı, en küçük bir taviz vermeyi kabul etmeyen bir direnişin, jüri üyelerinin ve mahkemede hazır bulunanların siyasal inançlarını büyük ölçüde değiştirmeyi başaran, kanun çerçevesi içinde örgütlenmiş hareketler şeklinde hükümetten gelecek saldırıları karşılamaya hazır bekleyen bir direnişin sonuçlarıdır.

Son zamanlarda elde edilen bu başarılarla rağmen baskılar hâlâ sürüp gitmektedir. Her gün devrimci liderler tutuklanmakta, sendikal çalışmalara karşı düzenlenen saldırılar sürdürülmekte, Vietnam Savaşı devam etmektedir. Eğitim sistemine (özellikle yüksek okullarda) yapılan müdahaleler ve polisin gettolarda uyguladığı şiddet tedbirleri azalmamıştır.

Her şeye rağmen bu baskı ortamında gerçekleşen beraatlar ve serbest bırakmalar, halk cephesinin hükümet çevrelerinde sürüp giden isteri havasına karşı kazandığı gücün belirtileridir. Bu, özellikle Bobby Seale ve Ericka Huggins davalarında açıkça kendini göstermiştir. Aynı şekilde bu belirtileri, beyaz

bir gardiyanı öldürmekle suçlanan Soledad mahpusları James Wagner, Roosevelt Williams ve Jesse Lee Philips'in davalarında görebiliriz. Avukat iddianameyi, "... tutarsız bir iddia. Her şey başından düzenlenmiş. Bütün bunlar cezaevi yetkililerinin bir suçlu bulmak amacıyla giriştikleri çabanın sonuçları..." diyerek açıklamıştır.

Siyasi mahkûmların serbest bırakılması için girişilen mücadelenin önemi, bu mücadelenin tek tek bazı kişileri kurtarabilmiş olmasında yatmaz. Bu hareketler bağımsızlık mücadelesiyle, devrimci ve demokratik mücadeleyle bağlar kurdukları için birkaç kişiyi kurtarmaktan çok daha büyük önem kazanmaktadırlar. Bu dinamik yapı 1930'larda Scottsboro gençlerinin serbest bırakılması için girişilen mücadelede açıkça kendini göstermiştir.

1931 Mart'ında Alabama'nın Jackson havalisinde dokuz zenci genç tutuklanmış ve iki beyaz kıza tecavüz etmek suçuyla yargılanmak üzere mahkeme önüne çıkarılmışlardır. O gençlerin suçsuz oldukları açıktı; dünyanın her tarafında hayatlarının kurtarılması için mücadeleye girildi (haklarında idam cezası isteniyordu) ve sonunda bu mücadele başarıya ulaştı. Scottsboro gençlerinin kurtarılması için girişilen kitle hareketleri, adalet mekanizmasında yirmi yıldır yürürlükte olan bazı reformlar yapılmasına yol açtı. Bu konuda Norris (1938) ve Powell davaları olarak tanınan davalar büyük önem taşır. Bu davaların ilkinde Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkeme Kurulu, Alabama'daki Jackson ve Morgan bölgelerinde yıllardır zencilerin jüri üyesi olmalarının yasaklanmış olduğunu ve kararın anayasanın 14. maddesine aykırılık içerdiğini öne sürerek sanık Clarence Norrins'in davalarına yeniden bakılmasına karar vermiştir. Scottsboro sanıklarından Ozie Powell'le ilgili olan Powell davasındaysa, ölüm cezası istenen sanıklara mahkeme tarafından avukat tutulması prensibi benimsenmiştir.

Bu olaylardan kırk yıl sonra, ABD'nin toplumsal yapısını tehdit eden krizin ciddileşmeye başladığı, dünyanın her tarafında bağımsızlık mücadelelerinin güçlendiği günümüzde, siyasi mahkûmların serbest bırakılması için açılan kampanyaların da eskiye oranla daha büyük önem kazanmış oldukları açıktır. Angela'nın savunmasını, özellikle bu açıdan, tek bir kişinin kurtarılmasından çok daha önemli bir siyasal olay olarak değerlendirmeliyiz.

Bizce en önemli nokta, ulusal bağımsızlık hareketleriyle işçilerin öncülüğünde, bütün devrimci, radikal ve demokratik unsurları içine alan bir birleşik cephenin kurulması ve gittikçe daha faşist bir görünüm alan yönetici çevrelere karşı her alanda mücadeleye girişilmesidir.

Bu tip bir cephenin de aslında kurulmakta olduğu kanısındayız. Zenci, Porto Rikolu ve Chicano* gruplar gittikçe artan bir güçle hükümetin baskısına karşı koymaktadırlar. Barışçı hareketler ve işçi hareketleri siyasi mahkûmların serbest bırakılması için verilen mücadeleyi büyük ölçüde desteklemektedirler. San Francisco'da bir Siyasi Mahkûmlar Dayanışma Komitesi kurmak üzere çalışmalar yapılmaktadır. Diğer kuruluşlarla birlikte partimiz de bir Birleşik Cephe kurulması gerektiğini kabul etmiş ve bu konuda çalışmalara başlamıştır. Artık baskı unsurları arasındaki ideolojik sınırlar ortadan kalkmıştır. Direnişimizi sürdürebilmek için bizim de sınırları aşmamız gerekiyor. Bağımsız kuruluşlar olarak kalsak da, aramızdaki bazı görüş ayrılıkları devam etse de, belirli bir hareket birliği sağlamalıyız.

Bu kitapta çeşitli siyasal görüşleri yansıtan yazıları bir araya getirdik; söz konusu yazıların hepsi şoven baskılara, Vietnam savaşına ve cezaevlerinin günümüzdeki yapısına karşı ol-

*) Chicano: Meksika asıllı Amerikalı. (ç.n.)

mak gibi belli başlı temel noktalarda birleşmektedirler. Ayrıca kitapta, Angela'ya karşı ileri sürölen suçlamaları ve Angela'nın kurtarılması için halktan gelen desteği kısaca özetledik.

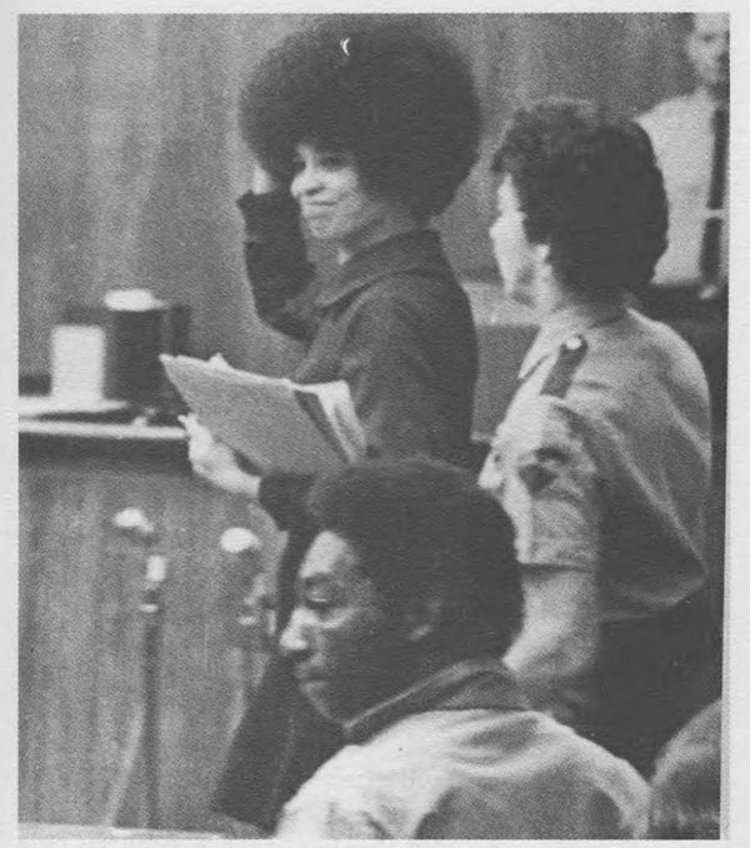
Umudumuz, bu kitabın, cezaevlerinin genel yapısını ve toplumsal düzen içindeki yerlerini belirterek ve yüzlerce insanın ölümüne sebep olan, binlerce insanı cezaevlerinde tutan siyasal baskının ulaştığı boyutları açıklayarak, el birliğiyle bir 'birleşik cephe' kurulmasına katkıda bulunmasıdır.

Haziran 1971

Angela Y. Davis – Bettina Aptheker

EĞER ŞAFAKTA
GELİRLERSE

SIZIN BÜYÜK DEVRİMİNİZ, ZENCİLERİN BİLİNÇLENMESİ

Angela Davis'e Mektup

James Baldwin

19 Kasım 1970

Sevgili kardeşim,

Günümüzde zencilerin kollarını bağlayan zincirlerin, hatta yalnızca zincirlerin görüntüsü bile Amerikan halkı için dayanılamayacak bir anı olmalıydı. Öyle ki, bir anda ayaklanıp bu zincirleri kırmalıydılar. Ama öyle olmadı, zincirleriyle pek mutlular şimdi. Dahası da var, güvenlerini zincirlere ve cesetlere borçlu olduklarını düşünür gibiler. *Newsweek*, savunulamayacak olan şeylerin uygar savunucusu, seni bir kaşık suda boğmaya hazır (geriye yalnızca onun bir çeşit kişisel özgürlük kazanmış olması kalıyor); resmini kapağına basıyor, zincirler içinde.

Çok yalnız görünüyorsun, hemen hemen Bachau'ya giden bir arabanın içindeki Yahudi kadını kadar, ya da İsa adına zincire vurulup Hristiyan ülkelerine gönderilen kardeşlerimiz kadar yalnız.

Ne yapalım... Susmanın yalnız cinayet değil, aynı zamanda intihar demek olduğu bir çağda yaşadığımız için elimden geldiğince gürültü ediyorum burada, Avrupa radyoları ve televizyonlarında. Almanya'dan yeni döndüm, oldukça yakın bir geçmişte halkının suskunluğu yüzünden kötü şöhret yapmış bir ülke olan Almanya'dan... Benden bayan Angela Davis üzerine konuşmamı istediler; konuştum ben de. Belki de saçma bir çabaydı, ama ne de olsa elimize geçen fırsatları kaçırmamız gerekiyor.

Senden yirmi yaş büyüğüm, George Jackson'ın, "İçlerinde bir tek sağlıklı kardeşimiz yok, bir tane bile..." dediği nesilden biriyim, yani. Şimdi kalkıp bunun tartışmasını yapacak değilim (hele şu sırada gereksiz olduğunu çok iyi bildiğim bazı ayrıntılara hiç girmeden), zira senin ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Benim sağlığım da ortada zaten. Sizi, seni, Huey'i, George'u ve özellikle Jonathan Jackson'ı düşünürken, kölelikten alınan derslerden faydalanılabileceğini söylerken, ne demek istediğinizi daha iyi anlıyorum şimdi. Bana öyle geliyor ki bütün bir nesil, tarihini iyice özümlemiş ve kendini ondan kurtarmış durumda, kurban rolü oynayamaz artık. Bunları sana, cezaevinde hayatı (hayatımız) uğruna mücadele eden bir kardeşimize yazmam uygunsuz düşer belki. Ama ben senin beni yanlış anlamayacağını umuyorum; üstelik unutma, yalnızca sıradan bir gözlemci değilim.

Demek istediğim, senin, benim babamın oğlu olduğum kadar, kendi babanın kızı olmadığın. Babamla benim hayattan beklediklerimiz birdi. Onun neslinin de benim neslimin de

umutları aynıydı. Ne yaşlarımız arasındaki fark, ne de güneyden kuzeye yapılan büyük göç, bu umutları değiştirip hayatımızı daha yaşanır bir hale getirebildi. Zira temelde, o zamanlar kullanılan deyimle, o zamanların umutsuz diliyle, babam bir 'nigger'dı, zenciydi, -bir nigger işçi- rahip, ben de öyleyim. Bir aşama kaydettiğim doğru, ama fazla önemli bir aşama değil bu; bazı yoksul İspanyolların varlıklı boğa güreşçileri olmaları, bazı yoksul zenci çocukların zenginleşmeleri (boksörler gibi) kabilinden bir şey. Bütün bunlar insanın ruhen gelişmesine yardımcı olmaz. (Bu konuda alçakgönüllü olduğumu sanma sakın). Ama birisi Cassius Clay Muhammed Ali olup da, o üniformayı giymeyi reddettiği zaman (üstelik onca parayı feda ederek) bazı şeylerin değiştiği gerçekten anlaşıldı.

Amerika'nın zaferi (buna Amerika'nın trajedisi de diyebilirsin), zencilerin kendi kendilerinden iğrenmelerini sağlamış olmasıydı. Küçükken kendimden iğrenirdim, yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu. Bu aynı zamanda şuursuzca, kendime rağmen bile olsa, babamdan da nefret ettiğimi gösteriyordu. Annemden de. Erkek kardeşlerimden de. Kız kardeşlerimden de. Büyümekte olduğum sıralarda, Lenox caddesinde, her cumartesi akşamı zenciler birbirlerini öldürürlerdi. Kimse onlara bunun başkalarının çıkarı için özel olarak hazırlanmış bir senaryo olduğunu anlatamazdı ki; oraya kendilerini hayvanlar gibi hissetsinler diye hayvanlar gibi kapatıldıklarını bilmezlerdi. Her şey bir tek gerçeğe yönelmişti, buna karşı çıkan hiçbir şey yoktu, çalışmaya başlayınca da hiç kimse kendisine köle gibi davranılmasını yadırgamıyordu. Böylece insanların gazabına uğrayınca, beyaz bir tanrının önünde eğilip İsa'dan yardım istemeyi yadırgamaz olduk. O beyaz tanrı da, ev kiralarnı ödeme ve hasta çocuklarımızı iyileştirme konusunda bize yardımcı olmak adına kılını bile kıpırdatmıyordu.

Tabii hepsi bu değil gerçeklerin. Harcanan çabalar, dökülen terler, sarf edilen olağanüstü güç de yardım etti bugüne varmamıza. Ama asıl önemli olanı başarmış durumdayız şimdi. Sır açıklandı: insanız biz!

Yine de bu sırrın açıklanması, bütün ulusu korkudan öldürecekti neredeyse. Ulusu diriltti demek isterdim aslında burada, oysa insanlar trenlere doluşup, “İleri Hristiyan Kardeşler” diye marşlar söylemekten gocunmazken çok fazla şey istemek olur bu. Ulusumuz, eğer Amerika bir ulussa, buna hiç hazır değil daha. ‘Kalkınma ve demokrasi’ye olan bağlılıklar ne denli güçlü olursa olsun, Amerikalılar hiçbir zaman bu günün gelmesini istemediler. ‘Kalkınma ve demokrasi’ lafları Amerikalıların ağızlarında müstehcen bir anlam kazanmaktadır. Zira bu ulus, dünyadaki ulusların en mutsuzu, aritmetik âşığı olmasına rağmen, kendi problemlerini çözmeyi hiçbir zaman aklından geçirmemiştir.

Bir ulusun sağlığını ya da çıkarlarını korumayı ne dereceye kadar bildiğini ya da onun özel çıkarların toplamı mı, yoksa bir ulus mu olduğunu anlamanın en iyi yolu, kendisini idare etmeleri için seçtiği kişilere bakmaktır. Amerikan liderlerine bir göz atmak, ülkenin tam anlamıyla bir anarşinin eşiğinde olduğunu anlamak ve Amerikan çıkarlarının zencilere ne çeşit bir gelecek hazırlamak niyetinde olduklarını görmek açısından yeterlidir. (Zaten tarih de bunu kanıtlamış bulunuyor). Sözde vatandaşlarımızın gözünde, hepimizin kolayca harcanabilecek kişiler olduğumuz bir gerçek. Nixon, Agnew, Mithell, Hoover ve Ronnie Reagan gibilerinin de, halkın istediği şekli ve tanımladıkları şeyi yerine getirmekte bir an bile duraksamayacakları ortada.

Ama Amerikan halkının isteği nedir acaba? Ve yukarıdakiler nezdinde, halk kimlerden meydana gelmiştir? Halkın

yukarıda adlarını saydığımız beyler hakkında bildiği, Vietnam'daki cinayetlerin sorumluları hakkında bildiklerimizden daha fazla değildir. Amerika'da halkın isteği, her zaman halkın cehaletiyle, demokratik yollardan hem beyazların hem zencilerin kanına giren vahşi bir ekonomik yapının çıkarlarına göre düzenlenmiş ve işlenmiş bir cehaletle sınırlıdır. Ama beyazlar bunu açıklamaktan çekinirler ve bu yapı zenciler adına bir tehlike, ulus adına da acıklı bir durum olarak sürüp gider.

Başka şekilde söylemek gerekirse, beyazlar beyaz oluşlarına sığınarak içinde bulundukları bu tuzaktan kurtulmaya çalışmadıkları sürece, kendi adlarına milyonlarca insanın öldürülmesine izin vermiş olacaklar ve kendilerinin bile ırkçı bir savaş olarak görecekları (ve tasvip edecekleri) bir ortamın oluşmasına yol açacaklardır. Beyaz oluşlarının kendileriyle olaylar arasına belli bir uzaklık koymasına izin verdikleri sürece kendi hayatları, liderleri, ülkeleri, çocukları ve geleceklerinin sorumluluğunu yüklenebilecek kadar insan olamayacaklardır. Günahları, yani saplantıları içinde boğulup gideceklerdir. Ve bütün bunların belirtileri yavaş yavaş görünmeye başlamıştır.

Bu koca ülkede yalnızca bir avuç insan senin için, George Jackson için ve toplama kamplarındaki (başka türlü adlandıramıyorum) milyonlarca mahpus için hazırlananların, kendileri için de hazırlanmakta olduğunun farkında. Ülkedeki egemen güçler nezdinde beyazların hayatının da siyahlarınkinden fazla bir değeri yoktur, öğrenciler bunu yavaş yavaş, Vietnam'daki cesetlere bakarak anlamaya başladılar. Eğer Amerikan halkı kendi seçtiği liderlerden haysiyetleriyle çocuklarının hayatlarının korunmasını istemiyorsa, biz zenciler, Batı'nın en fazla tartaklanmış çocukları, hiçbir şey isteyemeyiz

onlardan, bu da yeni bir şey değil. Amerika'nın anlayamadığı Şu: Ayrı Şehirlerde, ayrı topraklar üzerinde, kardeşler arasında sũrũp giden bir savaş, ırkçı bir savaş değil, bir i savaştır. Ama yanıldıkları nokta, yalnızca bũtũn kardeşlerin beyaz olmaları gerektiği değil, aynı zamanlarda bũtũn beyazların da kardeş olduğudur.

Öyle olsun. Uykudan uyandıramıyoruz onları. Tanrı biliyor ya, gũcũmũz yettiğince gayret sarf ettik. Daha da elimizden geleni yapmamız ve kuvvetlenmemiz gerekiyor. Gırtladı-mıza kadar aşağılık duygusuna batmıŐ olduğumuzdan, kaderimizi, çocuklarımızın kaderini ve dũnyayı değiştirmek için uzlaŐılması imkũnsız gũlerle uzlaşmaya çalışıyoruz. Bildiğimiz tek Şey, insanın onun bunun merhametine kalmış bir varlık olmadığıdır. Havanın yalnız sanayicilere değil, bũtũn insanlara ait olduğudur. Çocukların dũnyaya bazılarının kũr etmelerine yardım etmek için gelmedikleridir. Demokrasinin insanların kiŐilikten yoksun, basit yaratıklar haline getirilmesi değil, insanın değerlerini gerçekleŐtirebilmesi için gerekli bir Őzgũrlũk ortamı olduğudur.

Biz zenciler, tek itici gũcũ hırs, tek tanrısıysa para olan bir dũzenin kurbanları yapıldığımızı ve bu noktada yalnız olmadığımızı iyi biliyoruz. Bu dũzenin, insanları cehalete, umutsuzluğa, Őlũme gŐtũrdũęũnũ ve bu dũzenin artık devam edemeyeceğini, ũnkũ insanların artık buna katlanacak gũleri kalmadığını da biliyoruz. Ve biliyoruz ki bu dũzenin devam edebilmesi için bizler merhametsizce kandırıldık. Bize kendimiz, soydaŐlarımız, geçmiŐimiz, sevgimiz, hayatımız ve Őlũmũmũz ũzerine yalanlar ŐŐylendiğini, sonsuz bir cehennem azabına mahkũm edildığımızı artık anlamıŐ durumdayız.

Sevgili kardeşim, sizin neslinizin içinde yaşadığı bũyũk devrim, zencilerin bilinçlenmesi, Amerika'nın başlangıcı ya da

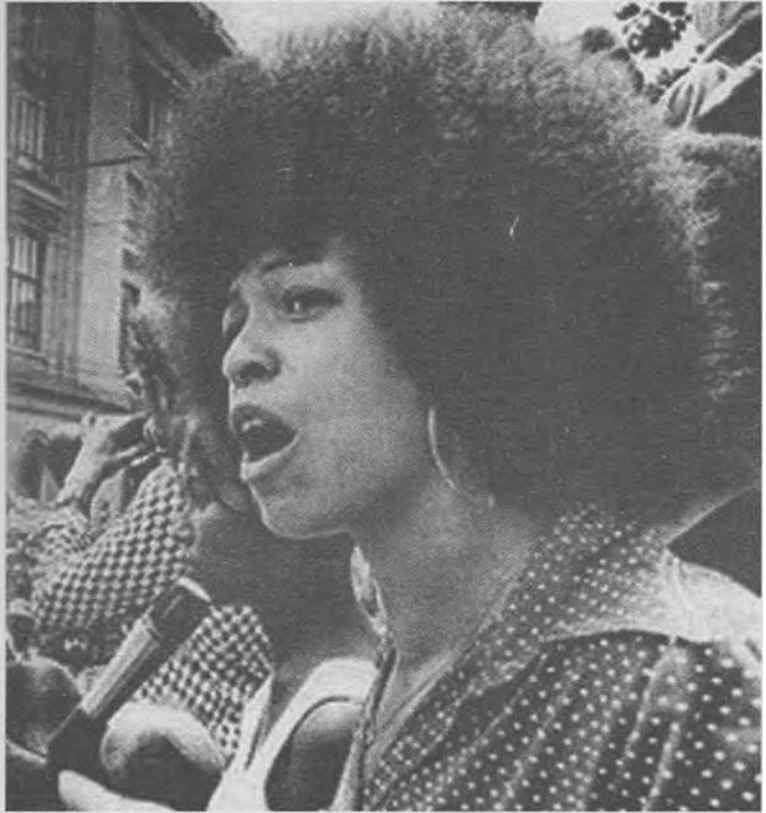
sonu olacaktır; içimizden bazıları, beyaz ya da siyah, yeni bir bilincin, yeni bir halkın, yeni bir ulusun doğması için yapılması gereken fedakârlıkları biliyoruz. Bunu bilip de bir şey yapmadan durmak, kiralık katillerin seviyesine inmek olur.

Bildiğimiz kadarıyla, senin hayatın için kendi hayatımız gibi mücadele etmemiz, gaz odasına giden yolu kendi bedenlerimizle tıkamamız gerekir. Çünkü sabah seni almaya gelmeleri, akşama sıranın bize geleceğini gösterir.

O halde: barış.

Kardeşin James

**SIYASİ MAHKÛMUN CESARETİ,
KURULU DÜZENLE SÜREKLİ
MÜCADELE ETMESİDİR**

Siyasi Mahkûmlar, Cezaevleri ve Zenci Bağımsızlık Hareketi

Angela Y. Davis

İnsanın direniş hakkı üzerine yapılan tartışmalar uzun yıllardır sürüp gidiyor, ama direniş hakkıyla, adalete ve ah-lâka aykırı kanunların ve bu kanunları ortaya çıkaran baskı ortamının ne şekilde bağdaşabileceği konusunda uzlaşmaya varılamadı hâlâ. Tarihe geçmiş ve tarihte kalmış olan devrimleri yadsımayan tutucu çevreler, önlerinde boyun eğilmesini sağlayabilmek için günümüzde ortaya çıkan bütün devrimci atılımları anarşi olarak tanımlıyorlar. Kanun ve düzen -özellikle düzen- ağızlarından düşürmedikleri sözcüklerdir. Liberaller, düzenin yadsınması imkânsız bazı bozukluklarını kabul ederler, fakat onları, yasaların çizdiği sınırların dışına çıkan hiçbir direniş hareketinde göremezsi-

niz. Bütün aksaklıkların oy kullanarak düzeltilebileceğine inanmaktadırlar çünkü.

İnsan haklarının elde edilmesi için verilen mücadelelerde zencilerin sabırlı olmaları söylendi hep. Bizden, içinde yaşadığımız demokratik ortama şükredip oturmamız, insandan sayılacağımız günlerin gelmesini beklememiz gerekiyordu.

Ama acı tecrübeler sonucu, demokrasi kavramıyla bütün bozuklukların kaynağı olan kapitalist ekonomi arasında büyük bir uyumsuzluk olduğunu öğrendik. Tekrarlanıp duran beylik lafların aksine, kurulu düzenin ve yürürlükteki yasaların insanlar için -zenciler ve diğer ezilen halkların yanı sıra beyazların büyük kısmı için de- olmadığı anlaşıldı. İnsanların, hayatları üzerinde önemli rol oynayan bazı kuruluşlar üzerinde söz sahibi olmadığı ortaya çıktı.

Yasalara uygun olarak yapılan muhalefetin her zaman kabul edildiği fikri baskıyı örtbas etmek amacıyla uydurulmuş kuru laflardan ibarettir. Anayasa tarafından kabul edilmiş olan kölelik müessesesi insan haklarına aykırı olabilirdi, ama kölelerin içinde yaşadıkları koşullar (özellikle küçük bir azınlığın çıkarlarına uygun düştüğü için) hiç de o kadar dayanılmaz değildi. Bu durumda kölelerin kaçmaya ve yasaların karşı çıktığı diğer direniş yollarına başvurmaya kalkışmaları doğru değildi. Kölelik hakkında yasaların getirdiği öneri buydu işte.

Amerikan tarihinin adaletsiz yasalarla, zencilerin ezilmelerine ön ayak olan yasalarla dolu olduğunu belirtmeye gerek yok sanıyorum. Toplumsal eşitsizliği yansıtan bu yasalar, toplumun sömürücü ve ırkçı niteliğini sürdürmesine yardımcı olmuşlardır. Zenciler, Chicanolar ve diğer ezilenler için adaletsiz yasalara ve bunların yansıttıkları toplumsal düzene karşı çıkma gerekliliği, günlük hayatın bir parçası

durumundadır. Hayatımızı sürdürebilmemizi ustalıkla direnmesini bilmemize borçluyuz. Bu direniş sırasında ezilmemize, dolaylı ya da dolaysız, yardımcı olan yasaları çiğnediğimiz olmuştur. Zaten ırkçı bir adalet mekanizmasınca mahkûm edilmemiz için mutlaka suçlu olmamız gerekmez, yasalara karşı gelmedikleri halde hüküm giymiş olan zencilere rastlamak çok kolaydır.

Kölelik devirlerinde yeraltı Demiryolu adlı bir örgüt, köleliğe karşı hem beyazların hem zencilerin katıldığı eylemlere girişmişti. Bu eylemler yürürlükteki yasalara tamamen karşıydı ve yakalanan örgüt üyeleri şiddetle cezalandırılıyorlardı. Girişilen sayısız eylemden en dikkate değer olanı, 1853'de Boston'da yakalanan Virginialı bir kaçak köleyle, Anthony Burns'le ilgilidir. Anthony Burns'ü destekleyen bir grup, dava sırasında mahkeme salonunu basmışlardır ve bu arbede sonucunda silahlı bir çatışma çıkmıştır. Çatışma sırasında köleliğe karşı önemli çalışmalar yapmış Thomas Wentworth Higginson yaralanmıştır. Eylem başarısızlıkla sonuçlanmasına rağmen köleliğe karşı olan atmosferin güçlenmesine yardımcı olmuştur. Bu açıdan hemen hemen John Brown'ın yakalanması olayı kadar önemlidir. Bilindiği üzere, John Brown'ın yakalanması için 22 bölük, 4 müfreze, bir topçu taburu ve şehir polis teşkilatı seferber edilmiş, bu utanç verici hareket için yalnızca federal hükümet 40 bin dolar harcamıştır.

Kölelik devrinde zenciler de, ilerici beyazlar da köleliğe karşı girişilen bütün eylemlerin yasalara karşı gelmek zorunda olduğunu fark ettiler. Kölelik ortadan kalkıp yerini zencilerin daha ılımlı bir şekilde ezilmelerini sağlayan bir düzene bıraktığı zaman da yasadışı eylemlere sık sık başvuruldu. İç savaştan sonra kölelik devrindeki yasaların yerini alan zencilerle ilgili yasalar mahkûmların çalıştırılmasını öngörmüş,

zencilerle beyazların evlenmelerini yasaklamış, beyaz patronlara zenci işçiler üzerinde sınırsız haklar tanınmış, kısacası ırkçı bir düzenin yerleşmesine yardım etmişlerdir. Doğal olarak bunlara karşı bireysel ya da örgütlü direniş hareketlerine girişildi. Birçok kez zenciler silahlanarak, kendilerini hükümet kuvvetlerince desteklenen beyaz teröristlere karşı savunmak zorunda kaldılar.

1940'lardan önce Marcus Garvey'in kurduğu bir örgüt, yayınladığı bildirilerde zencilerin ırk ayrımı gözeten yasaları çiğnemekte bir an bile duraklamamaları gerektiğini belirtmişti. Bu bildirilerde bundan başka, zencilerin ellerindeki bütün imkânları kullanarak hem hükümetten gelen baskıya hem de Ku Klux Klan'ın saldırılarına karşı kendilerini savunmak üzere örgütlenmeleri gerektiğini öne sürüyordu; insan haklarının elde edilmesi için geniş çapta eylemlere girişilen bu devirlerde baskıya ön ayak olan yasalara karşı çıkılması, benimsenen taktiklerin en önemlisiydi. Sık sık ırkçı yasaları protesto etmek amacıyla grevler düzenlenirdi.

Geçmişteki bütün bu olayların ortak bir nokta etrafında toplandığı açıktır. Bu nokta, halkın ortak çıkarlarının korunması ve hayatlarını sürdürebilmelerinin sağlanması meselesidir. Bir yasanın kişisel çıkarlar sağlamak amacıyla çiğnenmesiyle, o yasa aracılığıyla baskı altında tutulan bir sınıfın ya da halkın çıkarlarını korumak amacıyla çiğnenmesi arasında büyük bir fark vardır. Bu tip olayların çoğunda suçlunun bir kurban olmasına rağmen bunlardan ilkinin suç olarak adlandırabiliriz, ama ikincisinin amacı uluslararası bir düzen değişikliğidir. Bu yüzden, ikinci tip bir olay yüzünden tutuklanan kimse siyasi bir mahkûmdur.

* * *

Siyasi mahkûmun sözleri ya da eylemleri, düzene yönelmiş eleştirileri içermektedir ve onun yönetici güçlerle çatışmaya girmesine yol açmıştır. Eylemin içerdiği siyasal öz yanında 'suç'un niteliği önemli değildir (bu suç gerçekten işlenmiş ya da işlenmemiş olabilir). Öte yandan, Amerika'da siyasi mahkûmlar, hiçbir ayırım gözetilmeden mahkeme karşısına belirli bir suçla yargılanmak üzere çıkarılmaktadırlar. Genellikle itham edilen suç, hiçbir zaman işlenmemiştir. 1914'de IWW kurucularından Joe Hill'e karşı düzenlenen komplo, militanları mücadeleden uzaklaştırmak amacıyla düzenlenen oyunlardan yalnızca bir tanesidir. Ama her zaman siyasi suçluların işlediği belli bir suç vardır: ırkçı sömürü düzeninin huzurunu kaçıracak yasalara karşı gelmek. Yazılı olmayan bu yasalara karşı, ya açıkça kanunsuz davranışlar yoluyla ya da anayasa çerçevesi içinde kitlelerin eğitilmesi ve bilinçlendirilmesiyle sürekli karşı çıkılmaktadır.

Resmi makamların siyasi mahkûmlara karşı tutumlarında her zaman açık bir kötü niyete rastlamak mümkündür. Bu kötü niyeti yargıç Webster Thayer'in, Bartholomew Vanzetti'yi banka soygununa teşebbüs suçundan 15 yıla mahkûm ederken söylediği sözlerde açıkça görebiliriz: "Bu adam, sözü geçen suçu işlememiş bile olsa mahkûm edilmesi gereken bir insandır. Zira kendisi, içinde yaşadığımız düzenin açık bir düşmanıdır." (Sonradan aynı yargıç Sacco ve Vanzetti'yi işlemedikleri bir suçtan, soygun sırasında cinayet işlemekten ölüme mahkûm etmiştir.) Nazi Almanya'sının ünlü avukatlarından Carl Schmitt'in aynı fikri 'a priori', 'suçluluk' adıyla bilinen teorisinde geliştirmiş olmasına şaşmamak gerekiyor. Bu teoriye göre hırsız, hırsızlık suçunu işleyen değil, kişiliği bu suçu işlemeye yatkın olandır (*wer nach seinem wesen ein Dieb ist*). Ni-

xon ve Hoover'ın demeçleri, onların da Scmitt'in faşist teorisini kolayca benimseyebileceklerini göstermektedir. Baskının sürdürülmesine yardımcı olan kuruluşlara karşı olan herkes, suç işlemiş olsun olmasın, *a priori* bir suçludur ve Amerika zindanlarında çürümesi gerekir.

Martin Luther'in defalarca tutuklanmasının sebebi de, çoğu zaman huzur verici eylemlere karışmış olması değil, güney toplumuna karşı çıkması, ırkçılığa düşman olmasıydı. Robert Williams adam kaçırma suçundan yargılanacağı zaman hakkında ileri sürülen iddialar, onun esas suçunun zencilerin kendilerini korumak amacıyla silah taşımaya hakları olduğuna inandığını gizlemeyi başaramamasıydı.

Siyasi mahkûmun suçu, cesareti, toplumdaki aksaklıklarla durup dinlenmeden mücadele etmesidir. O, adaletsiz yasalara, ırkçı sömürü düzenine, bu yasaları ve düzeni çoğunluğun çıkarlarına göre değiştirmek üzere karşı çıkar.

John Brown

Nat Turner ve John Brown siyasi mahkûmlardı. Onları ipe götüren suç da köleliğin ortadan kaldırılması için giriştikleri eylemlerden başka bir şey değildi. Bu mahkûmlar eylemlerinin sorumluluğunu korkusuzca yüklenmeye hazırıldılar. İdamlarının infazı ve bunu takip eden baskı tedbirleri, işlenen suçların faillerini cezalandırmak ve başkalarının bu tip eylemlere katılmalarını önlemek için alınan tedbirler değildi yalnızca; idamlar ve kölelere yapılan

baskı, genel olarak köleliğe karşı girişilen hareketleri durdurmak amacıyla, köleliğin ortadan kaldırılmasını önlemek amacıyla yapılmıştı. Her zamanki gibi yanlış tedbirlerdi bunlar. Sonuç, bağımsızlık hareketlerinin daha da güçlenmesi oldu.

Nat Turner ve John Brown resmi makamların 'suç' olarak nitelendirdiği bazı eylemleri gerçekten gerçekleştirmiş olan mahkûmlardandır. Ama cinayet işlemişler miydi gerçekten? Bu noktada aklımıza, ister istemez bağımsızlık savaşları sırasında İngilizlerle çarpışan Amerikalı devrimcilerin cinayet işlemiş olduklarını kabul edip edemeyeceğimiz sorusu geliyor. Nat Turner ve arkadaşları 65 beyazı öldürmüşlerdi. Ama isyandan önce yaptığı konuşmada Nat, başkaldıran zencilere, "Verdiğimiz mücadelenin bir soygun olmadığını, kişisel çıkarlarımız için yapılmadığını unutmayın. Bu bir özgürlük mücadelesidir ve bize gerekli olan laf değil eylemdir," demişti.

Nat Turner'i mahkûm eden ve onun özgürlük mücadelesini adi bir suç olarak değerlendiren kuruluşlar, varlıklarını yarım asır kadar önce İngiliz baskısına karşı verilen silahlı mücadeleye borçluydular.

Kölelikten kurtulmak için verilen savaşların hükümetin gözünde hiçbir değeri yoktu, bunun için özgürlük uğruna girişilen eylemlerin niteliği dikkate alınmadı. Yetkililer için siyasi mahkûmlar yoktu, sadece suçlular vardı. Aynı şekilde, bu eylemlere yön veren hareketler de birer suç teşkil ediyorlardı.

Günümüzde de bağımsızlık uğruna girişilen eylemlere önem verilmemesi, resmi makamların kitlelerin baskıya karşı takındıkları tavrın kesinlik kazanmakta olduğunu fark etmemelerinden değildir; bu makamlar taktik olarak hareketin taşıdığı anlamı saptırmayı benimsemişlerdir. 1970 ilkbaharında Panterler'in bir kısmı, bölgedeki polis güçlerinin saldı-

rılarına karşı kendilerini korumak üzere silahlandılar ve bu yüzden cinayet suçuyla yargılandılar. Resmi makamların yaptığı propagandaya bakılırsa, bunlar polisler saldırmaktan zevk alan haydutlardan başka bir şey değillerdi. Panterler'in kendilerini zenci gruplara kabul ettirebilmelerini sağlayan (ilk başlarda zenciler polisin şiddet tedbirleri almasından korktukları için onlara yaklaşmamışlardı) eğitim çalışmalarından, hastalara bedava bakmak, yoksullara yiyecek dağıtmak gibi hizmetlerden hiç söz edilmiyordu. 600 polis üzerlerine saldırdığı zaman (o sırada bir arada yalnızca 11 Panter bulunuyordu), kendilerini korurken yalnızca hayatlarını değil, zenciler arasında kazandıkları başarıyı, Zenci Bağımsızlık Hareketi'nin geleceğini de savunuyorlardı. Ama zencilerin kendilerini savunmaları, özellikle silahla savunmaları, daima saptırılıp, saldırgan eylemler şeklinde değerlendirilmiştir; öte yandan, polis açıkça saldırgan eylemlere giriştiğinde bu, 'görevini yapıp kendini saldırganlara karşı korumak' şeklinde tanımlanmaktadır.

Görüldüğü gibi, resmi makamların siyasi mahkûmların varlığını yadsımak için yaptıkları ideolojik cambazlıklar, tek insanın siyasal eyleminin o insanın suçuyla eşit kılınmasıyla da kalmaz. Radikal ve devrimci hareketleri durdurmak için, siyasal eylem suç olarak nitelendirilir. 'Panter 21' davasının siyasal nitelikli olmadığı öne sürülmüştü, oysa savcı, suçlamalarında Kara Panterler Partisi'nin siyasal fikirlerinden de söz etti.

Adalet mekanizması zencilerin bağımsızlığı için çarpışan militanları caniler olarak nitelendirerek Nixon, Agnew, Reagan gibilerinin, duygularını yitirmiş, eleştiri yetenekleri yok olmuş milyonlarca Amerikalıyı daha kolay kandırmalarını sağlamaktadır.

W.E.B. Dubois

Zenci Bağımsızlık Hareketi ve diğer ilerici mücadelelerin güçleri geliştikçe, mahkemeler, devletin bir sınıfın diğerlerini sömürmesine, dolayısıyla ırkçılığa, yoksulluğa ve savaşa dayanan bugünkü düzeni sürdürmesine yardımcı olan temel güç haline gelmektedirler.

* * *

1951'de hükümet, Barış Merkezi Başkanı W.E.B. Dubois'ya karşı dava açıldı. Dubois, savunmasında cezaevlerine ve mahkûmlara dikkat çekerek şunları söylüyordu:

Bütün bu olayların tüyler ürpertici yanı, cezaevlerindeki binlerce suçsuz insanın paraları ve kendilerine yardım edebilecek dostlarının olmamasıdır. Radyonun ve basının gerçekleri gizlemek için gösterdikleri gayretlere rağmen, bütün dünya bu konuyla ilgilenmeye başlamıştır. İnançları uğruna

savaşan dostlarımın destekleri benim kurtulmamı sağladı, ama bugün aynı cehennemde yaşayan suçsuz insanlarla meslektaşlarımın sayısını tanrı bilir. Duvarların ardındaki ler umutsuz, acılı, sersemlemiş, yıkılmış bir durumdalar. Ve bu haksızlığa uğramış insanların arasında zencilerin tuttuğu yer gerçekten ürkütücü. Bazı zencilerin savunmalarını üzerimize alıyoruz, ama tutuklananların çoğu savunmasız durumda. Yoksulların, yalnızların ve zencilerin zincire vurulmalarını önlemek amacıyla memleket çapında bir örgüt kurulması gerekiyor.

Dubois'nın adalet mekanizmasıyla karşılaştıktan sonra farkına vardığı gerçeklerin kitleler tarafından anlaşılması için kırk yıl kadar bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Ceza sisteminin hem içerdekiler hem dışarıdakiler adına bir mücadele alanı haline gelmesinde çeşitli faktörler rol oynamıştır. Siyasi mahkûmların, cezaevlerindeki tutuklular ve dışarıdaki kitlelerle temas kurmaları bu faktörlerden biridir. Siyasi mahkûmlar çağın eylemlerini cezaevlerinde de sürdürdüler. Siyasi mahkûmların çevresinde oluşan kitle hareketlerinin dikkati, onları mahkûm eden kuruluşlara çekmesi kaçınılmazdı. Ayrıca, zenciler ve Chicanolar gibi ezilen gruplardan gelenlerin yönettikleri siyasal çalışmalar da özellikle zenci ve melez mahkûmların bilinçlenmelerine yol açmıştır. Sonuç olarak, cezaevleri çevresinde sürdürülen çalışmalar, adi suçlardan hüküm giymiş mahkûmların bilinçli militanlar haline gelmelerine yardım etmiştir. Sabırla yürütölen eğitim çalışmalarında ceza sisteminde görölen baskı unsurlarının düzenin bütünündeki bozuklukları yansıttıkları ortaya konmuş ve bu açıklamalar mahkûmlar üzerinde büyük etki yapmıştır.

Cezaevleri toplumsal kontrol sağlama amacını güden devlet baskısının sürdürölmesinde önemli rol oynarlar. Zaten etnolo-

jik olarak 'penitentiary' terimi, cezaevi sisteminin gerisinde yatan kontrol araçlarını açıkça belirtmektedir. 'Penitentiary'ler, topluma karşı işlenmiş bir suçtan nedamet getirilmesini, kural-lara karşı gelme eğiliminden beden ve ruhen sıyrılmasını sağlamak üzere kurulmuşlardır. Sistem içinde tam bir eşitsizliğin hüküm sürdüğü (mahkûmiyetin sınıfsal sınırları aştığı, suçların kişilere göre değil, suçu meydana getiren eyleme göre değerlendirildiği söylenir) gibi burjuva iddialarla ortaya çıkan cezaevleri, bir sınıfın hâkimiyetini sağlama, hiçbir şeye sahip olmayanların, her şeye sahip olanları rahatsız etmelerini önleme görevini yüklenen bir araç haline gelmişlerdir. Zenginliklerin eşit şekilde dağıtılmadığı toplumlarda suç işlenmesi gayet doğal bir olgudur. Zaten suçların çoğu da mülkiyet ilişkileriyle ilgilidir. Mülkiyet kavramı, yalnız başına, suçların baskı altına alınmış olmalarına rağmen topluma karşı yönelmiş eylemler şeklinde kendilerini gösteren toplumsal olaylar olduğunu açıklamaya yeterlidir. Kapitalizmin doğurduğu suçlar hem topluma karşı bir başkaldırıdır, hem de toplum içindeki sömürüye katılma arzusu niteliğini taşırlar. Fakat kapitalizmin sadece bazı belirtilerine karşındırlar, özüne değil.

Son yıllarda bazı Marksistler, mahkûmları ve lümpen proletaryayı devrimci hareketten tamamen uzaklaştırmak gerektiğini savunmaya başladılar. Suçluyu üretim araçlarına bağlayan bir köprü bulunmasından ayrı olarak bu tezin temelinde, anti-toplumsal eylemlere girişmiş kimselerin devrimci mücadelenin gerektirdiği disiplin ve birlikte çalışma niteliğinden yoksun oldukları inancı yatıyordu.

Marx, lümpen proletaryanın sınıf dışı niteliğini düşünerek, onlardan en büyük kahramanlıklar ve fedakârlıkların yanında en aşağılık işlerin ve derecesiz bir yozlaşmanın da beklenebileceğini söylemişti. Paris Komünü sırasında geçici hükümet

muhafız güçlerinin çoğunlukla on beş-yirmi yaşları arasındaki lümpen proleterlerden kurulmuş olduğunu belirten gene Marx'dır. Marksistlerin çoğu, tezin ikinci kısmına, lümpen proleterlerden en aşağılık işlerin ve derecesiz bir yozlaşmanın beklenebileceğine gerektiğinden fazla ağırlık verip, birinci gözlemi, lümpen proleterlerin gösterebilecekleri kahramanlıkları tamamen unutmuş görünüyorlar.

Özellikle bugün, kapitalist düzenin yapısına bağlı olarak milyonlarca zenci, Chicano ve Porto Rikolu'nun iş bulamadığı günlerde, lümpen proletaryanın devrimci hareket içindeki yeri daha büyük bir dikkatle incelenmelidir. Teknolojik gelişmeler sonucu, özellikle ezilen ırklar arasında işsizlik gittikçe artmaktadır. Zenci gençlerin yüzde otuzu işsizdir. Sömürü ve ırkçı baskılar birçok kişinin, bilinçsiz olarak, toplumda yaşamaları için gerekli imkânları en düşük sınırdan tuttuğundan, suç işlemelerine yol açmaktadır. Bu gözlemler lümpen proletaryanın, Kara Panter Partisi'nin ve cezaevlerindeki militanların başlattığı şekilde örgütlenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Zenci ve melez işsizlerin örgütlenmelerinin mümkün olup olmadığı konusunda ABD'nin tarihsel gerçekleri, özellikle ırkçılık ve şovenizm sorunları üzerinde durmak gerekiyor. Zenci ve melez gruplar (lümpen proleterler dahil) arasında şoven baskılara karşı kitle halinde direnme geleneği uzun bir süredir yaşanmaktadır.

Ayrıca, Amerika'daki devrimci niteliğe sahip mahkûmlardan söz ederken, bunların bazılarının suçsuz oldukları halde hüküm giymiş mahkûmlar olduklarını da göz önünde tutmalıyız. Dubois'nın belirttiği gibi, ırkçı bir kuruluş olan adalet mekanizması binlerce suçsuz zenciyi ve diğer azınlıkları cezaevlerinde tutmaktadır.

Zenci ve melez mahkûmların cezaevlerinde olağan süreden çok daha fazla kalmalarının etkisini de dikkate almamız gereklidir. Tipik suçlu, mahkûmiyeti belirli bir suç için göze alınması gereken risk olarak görür. Mahkûmiyet süresi az çok tatmin edilebilir. Adalet mekanizmasının ırkçı niteliği bütün bu tahminleri alt üst etmektedir. 2-4 yıl hüküm giymeyi bekleyen zenci soyguncunun cezası 10-15 yıla kadar çıkarılabilir, öte yandan aynı suçtan hüküm giyen bir beyazın 2 yılda cezasını tamamladığı görülmüştür.

Mahkûm, cezaevinde ırkçılıkla yalnızca kişisel önyargılardan doğan bir tavır olarak karşılaşmaz, ırkçılık belli kuruluşlar aracılığıyla uygulanan toplumsal bir olgudur artık. Zenci ve melez grupların eşitsiz temsil edilmeleri, zenci mahkûmlarla gardiyanlar arasındaki ilişkilerin akıl almaz vahşeti ve daha birçok faktör, mahkûmu her gün, her saat sistematik bir ırkçılık uygulamasıyla karşı karşıya bırakmaktadır.

Suçsuz oldukları halde hüküm giymiş mahkûmların bilinçlenmeleri oldukça kolaydır, gerçekten suçlu olanlar içinse, sistemin ırkçı niteliği, ırkçı sömürü düzeninde yaşamak için başvurdukları yolların yeniden değerlendirilmesine yol açar. Bütün bunların birdenbire olmayacağını söylemeye gerek yok. Siyasi mahkûmların sabırla sürdürdükleri eğitim çalışmaları, diğer mahkûmların bilinçlenmelerinde büyük rol oynar.

Mahkûmlar, özellikle azınlıklar, gün geçtikçe siyasi suçlu olduklarının bilincine varmaktadırlar. Siyasal ve ekonomik baskının kurbanları olduklarını anlamakta, bunun sebeplerini görmeye başlamaktadırlar. Folsom mahkûmlarının yayınladığı manifesto, cezaevlerinin baskıya dayanan yapısını (cezaevlerinin varoluş sebepleriyle bile çelişen bu yapıyı) iyice anlamaya başladıklarını gösteriyor: “Bize ıslah etme, düzelt-

me adı altında uygulanan program, boğulmakta olan bir insanın üzerine su dökmek gerektiği inancını hatırlatmaktadır, idareciler bizdeki şiddete başvurma, zor kullanma eğilimlerini şiddete başvurarak ve zor kullanarak önlemeye çalışıyorlar.” Manifesto, mahkûmların toplumun bünyesindeki çelişkilerin geniş kitleler tarafından anlaşılmaya başlamasından doğan toplumsal bir krizin, cezaevlerinde uygulanan şiddet tedbirlerinin su yüzüne çıkmasına yol açtığını anladıklarını da ortaya koymaktadır. Faşizmin ülkede yerleşmiş olduğunu kabul etmek pratikte hatalı da olsa, mahkûmların cezaevlerini ‘Amerika’nın modern toplama kampları’ olarak görmeleri, üzerinde önemle durulması gereken bir noktadır. Manifesto’da belirtildiği gibi, gerçek şudur: Amerikan yöneticileri devrimci hareketlerin ve Vietnam savaşına karşı açılan kampanyalar türünden radikal-demokratik hareketlerin kökünü kazımak istemektedirler. Hükümet, parlamento üyelerinin telefon konuşmalarının dinlenmesi gibi faşist taktikler uygulamaktan çekinmemekte ve Marcuse’nin adlandırdığı gibi, içinde adalet mekanizması ve cezaevlerinin büyük rol oynadığı ‘önleyici faşist’ bir sistem kurmaya yönelmektedir. Kitle hareketlerini hedef alan ve binlerce militanı cezaevlerinde tutan siyasal baskının daha da sertleşerek duvarların ötesine taşması kaçınılmazdır.

Hayatı zaten yetkililerin kontrolü altında olan mahkûmun harcanması hiç de güç bir iş değildir. Bu özellikle birçok eyalette uygulanan süresiz hapis cezası sistemiyle mümkün olmaktadır. San Quentin cezaevi müdürü Louis S. Nelson’a göre, “Kaliforniya cezaevlerinin ‘devrimci yetiştiren okullar’ olduklarının söylenmesi, Vasiler Heyeti’nin mahkûmların gerektiğinden fazla cezaevlerinde tutulmamaları konusundaki görevleri yerine getirmemesindendir.” Ayrıca, Vasiler Heyeti

cezaevlerinde şiddet tedbirleri alarak disiplinsiz davranışları görülen mahkûmları cezalandırmakta, bu da bazen cinayete kadar varmaktadır. 1970 Şubat ayında, Fred Billinglea, San Quentin'de göz yaşartıcı bombalarla öldürülmüştü. Ocak 1970'deyse W.L. Nolan, Alvin Miller ve Cleveland Edwards, Soledad cezaevinde beyaz bir gardiyan tarafından vurulmuşlardır. Ülkenin her tarafındaki cezaevlerinde sebebi açıklanamayan, acayip intihar olayları görülmektedir.

Bu yapı içinde yetkililerce sevilmeyen mahkûmlara karşı düzenlenen tertiplerin, özellikle belli bir ödül karşılığı idareciler hesabına çalışıp arkadaşlarını ihbar eden mahkûmlar sayesinde, cezaevlerinde sürdürülen baskının güçlü bir aracına dönüşeceği açıktır. Soledad kardeşler ve Soledad 3, bu yapının en önemli örnekleridir. İki olayda da Soledad gardiyanlarını öldürmekle suçlanan militanlara rastlıyoruz. İki olayda da mahkûmlar Kaliforniya cezaevi sistemi içinde büyük destek görmüşlerdir. Bu olaylar zencilerin çıkarlarının cezaevlerindeki faşist baskıya karşı girişilen savaşla özdeş olduğunu göstermiş ve cezaevi sistemine karşı gösterilen tepkilerin güçlenmesine yol açmışlardır.

* * *

İrkçi baskılar zencilerin hayatını çeşitli yönlerden etkilemektedir. Zenciler emeklerinin karşılığının hayatlarını sürdürebilmelerine (iş bulabildikleri sürece) kıt kanaat yettiği bir toplumun kölesidirler. Ekonomik bunalım baş gösterdiği zaman bundan ilk zarar gören kesim biz oluruz. Gettolarda işsizlik ülkenin bütününe oranla iki misli kadardır. Bu oran, zenci gençler ve kadınlar arasında daha da fazladır. Bugünlerde zenci gençler arasındaki işsizlik oranı yüzde 30'a çıkmıştır.

Eğer aynı şekilde beyaz gençlerin üçte biri işsiz olsaydı, bu ya devrimin eşiğinde ya da faşizmin kucağında olduğumuzu gösterirdi. Düşük bir eğitim seviyesi, ancak hayvanlara yapılabilecek tıbbi müdahaleler, pahalı ve kötü meskenler, bölücü bir şekilde çalışan sosyal servis teşkilâtı (yakında bunun da ortadan kaldırılabileceğinden söz edilmektedir), bütün bunlar zencilerin dünyasını meydana getiren genel baskı çerçevesinin temel unsurlarıdır.

Nerede yerleşmiş olurlarsa olsunlar, zencilere her zaman dünyanın, yoksulluğu ve sefaleti içinde olduğu gibi kalması gerektiğini hatırlatan bazı şeylere rastlanır. Birmingham'dan Harlem'e, Harlem'den Whatts'a kadar zenci gettoları polisin işgali altındadır ve sık sık polis baskınına uğrar. Zorbalığı önlemekle görevli olması gereken polis, sömürücülerce bizi baskı altında tutmak için görevlendirilmiştir. Polisin sözde görevi olan halkı korumak ve halka hizmet etmek, onun asıl görevini, bizi ezenlerin çıkarını koruyup bize adaletsiz davranmayı maskeleyen bir örtü olarak kalmaktadır. Polis zencileri aşağılamak, bizi hayatımızı değiştirmek gücüne sahip olmadığımıza inandırmak için görevlendirilmiştir. Tutuklama olayları genellikle kaprislerden doğar. Polis yıldırma görevini yerine getirirken, suçsuz insanları öldürmekten çekinmez. Esrar kaçakçılarını, mafya tipi kuruluşlara üye olanları, zenciler arasındaki en karşı devrimci unsurları (özellikle polis istediklerini haykırıp duranları) korumak polisin başlıca görevleri arasındadır. Zenci topluluklarını bir şiddet ağıyla çevirerek, bütün saldırgan tepkilerin grubun içine yönelmesi sağlanmıştır. Fanon'un sömürge polisinin görevleri üzerine söyledikleri, kolayca Amerikan gettolarında görevli polisler için de söylenebilir.

Polisin, uyguladığı ırkçı taktikleri adalet mekanizması tarafından desteklenmeden kullanabileceğini düşünmek fazla saflık olur. Mahkemeler yalnızca polisin işlediği cinayetleri görmezlikten gelmekle kalmayıp, aynı zamanda polisin verdiği ifadelere dayanarak sayısız zenciyi mahkûm etmektedirler. Mahkemenin tayin ettiği avukatlar sanıkların yüzde 88'ini suçlu olduklarını itiraf etmeye ikna ederler. Suçsuz oldukları açıkça belli olanlara bile suçlu olduklarını söyleyerek, uzun ve masraflı bir mahkeme safhasından kurtulmaları öğütlenir. İşte, zencileri cezaevlerine gönderip duran mekanizmanın yapısı budur. (New York Kadın Tutuklular Evi'nde kaldığım sırada, suçlu olduklarını itiraf etmeleri öğütlenen sayısız suçsuz zenci kadınla karşılaştım. Kardeşlerimizden biri kirasını ödemek üzere beyaz ev sahibinin evine gitmiş. Ev sahibi ona tecavûze yeltenmiş, boğuşma sırasında yanmakta olan bir mum devrilerek masa örtüsünü tutuşturmuş. Adam onu kundakçılıkla suçlayarak mahkemeye vermiş. Mahkemenin tayin ettiği avukatın tavsiyesi üzerine kardeşimiz suçlu olduğunu itiraf etmiş ve üç yıl hapis cezasına çarptırılmış.)

Yoksulluğu polise, mahkemelere ve cezaevlerine bağlayan kısır döngü, getto hayatının bir parçasıdır. Beyazlardan farklı olarak, cezaevlerine giden yol, zencilerin hayatlarında zorla kabul ettirilmiş bazı koşullarca hazırlanır. Bu nedenle, içgüdüsel diye adlandırabileceğimiz bir yöneliş, zencileri siyasi mahkûmlara yaklaştırır. Zencilerin büyük kısmı polisten nefret etmekte ve mahkemelerin tarafsızlık iddialarına kanmamaktadırlar.

Zenci için, doğrudan doğruya ya da yakınları kanalıyla cezaevi sistemiyle er geç karşılaşmak kaçınılmazdır; yalnızca zenci olduğu için siyasi mahkûmun ayrı sistemle karşılaşma-

siysa, zencileri bir baskı ortamında yaşamaya zorlayan koşullara başkaldırması yüzündendir.

Tarihin gösterdiği gibi, zenciler diğer gruplara oranla çok defa büyük bir direniş göstermişlerdir. Zenci topluluklarını saran çelik ağ, resmi yollarla uygulanan soykırım ve ırkçılık, hem siyasal hem de ekonomik açıdan etkili olmuştur. Kapitalistler, terörist bir yapının yardımıyla yalnızca nüfusun çok düşük ücretlerle çalışan yüzde 10-15'inin sırtından büyük kârlar sağlamakla kalmamış, aynı zamanda bu terörist hareketleri ve ırkçılığı kullanarak direniş hareketlerini, giderek işçi sınıfı arasında yayılabilecek bu hareketleri engellemişlerdir. Devrimin kapitalistler yararına önlenebilmesi için, beyazların -işçiler de dâhil olmak üzere- ırkçılığı ve şiddet hareketlerini benimsemeleri sağlanmıştır. Bugün Nixon, Mitchell ve Hoover bütün muhaliflerin -özellikle zenciler, Chicanolar ve Porto Rikoluların- devrimci örgütlere üye oldukları, hükümeti devirme çabalarında bulundukları, sokaklarda ve cezaevlerinde halkı kışkırttıkları için cezalandırılmaları gerektiği tezini umutsuzca savunmaktadırlar. Irk ayrımının siyasal etkileri süratle su yüzüne çıkıyor. Bağımsızlık hareketlerine sempati duyan ve ideolojik ilerlemeler gösteren beyazlar da, zencilere uygulanan baskının benzerleriyle karşılaşmaktadırlar. Gittikçe daha çok anti-emperyalist görünüm kazanan savaş aleyhtarı hareketler bile hükümetin baskısına hedef olmaktadır.

Zenciler sınırsız bir baskıya ve siyasi mahkûmların sayıca çoğalıp durmalarına yol açan koşulların bilincine varmaktadır. Bu bilinçlenme, ırkçılıkla doğrudan doğruya karşılaşmış olmalarından doğmaktadır. Artık zenciler karşı karşıya bulundukları sorunları çözümlemek için çalıştıkları, giderek silahlı devrim yoluyla tam bağımsızlığı gerçekleştirme çabala-

rına giriştikleri için mahkûm edilenleri korumanın kendi sorumlulukları olduğunu anlamışlardır.

Zenci Bağımsızlık Hareketi bir dönüm noktasına gelmiştir. Faşist baskılar hareketi parçalamak ve yok etmek için çalışmaktadırlar. Daha üzeri örtülü fakat aynı derecede tehlikeli ideolojik eğilimlerse, zenci hareketini tecrit etmek, onun devrimci gücünü zayıflatmak üzere çalışmaktadırlar. Varlığımızı sürdürbilmemiz için her iki tehlikeyle de mücadele etmemiz gerekiyor. Devrimci zenciler saldırıya geçerek ülke çapındaki anti-faşist hareketlere öncülük etmelidirler.

Faşizm bir süreçtir ve kanser hücreleri gibi, doğada her zaman mevcuttur. Bugün faşizm yalnızca baskı altında tutulan azınlıkların devrimci kesimlerini mahkemeler ve cezaevleri aracılığıyla tehdit altında bulunduruyor, ama yarın, bütün işçi sınıfını, giderek ılımlı demokratları karşısına alabilir. Cezaevlerini dolduran binlerce Üçüncü Dünya kurbanının yanı sıra, beyaz siyasi mahkûmların da (Harrisburg 8 gibi, savaşa karşı çıkan militanlar, çeşitli devrimci hareketlere katılan beyazlar gibi) sayısı gittikçe artmaktadır.

Faşizmin belirtilerinden biri de, örgütlenmiş işgücünün etkisini azaltmak için girişilen hareketlerdir (inşaat işçilerine, kısılan sosyal yardımlara karşı ortaya çıkan tepkilere yöneltilen baskılar gibi). Ayrıca, polisler bütün özel meskenlerde istedikleri zaman arama yapma yetkisi veren yasalar ve Nixon'ın 'Suç Bildirisi' gibi polisi güçlendiren yönetmelikler, bütün vatandaşlara karşı kullanılabilecek niteliktedir. Parlamento, polise verilen bazı yetkilere karşı çıkmaktadır. Vietnam'daki amansız baskının faşist niteliğiye açıkça gözler önündedir.

Faşizmin gelişmesini önlemek amacıyla girişilen başarısız hareketlerden almamız gereken ders, faşizme karşı verilecek

mücadelenin kararlı ve bölünemez bir mücadele olması gerekliliğidir. Faşizm bir kere yerleştikten sonra, geometrik diziler şeklinde çelişmeye başlayacaktır. Bugün faşizm, özellikle zenciler, Porto Rikolular, Chicanolular ve Kızılderililer üzerindeki ırkçı baskıyla kendisini gösteriyorsa da, tekelci sermaye ve ülkeyi kontrol altında tutan çıkar çevrelerine karşı girişilen mücadelelerin baş gösterdiği her yerde de gözle görülür hale gelmeye başlamıştır. Elinde orta halli Amerikan vatandaşının hayatını güçleştirecek her türlü imkân vardır. Dolayısıyla, kitlelerin kendi çıkarlarını korumak için, siyasi mahkûmları kurtarmak için çalışmaları, bugünkü cezaevi sistemine karşı çıkmaları ve ırkçılıkla savaşmaları gerekiyor.

Georgi Dimitrov'un uyarısını akıldan çıkarmamalıyız: "Faşizmin gelişmesini daha ilk safhalarda durdurmak için ellerinden geleni yapmayanlar, onun mutlak zaferini önleyebilme imkânını kaybettikleri gibi, bu zaferi kolaylaştırmış olurlar." Faşizmin zaferine karşı alınabilecek en önemli tedbir, baskı devam ettiği sürece iş hayatını felce uğratmayı amaçlayan bir kitle hareketidir. Zencilerin ve diğer azınlıkların bu harekete önderlik etmeleri doğaldır, çünkü azınlıklar faşizmin, ondan en çok zarar gören, ilk kurbanlarıdır. Ama hareketin faşizmden zarar gören bütün kurbanları, özellikle işçileri içine alması gerekir. Bir ekonomik krizin eşliğinde, işçilerin aktif desteği ya da ırkçılığa karşı pasif kalmaları sonucu faşizm, işçiler arasında ideolojik bir zafer kazanabilir. Beyaz işçiler yakın bir geçmişte kapitalistlerin çıkarları için zencilere yapılan baskıya ses çıkarmamakla, kendilerini saldırıya açık bir durumda bıraktıklarını anlamalıdır.

İşçi sınıfının mücadelesi içinde en çok ağırlık verilmesi gereken nokta, ırkçılığa karşı girişilecek hareketler olmalıdır. Beyaz işçilerin kendilerini James Johnson'a, zenci otomobil ta-

mircilerine, U.A.W. üyelerine, iki ustabaşı ve bir işvereni öldürmekle yargılanan zenciye bağlayan noktaların bilincine varmaları gerekiyor artık. Tekelci sermayenin kazandığı sınırsız güç, onu çöküşe götüren yolun belirtilerinden biri olabilir. Faşist terörün kurbanları, ırkçılığın ve faşizmin en büyük düşmanının birlik ve beraberlik olduğunu hiçbir zaman unutmamalıdır.

Marin Eyalet Cezaevi
Mayıs 1971

3

CEZAEVİ SİSTEMİ

Amerika Birleşik Devletleri'nde Cezaevlerinin Toplumsal İşlevleri

Bettina Aptheker

Resmi makamlara göre Amerika Birleşik Devletleri'nde cezaevi yoktur. Yalnızca 'İslah Bürosu', 'Eğitim Programları' ve gerekli 'ruhsal tedavi' yöntemleri kullanan ve 'ıslah' amacını güden 'sosyal hizmetler' vardır. Amerika Birleşik Devletleri'nde mahkûm da yoktur, yalnızca 'cezaevi sakinleri' vardır. Hele siyasi mahkûmların varlığı hiç söz konusu değildir, olsa olsa teröristler ve uluslararası kuruluşlara üye olan ve yıkıcı faaliyetlerde bulunan komünistler vardır. .

Cezaevi yetkilileri ve hükümet görevlileri tarafından kullanılan bu terimler cambazlığı, hiç şüphesiz belirli çıkarlara hizmet etmektedir. Ancak bu terimlerin ötesinde neler olup bit-

tiğini araştırırsak, cezaevi sisteminin ideolojik ve siyasal işlevlerini anlayabiliriz

Bugün Amerika’da sosyal bilimler dalında söz sahibi olan kişilerin öne sürdüğü varsayım, ülkede adil ve dengeli bir toplumsal düzenin işlemekte olduğudur. Bu varsayımı kabul etmek de, mahkûmun bir ahlâki çözüntü içinde olduğunu kabul etmeyi gerektirir. Zira aksi halde, işlenen suçun açıklamasını yapma imkânı ortadan kalkar. Cezaların gerekliliğini de ancak bu ahlâk çözüntüsüne dayanarak kabul edebiliriz. George Jackson’ın belirttiği gibi: “Kriminoloji kitapları mahkûmların ruhen sakat oldukları fikrini benimsemeye hazırdır.” Gerçekten de, San Quentin Cezaevi’nin asıl mesleği klinik psikolojisi olan müdür yardımcısı, kendisiyle yaptığımız konuşmada, mahkûmların ruhsal gelişimlerinin geri bir düzeyde kaldığından söz etmişti. Aynı müdür yardımcısı sözlerine şunları da ekliyordu: “Cezaevinin ilk amacı, toplumda yeri olmayan kimselerin tecrit edilmesidir. Bunların iyi muhafaza edilmeleri ilk gerekliliktir. İyi bakım ve insanca davranışlarsa ikinci planda kalan gerekliliklerdir.” Yani, mahkûm iyice tecrit edilip, gözaltına alındıktan sonra, mahkûm olduğuna göre mutlaka sahip olması gereken ruhsal bozukluklar da tedavi edilebilir. Yürütülen mantık bizi bir kısır daireye, içinden kurtulmanın imkânsız olduğu bir çarka götürmektedir.

Yukarıdaki düşünüşe göre, mahkûm suç unsurlarını bünyesinde taşımaktadır, yani doğuştan suç işlemeye eğilimi vardır. 19. yüzyılın ünlü teorisyenleri suçluların bazı fiziksel özelliklere (çekik gözler, geniş alın gibi) sahip olduklarını ileri sürmüşlerdir. Yoksulların, yoksul oldukları için, suç işlemeye de eğilimli oldukları, sınıflı toplumlarda oldukça üzerinde durulmuş bir konudur; ‘tehlikeli yoksullar’ sözü ve kilise ba-

balalarının 'varlıklılar, doğuştan soylular, yani yetenekli olanlar' gibi sözleri sık sık tekrarlanmıştır. Günümüzün ceza uzmanlarıysa daha dikkatli, daha bilimsel bir tonda konuşmaktadırlar. Çoğu insancıl duygulara sahip olduklarını öne sürerler, ama bu duygular hemen yok olup, yerlerini temeldeki ırkçı, insanlık dışı unsurlara bırakıverir.

Artık suçlunun, dış görünüş açısından herkes gibi bir insan olduğu kabul ediliyor. Şimdi ileri sürülen tez, suçluyu diğer insanlardan ayıran bazı 'psikolojik' unsurların varlığıyla ilgili. Bu unsurların yok edilmesi üzerine tanınmış bilimcilerden James U. McConnel aşağıdaki açıklamayı yapmaktadır: "İnsanları, fareleri ve solucanları eğitmenin iki yolu vardır, mükâfatlandırmak ya da cezalandırmak..." McConnel'in mahkûmun beynini yıkama şeklinde tanımladığı yöntem, mükâfatlandırma ve cezalandırma (şok tedavisi dahil) yoluyla bütün kişiliği değiştirme ve mahkûmu toplumun tanımına göre suç teşkil etmeyen davranışları öğretme amaçlarını gütmektedir.

Yani, suç işlenmesinin sebebi toplumsal kökenli değil, psikolojiktir. O halde çözüm yolu bulmak hiç de güç değildir. Hastalığa yakalanmış kişileri tecrit edip tedavi etmeye başlarsınız, olur biter! Böylece karşımıza, cezaevleri yerine 'düzeltme amacını güden sosyal hizmetler', mahkemeler yerine cezaevi sakinleri (akıl hastanesi sakinleri gibi) çıkmaktadır.

Herbert Marcuse'nin belirttiği gibi, "Günümüzde mahkemelerin ve polis teşkilatının resmiyet kazandırdığı Kanun ve Düzen dili, baskının yalnız sesi değil, onun bir aracı haline gelmiştir. Bu dil düşmanı yalnızca tanımlayıp suçlamakla kalmaz, onu yaratır da, yarattığı, düşmanın gerçek yüzü değil, düzenin işine gelen yüzüdür."

Yukarıda sözü edilen düşman, suçlu ya da mahkûmdur. Bu noktada üzerinde dikkatle durulması gereken, suçlunun tanı-

mı yapılırken yasalara karşı gelmenin kriter sayılmadığıdır. Bunu birkaç rakam vererek açıklayabiliriz.

İlk olarak, yasalara karşı işlenen suçların çok azı fark edilmektedir. Fark edilenler arasında da çok azı soruşturma ve tutuklamayla sonuçlanır.

İkincisi, Amerika Birleşik Devletleri'nde sanıkların yüzde 90'ı mahkemeden önce suçlarını itiraf ederler, çünkü avukat tutacak paraları olmadığı gibi, jürinin tarafsızlığına güvenleri de yoktur.

Üçüncüsü, cezaevlerindekiilerin yüzde 52'si belli bir suçtan hüküm giymiş degillerdir, kefalet ödeyecek paraları olmadığından serbest bırakılmamaktadırlar. Bunlardan bazıları mahkeme önüne çıkmadan aylarca cezaevlerinde kalırlar.

Dördüncüsü, zenciler bütün nüfusun yüzde 15'ini meydana getirdikleri halde, cezaevlerindeki mahkûmların yüzde 30-50'si zenci ya da melezdır. Kaliforniya Devlet Cezaevleri'ndeki 28 bin mahkûmun yüzde 45'i beyaz değildir.

Bu rakamların, cezaevlerindeki mahkûmların büyük kısmının hiçbir şekilde yasalara karşı gelmemiş olduklarını göstermeye yeterli olduğu kanaatindeyiz.

Sonuç ortadadır. Kaliforniya Üniversitesi Kriminoloji Bölümü profesörlerinden Theodore Sarbin bunu şu şekilde açıklar: "Yasalara karşı gelenlerden söz edilirken ekonomik ve sosyal sınıflar göz önünde tutulmamakta, ancak 'suçlular'dan söz edilirken ekonomik ve sosyal sınıf farkları dikkate alınmaktadır..."

Örnek: 1961'de General Elektrik Şirketi yürütme kurulundan on kişi, 10 milyon dolarlık bir fiyat ayarlaması yolsuzluğu yüzünden hüküm giymişlerdir. Bu açık bir yasalara karşı gelme olayıydı, suçlulardan bazıları birkaç ay cezaevlerinde kaldılar. Ama bugün toplum tarafından kendilerine suçlu gözûyle bakılmamaktadır.

Öte yandan, bakkaldan 1 dolar çalan zenci genç yalnızca toplum karşısında suçlu olmakla kalmaz, aynı zamanda bu durum polise şiddet kullanma hakkı da verir. Onu yolda yürürken vurabilirler ve olay kayıtlara 'polisin görevini yerine getirirken adam öldürmesi' şeklinde geçer.

Peki, burjuva hukukçuları ve kriminologlarınca yaratılan suçlu tipinin toplumsal gerekliliği neye dayanmaktadır?

Ceza sistemini, toplumsal düzenin korunması amacıyla uygulanan teori ve pratiğin bir parçası, düzeni yıkmaya çalışan ya da, bir gün düzen için tehlikeli olabilecek kişilerin tecridi ve 'tedavisi' olarak alabiliriz.

Sayıları gittikçe artan polisler ve cezaevi yetkilileri, yöneticilerin milyonlarca emekçi üzerindeki baskılarını sürdürürebilmek için başvurdukları bir araç durumundadırlar. Cezaevleri, burjuva psikologları ve kriminologları, Vasiler Heyeti ve adaletsiz bir adalet mekanizması, çepeçevre toplumun etrafını kuşatmışlardır.

Şimdi biraz Vasiler Heyeti'nin çalışmalarını izleyelim. Kaliforniya cezaevlerindeki erkek mahkûmların aşağı yukarı yüzde 97'si, şartlı olarak serbest bırakılmıştır. Süresiz hapis cezasının uygulandığı yerlerde mahkûmlar, cezaevlerinde geçirecekleri süre kesin olarak saptanmadan cezaevine gönderilirler. Vasiler Heyeti'nin uygun gördüğü durumlarda mahkûm, cezaevinde geçirdiği süre dikkate alınmadan şartlı olarak serbest bırakılır. Şartlı tahliyenin korkunç bir niteliği vardır. Bu yolla serbest bırakılan mahkûm her an durdurulup üstü aranabilir, evine izinsiz girilebilir, borç almak, evlenmek, araba kullanmak, işten ayrılmak, ülkeyi terk etmek için hep vesayeti altında olduğu görevliden izin almak zorundadır. Eğer mahkûm bu şartları yerine getirmemezse mahkemeye çıkarılmadan tekrar cezaevine gönderilir. Vasiler

Heyeti üyeleri vali tarafından atanırlar. Hiç kimseye karşı sorumluluğu değildir.

Vasiler Heyeti ve süresiz hapis cezası uygulanması, görevlere sınırsız yetkiler tanır.

İşte bu yapı, sayıları gittikçe artan emekçilerin -özellikle zenci ve melezlerin- içinde yaşamak zorunda bırakıldıkları baskı ortamını meydana getirir. Bir faşizme geçiş dönemidir bu. Stanford Hukuk Fakültesi profesörü Herbert Packer haklı olarak, "Psikolojide davranışçı görüşlerin yerleşmesi zorbalığa yol açar..." demektedir. Suçluyu davranışçı açıdan ruh sağlığından yoksun kişi olarak değerlendirirsek, bütün ruh sağlığı bozuk insanların suç işlemeye yatkın olduklarını, dolayısıyla tecrit edilmeleri gerektiğini kabul etmemiz doğaldır. 1971 Nisan ayında Nixon'ın yakınlarından ünlü bir bilimcinin, 6 ile 8 yaşları arasındaki çocukların suç işlemeye eğilimleri olup olmadığını tespit etmek üzere testlerden geçirilmelerini teklif etmesine yol açan görüş de, kaynağını yukarıda açıklanan tezlerden almaktadır. Aynı bilimci suç işleyebilecek tipteki çocuklar için ıslahhaneler kurulmasını da önermiştir.

Siyasal bakımdan daha geniş etkiler yaratan öneriler arasında, Harvard Şehircilik Profesörü ve Nixon'ın Örnek Şehirler Programı yürütme kurulu başkanı Edward J. Barfield'in görüşlerini sayabiliriz. Profesör Barfield'in bu yakınlarında *Hiç de Cennete Benzemeyen Şehir: Şehircilik Sorunlarının Niteliği ve Geleceği* adlı bir kitabı yayınlanmıştır. Barfield'e göre, en önemli şehircilik sorunu yoksul 'aşağı tabaka'nın varlığıdır. Bu aşağı tabaka emekçilerden, özellikle zenciler ve melezlerden oluşmuştur. Barfield bunların ahlâken düşkün, moral açıdan hasta insanlar olduğunu öne sürmektedir. Kitabın çeşitli bölümlerinde aşağı tabakadan gelenler şu sıfatlarla tanımlanır: zayıf, şüpheli, yıkıcı, saldır-

gan fakat bağınaz; toplumla, komşuları ve dostlarıyla sıkı ilişkileri olmayan; gecekondularda yaşadığı halde halinden şikâyetçi olmayan; yaşadığı yerin pisliğine aldırmayan; okullar, parklar, kütüphaneler gibi sosyal hizmetlerin yokluğuyla ilgilenmeyen; gecekonduların bizi ilgilendiren yönlerinden memnun; çalışmaktan hoşlanmayan; doğru olanı değil başlarını derde sokmayacak olanı yapmalarına yol açan bir ahlâk anlayışını benimsemiş...

Barfield'in aşağı tabaka tanımı, bir bakıma suçlunun da tanımıdır; işte bu noktada, aşağı tabaka insanının tanımıyla, suçlu tanımının birleştiği yerde faşizmin ve soykırımın ideolojik temellerini buluyoruz. Barfield'in programı da bu temeller üzerine kurulmuştur zaten.

Profesörün getirdiği önerileri özetlersek ortaya şunlar çıkar: Hükümet gittikçe içinden çıkılmaz bir hal alan şehircilik sorunlarına çözüm bulmak için uğraşmamalıdır, işsizlik ancak taban ücretlerini ve sendikalara 'tekelci yetkiler' veren bütün yasalar (grev hakkı gibi) ortadan kaldırılarak önlenilebilir. Hükümet çocukları çalıştırmayı önleyen bütün yasaları kaldırmalı ve mecburi eğitim süresini 12 yaştan 9 yaşa indirmelidir. Yoksulluk tanımı nispi yoksulluk kavramına göre değil, mutlak yoksulluk kavramına göre yapılmalı ve mutlak yoksulları beli bir kuruluş içinde yaşamaya zorunlu tutmalıdır. Yoksullar için sıkı doğum kontrol tedbirleri uygulanmasını sağlamalı ve bunların çocuklarını kreşlere göndermelidir. Polis kontrolü arttırılmalı, polise şüphelendiği kişileri tutuklama yetkisi verilmelidir. Mahkeme safhasının kısaltılması için tedbirler alınmalı, suç işlemeye eğilimi olan kişilerin özgürlüğü uygun bir şekilde kısıtlanmalıdır...

Bu programın faşizme ve soykırıma yol açan bir program olduğu açıktır ve bu programın bazı yönlerini Nixon'ın, 1970

Ekim ayında yürürlüğe giren suçları önleme kanununda bulmak mümkündür. Bu konuda özel bir suçlu tipinden, 'özellikle tehlikeli suçlular'dan söz edilmektedir. Bu tip bir suçlu, beş yıl içinde, ölüm cezası ya da uzun süre hapis cezası gerektiren iki ya da daha çok suçtan hüküm giymiş olmakla diğer suçlulardan ayrılır. *New Republic* gazetesinde belirtildiği gibi, 'idam ya da bir yıldan uzun süreli hapis cezası', kapsamı oldukça geniş tutulmuş bir tanımlamadır. 'Özellikle tehlikeli suçlu', yargıcın değerlendirmesine göre yargılandığı suçun gerektirdiği cezadan 20 yıl fazlasına mahkûm edilebilir.

Mahkûmları kurtarmak ve cezaevlerini ortadan kaldırmak için girişilen kitle hareketlerinin önemi işte bu noktada ortaya çıkmaktadır. İstenilen reform değil, sistemin ve sistemin temelini meydana getiren yapının temelden değişmesidir. Zira kapitalist düzende ceza sistemi bir baskı unsuru, sömürü düzeninin sürdürülebilmesi adına kullanılan bir araç haline gelmiştir. Doğal olarak, yasalara uygun çalışmalar sonucu elde edilen reformlar kısa süreli zaferler olarak görülebilir. Ama esas nokta, büyük bir ahlâk çöküntüsü içindeki ırkçı, çürümeye yüz tutmuş bir düzenin ortasında, suçluları sakat insanlar olarak tanımlamaktan çekinmeyen ceza sisteminin temeline saldırmaktır. Bunun için de faşist yöneticilere karşı birleşik bir cephe kurulması gerekmektedir. Cezaevlerinin ortadan kaldırılmasını öngören isteklerin faşizmin ideolojik temeline yönelmiş olduklarını unutmamalıyız.

Bu gerçeklere dayanarak, bütün radikal ve devrimci görüşler siyasi mahkûm kavramını geliştirmelidirler. Bu açıdan siyasi mahkûmları dört gruba ayırabiliriz. İlk olarak, kendi grupları içinde etkili siyasal önderler olmayı başarmış ve siyasal odakların organı olan polisin eline düşmüş olanlar gelir. Bunlar, yasalara karşı geldikleri için değil, inançlarına sadık

kaldıkları için cezaevinde bulunmaktadırlar. Robby Seale, Ericka Huggins, Reies Tijerina ve Angela Davis bu gruptandır. İkinci grupta, hemen hemen birinci gruptakilere benzer mahkûmlarla karşılaşırız, bunlar çeşitli eylemlere katılmış ya da askere gitmeyi reddetmiş kimselerdir. Bazı yasalara karşı gelmişlerdir, ama bu karşı geliş siyasal bir nitelik taşıdığından kesinlikle siyasal mahkûm sayılırlar. Bu grupta Berrigan Kardeşler ve askere gitmeyi reddeden binlerce kişi yer alır.

Üçüncü sırada sınıfsal, ırkçı ve şoven baskının, başlangıçta politikaya karşı tamamen ilgisiz olan kurbanları gelir. Uydurma suçlardan tutuklanan, her türlü hakları çiğnenerek suçsuz oldukları halde yıllarca cezaevlerinde kalan kişilerdir bunlar.

Son olarak, çeşitli suçlar işleyip cezaevine girmiş ve cezaevinde kaldıkları süre içinde bulundukları toplumsal koşulların etkisiyle bilinçlenmeye başlayan mahkûmlar gelir. Bunlar siyasal görüşlerini açıklar açıklamaz cezaevi görevlilerinin saldırılarıyla karşılaşır. Bunların arasında Soledad 3, Soledad 7, Ruchell Magee ve Folsom grevcilerini sayabiliriz.

Cezaevlerindeki baskının artması ve bağımsızlık hareketlerinin yeni bir döneme girmesiyle çeşitli gruplar arasındaki bilinç seviyesi de değişmiştir. Gün geçtikçe daha çok insan, cezaevi-polis-mahkeme üçlüsünün çalışmalarının sonuçlarını daha iyi görmeye başlamıştır. Bu da, siyasal mahkûmların serbest bırakılması için girişilen hareketlere daha geniş kitlelerin katılmasını sağlamıştır.

Ayrıca, baskının artışı ve kitle hareketlerinin gelişmesi mahkûmlar arasındaki bilinçliliği yükseltmiştir. Elde edilen en önemli başarı, cezaevi sisteminin sınıfsal niteliğinin ortaya konmuş olmasıdır. Bu şekilde zenci, melez ve beyaz mahkûmları, Folsom mahkûmlarının manifestosunda gördüğümüz gibi, tek bir amaç etrafında toplamak mümkün olmuştur.

Cezaevi, Hani Nerede Zaferin?

Huey P. Newton

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki bütün zenci gençlerin gözünde, Kara Panter Partisi savunma bakanı Huey P. Newton iyi bir lider, cesur bir dövüşçü, bir kahraman ve candan bir kardeş-tir. Irkçı, gerici güçlere karşı giriştiği savaşıla özdeşleşmiştir o. Zencileri sefaletle mahkûm eden düzene karşı girişilen devrimci mücadeleyle bir tutulur adı.

Kara Panter Partisi, eskiden beri zenci militanların ortaya çıkışında büyük rol oynamıştır. 1966 sonbaharında Huey, Robby Seale ve sonradan Oakland Polisi'nce öldürülen Bobby Hutton'la birlikte partinin temellerini atmıştı. Zenci Bağımsızlık Mücaddelesi'nin 10 maddelik programı (işsizlere iş, meslek sorunlarının çözümü, eğitim davasının ele alınması, polis baskısının önüne ge-

Huey P. Newton çocuklarla birlikte, 1968.

çilmesi, zencilerin sürekli cezaevlerine gönderilmelerinin engellenmesi) hazırlandıktan sonra eyleme geçildi; ilk adım, baskının en göze batan ve en büyük zararlara yol açan yönüyle, polisin başvurduğu şiddet tedbirleriyle uğraşmaya başlamak oldu.

Partinin kurucuları hukuk kitapları ve tüfeklerle silahlanmış olarak Kaliforniya ve Oakland eyaletlerinde yaşayan zenci grupları arasına girdiler, polisin davranışlarını incelediler, tutuklama olaylarını yakından izlediler ve zenci kardeşlerine sahip oldukları haklardan söz ettiler. Onların yakın ilgisi sayesinde polis baskısında gözle görülür bir azalma oldu. Oakland'daki zenciler bundan etkilenmişlerdi.

Zamanla Kara Panter Partisi'nin zenciler üzerindeki etkisi, partinin insan haklarını korumak için durup dinlenmeden çalışması, egemen çevrelerde ve polisler arasında hoşnutsuzluğa yol açtı.

28 Ekim 1967'de bir polis, telsizle merkeze bir 'panter arabası'nı izlemekte olduğunu bildirdi. Bir süre sonra Huey midesine dört kurşun yemişti. Polislerden de bir ölü, bir yaralı vardı. Huey P. Newton'ı cinayet suçuyla yargılamaya başladılar.

Kara Panter Partisi derhal ülke çapında "Huey'i Serbest Bırakın" kampanyasına girişmişti, bu arada partinin gücü gittikçe artmaktaydı. Bu kampanyalar ve Huey'in suçsuzluğunun apaçık ortada oluşu, onun cinayet suçlamasından kurtulmasını sağladı, fakat gene de birtakım politik oyunlar sonucu 2-15 yıl arası süresiz hapis cezasına çarptırıldı. Vali Reagan, Kara Panterler hakkında ne düşündüğünü saklamaya çalışmıyordu bile.

"Huey'i Serbest Bırakın" kampanyası gittikçe geliştiği için, mahkeme adaletin ve halkın isteği karşısında daha fazla duramadı. 1970 yazında Huey'in davasına ikinci defa bakılmasına karar verildi ve bu davanın sonunda Huey kefaletle serbest bırakıldı.

Üç yıl cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakıldığında Huey'in ilk sözleri, kendisi ve partisi adına bütün siyasi mahkûmların kurtarılması için sonuna dek mücadele etmeye kararlı olduğunu belirtiyordu.

Aşağıdaki yazı cezaevinde kaleme alınmıştır.

Matematikle ilgilenenler, karşılına çıkan problemleri çözmek için tutacakları yolu belirleyen çeşitli kanunlar olduğunu bilirler. Geometride ilk karşımıza çıkan kanunlardan biri, 'bir bütün, parçalarının toplamından büyük olamaz'dır. Buna göre, daire ya da kare gibi bir geometrik şekil parçalara ayrıldığında, olduğundan daha büyük değildir. Yani, parçaların toplamı belli bir değere eşit olduğu zaman, bütünü başka bir değere eşit olması imkânsızdır. Cezaevinin mahkûmlar üzerinde etkili olamayışının sebebi, yetkililerin hücreye kapatılan

insanın sözü geçen insanın bütünü olduğu konusundaki inançlarıdır. Gelgelelim, mahkûm geometrik bir şekil değildir ve matematik alanında geçerli olan görüşler insanlara uygulandığı zaman tamamen başarısızlığa uğramaktadırlar.

İnsanlarla ilgili durumlarda konu yalnızca bireyin kendisi değildir, bireyin davranışlarına yön veren fikirlerin de göz önüne alınması gerekir; bu fikirler insanlar cezaevindeyken de etkilerini sürdürürler, insanlık bahsinde bütün, ‘parçalarından çok daha büyüktür’, çünkü sayılabilen ve kontrol altına alınabilen bedenlerle birlikte, sayılamayan ve kontrol altına alınamayan fikirleri de içine alır. Fikirler, mahkûmun kafasıyla sınırlı değildir. Onlar bütün insanların içinde yaşamaktadırlar. İnsan özgürlüğü ve haysiyeti uğruna giriştiğimiz mücadelede bize destek olan fikirler baskı altına alınmaz, çünkü onlar insanların yaşadığı her yerde, insanlarla birlikte yaşamaya devam ederler; özgürlük ve haysiyet kavramları yaşadıkça da, hiçbir cezaevi hareketimizi durdurmayı başaramayacaktır. Asıl düşmanımızın, yoksulluğumuzdan yararlanan sömürücüler karşımızda dururken kapitalizmin bizi birbirimize düşman etmeye çalıştığının bilincine varan kardeşlerimiz sayesinde fikirlerimiz yayılır. Böyle bir fikri benimsediğimiz anda da düşman sandığımız kardeşlerimizi sevmeye, dost bildiğimiz sömürücülerini gerçek yüzleriyle görmeye başlarız. İnsan düşüncesi duvarlar, parmaklıklar, tüfekler ve muhafızlarla sınırlandırılmaz. Ve insanlar daima güzelliklerinin, haysiyetlerinin temeli olan fikirleri gerçekleştirmek için savaşacaklardır.

Bütün, parçalarının toplamından büyük olamayacağına göre, cezaevleri de kişiyi baskı altında tutmanın onun bütün varlığını baskı altına almak anlamına geldiği fikrine göre çalışırlar, insan hücrede kapalıdır, o halde rahatız... Cezaevle-

rinin başarılı oldukları fikri, mahkûmun kendisinden istendiği gibi davranacağı, düşünceği ve inanacağı inancından doğmaktadır. Bu durumda savaş kazanılabilir ve mahkûm ıslah edilebilir. Oysa gerçek durum bundan çok farklıdır, çünkü cezaevi yetkilileri ne kendi inançları üzerinde uzun uzadıya düşünmüşler, ne de kontrol etmeyi amaçladıkları insanları yakından tanımayı başarabilmişlerdir. Demek ki cezaevi zafer kazandığına inandığı zaman bile ortada kazanılmış bir zafer yoktur.

Bütün cezaevlerinde iki tip mahkûma rastlayabiliriz. Çoğunlukta olanlar, toplumun temelini teşkil eden varsayımların geçerliliğini tartışmasız kabul edenlerdir. Amaçları herkesinki gibidir: para, güçlülük, aşırı tüketim. Ama bu amaçlara ulaşmak için toplumun yasadışı olarak tanımladığı yollara başvurlar. Yakalandıklarında cezaevlerine gönderilirler. Bunlara 'yasa dışındaki kapitalistler' de diyebiliriz, çünkü amaçları kapitalist toplumun tamamen yasalara uygun saydığı şeyleri elde etmektir, ikinci tip mahkûm toplumun temel varsayımlarının geçerliliğini kabul etmez. Ona göre, aşağıdakiler, yukarıdakiler tarafından kendi çıkarları için sömürülmektedirler. Bu düzen toplumu yüksek bir ekonomik düzeyde tutmayı başardığı halde adaletsiz bir düzendir, çünkü gücünü, acı çekmeyenler kadar değerli oldukları halde acı çekmeye mahkûm edilmiş insanlardan almaktadır. Böylece, ikinci tip mahkûm toplum düzeninin çürümüş olduğunu, değiştirilmesi gerektiğini savunur. Düzenin geçerliliğini kabul edip sömürüden pay almayı reddeder. İkinci tip mahkûm, siyasi mahkûmdur.

Cezaevi ne yaparsa yapsın mahkûmlar üzerinde başarı sağlayamaz. 'Yasa dışı kapitalist' istenen şekilde davrandığı takdirde serbest bırakılacağını ve çalışmalarını eskisi gibi sürdürebileceğini bilir. Bu yüzden, uygulanan programa boyun eğmek ve yöneticilerin duymak istedikleri şeyleri söylemekte

Huey için kitap satışı, 1968.

hiçbir sakınca görmez. Böylece cezaevi yetkilileri onun 'ıslah olmuş' olduğuna inanır ve toplumdaki eski yerine dönmesine izin verirler. Aslında mahkûm cezaevine bir oyun oynamış ve özünde kapitalist amaçlarını gerçekleştirmekte serbest kalmıştır. Ortada kazanılmış bir zafer yoktur, çünkü mahkûm topluma zaten karşı değildir. Oynadığı oyunun bir parçası olarak cezaevi kavramını da kabullenmiş görünmüştür sadece.

Cezaevi siyasi mahkûm üzerinde de başarı sağlayamaz, çünkü onun 'ıslah olması'na gerek yoktur. Sistemin geçerliliğini kabul etmez ve oyuna katılmayı reddeder. Oyuna katılmak, toplumun baskı altındakileri sonuna kadar sömürmesini kabullenmektir. Bu ise siyasi mahkûmun kabul etmeyeceği bir şeydir, zaten buna karşı çıktığı için cezaevindedir ve bu yüzden düzenle işbirliği yapamaz. Siyasi mahkûm da 'yasa dışı kapitalist' gibi ceza süresini tamamlayıp cezaevinden çıka-

caktır. Ama cezaevindeyken de kafası ve yüreği insanlıkla birliktedir onun, cezaevi sadece bedenini elinde tutabilir.

İnsanoğlunun güzelliği ve haysiyeti onu sadece fiziksel bir varlık olmaktan kurtaran insanlık duygusundan, insanlığın bir parçası olduğunun bilincine varmış olmasından ileri gelir. Sömürü düzeni bu duyguyu baskı altında tutamaz. İnsanlar bu duygunun güzelliğini fark edip baskıya ve sömürüye karşı yürüdüklerinde çağımızın en değerli fikri gerçekleşmiş olacaktır; insanlığın bütünü, bütünü meydana getiren parçalardan çok daha büyük olduğu için, fikirler daima insanlar arasında yaşamaya devam edecektir. Cezaevi amaçlarını gerçekleştiremeyecektir, çünkü düşünceleri duvarlar, demir parmaklıklar, muhafızlarla baskı altına almak imkânsızdır.

Başkaldıran Mahkûmlar: Folsom Mahkûmlarının Manifestosu

New York'tan Kaliforniya'ya kadar bütün cezaevlerinde mahkûmlar, içinde yaşadıkları insanlık dışı koşulları protesto etmektedirler. Mahkûmların çoğu yoksul zenciler, Chicanolar ve Porto Rikolular'dan meydana gelmiştir. Ortak direnişin en büyük başarısı, zenci, melez ve beyaz mahkûmlar arasında cezaevlerinde uygulanan ırkçı şiddet tedbirlerine karşı birlik sağlanmış olmasıdır.

San Quentin Cezaevi'nde Kara Panterler Partisi'nin bir kolu, gene San Quentin'de Chicano mahkûmlar kuruluşu, San Luis Obispo ve Folsom cezaevlerindeki birlikler binlerce mahkûmun bilinçlenmesine yardımcı olmaktadır. Gerçekten de, ülkedeki bütün cezaevlerinde baş gösteren ayak-

lanmalarda mahkûmlar, sorunun yalnızca aşırı derecede kalabalık cezaevleri, kötü hayat şartları ve gardiyanların davranışlarının kabalığından ibaret olmadığı, asıl önemli olanın adalet mekanizmasının temelinde yatan ırkçılık ve sınıfsal eşitsizlik olduğunu belirtmişlerdir. Serbest bırakılma isteklerinin yanında her zaman radikal bir bilinçlenmenin varlığı dikkati çekmektedir.

Mahkûmların aylarca, hatta yıllarca hücreye kapatılmaları kişisel direnişlere yol açar. Bunun yanında toplu olarak girişilen hareketlere de rastlanmaktadır. 7 Ağustos 1970'de Marin Eyalet Mahkemesi'nden üç zenci mahkûmu kaçırmak üzere girişilen hareket başarısızlıkla sonuçlandıği halde, mahkûmlar üzerinde büyük etki yapmıştır.

New York'ta Long Island Cezaevi'nde çıkan isyan 1 Ekim 1970'den 6 Ekim 1970'e kadar süren şehir çapında bir direnişe yol açmıştır. Bu direnişe isyan eden mahkûmların gönderdikleri temsilcilerle yaptığı anlaşmayı bozan Vali John Lindsay'ın emriyle hareket eden polis kuvvetlerinin bastırdığı 2000'den fazla mahkûm katılmıştı. Coplar, göz yaşartıcı bombalar, tüfeklerle silahlanmış polisler Kew Gardens'daki Queen's Cezaevi'ne ve Brooklyn Cezaevi'ne girdiler. Cezaevlerinde kontrol sağlamayı başaran mahkûmlar ele geçirildi ve hareket durduruldu.

Bir ay içinde Kaliforniya'daki Folsom, San Quentin, Soledad ve San Luis Obispo Cezaevi gibi çeşitli kuruluşlarda da aynı tip ayaklanmalar görüldü. Kasım 1970'de Folsom'daki 2.400 mahkûmun 2.100'ü çalışmayı bıraktı. Grevin ikinci gününü bütün mahkûmlar hücreye kapatıldılar, arkasından yetkililer mahkûmların 'gece hareketi' dedikleri bir dizi şiddet tedbirine başvurdular. Mahkûmlar merhametsizce dövüldükten sonra bütün gece çıplak olarak açık havada bırakıldılar. Grev,

ikisi beyaz, biri zenci, biri de Chicano olan dört liderin başka cezaevlerine sevk edilmeleriyle sona erdi. Yetkililer greve ön ayak oldukları gerekçesiyle 52 mahkûmu hücreye kapattılar. Bu hücreler yerleri taş, küçük karanlık odalardır. Yerde tuvalet olarak kullanılan bir delik bulunur, kapı sadece dışardan açılabilir. Hücrelerde yatak bulunmaz, hücredeki mahkûma yalnızca ekmek ve su verilir.

Daha sonra, sözü geçen 52 mahkûmu çalışmaya zorlamak için her türlü çareye başvuruldu. Müdür çalışmayanların tahliye edilmeyeceklerini ayrıca belirtti. Mahkûmlar 31 maddelik bir istek listesi hazırlamışlardı. Bu istekler yetkililer tarafından dikkate alınmadı, fakat cezaevi dışında büyük ilgi gördü. 6 Kasım'da San Francisco'da işçi, doktor, hukukçu ve mahkûm temsilcilerin katıldığı bir basın toplantısı yapıldı ve temsilciler grevi desteklediklerini açıkladılar. Grevi desteklediklerini bildiren kuruluşlar arasında San Francisco barosu üyelerinin bir kısmı, devlet, eyalet ve belediye görevlilerinden 1.695 kişi, İnsan Hakları Sağlık Komitesi, Sosyal Hizmet Birliği'nin 535 üyesi ve çok sayıda sendika temsilcisi bulunuyordu.

Basın mensupları bütün temsilcilerin greve katılanları desteklediklerini fakat her birinin ayrı bir nokta üzerinde durduğunu bildirmişlerdir. Baro üyeleri, yetkililerin grevi durdurmak ve mahkûmların örgütlenmelerini önlemek amacıyla alabilecekleri şiddet tedbirlerini engellemek için hukuki yollardan harekete geçilmesini öneriyordu. Birlik ayrıca, mahkûmların isteklerini yerine getirmek üzere gerekli hukuki işlemlere başlanmasını istiyordu.

“Eski mahkûmların toplantıya katılmalarında kişisel durumlarının büyük etkisi vardır, çünkü onlar da ayrı sistem içinde yaşamışlar, bunun zararlarını görmüşlerdir.”

“Sağlık hizmetlerinde görevli olanlar mahkûmların içinde yaşadıkları şartlara ve yetersiz sağlık tedbirlerine karşı çıkmaktadırlar.”

Folsom mahkûmlarından birinin gönderdiği 4 Kasım tarihli mesajda, cezaevindeki genel havadan söz edilmekte ve şöyle denmektedir: “Burada birkaç mahkûm grevden söz ettikleri ve bu konuda bazı bildiriler dağıttıkları için hücreye kapatıldılar. Grev sürdükçe ve gerginlik arttıkça yetkililerin baskıyı daha da artıracaklarını sanıyoruz. Amacımız sorunun barışçı yollarla çözülmesidir. Cezaevinde bulunuşumuzun bütün insanların haklarından yoksun bırakılmamızı sağladığını sanmıyoruz. Kanımızca, mahkûmların içinde yaşadıkları şartlar uzun süredir ihmal edildi. Ülkedeki cezaevleri ve mahkûmların karşılaştığı insanlık dışı davranışlarla ilgilenenleri bu konuda harekete geçmeye çağırıyoruz. Hareketin dışarıdan idare edildiği şeklindeki suçlamalar gülünçtür, çünkü manifesto, içerdekiler tarafından dışardan yardım sağlamak amacıyla hazırlanmıştır.”

Aynı mesajda mahkûm, müdürün, isteklerin kendisine ulaştırılmadığı yolundaki iddialarını şüpheyile karşılamaktadır. Söylediğine göre, bu istekler Ocak ayında müdüre ve gerekli Reformlar Servisi’ne gönderilmişti. Ayrıca cezaevi dışından seçilen dört kişinin yetkililerle anlaşmak üzere seçildiği belirtilmektedir. “Bu görev, onları saydığımız ve sevdiğimiz için, doğru olanı yapacaklarından emin olduğumuz için, avukat Charles Garry, Kahverengi Bereliler’den Sal Candelaria, Kara Panter Partisi’nden Huey P. Newton ve Cezaevi Reformları Konseyi’nden John Irving’e verilmişti.”

Manifesto’nun tam metni aşağıya alınmıştır.

Folsom Mahkûmlarının İsteklerini Bildiren Manifesto ve Baskıya Karşı Birleşik Cephe Dokümanları

BİZ, FOLSOM CEZAEVİ MAHKÛMLARI, IRK, RENK VE SINIF AYRILIĞI GÖZETMEDEN, BÜTÜN MAHKÛMLARIN KARŞILAŞTIKLARI HAKSIZLIKLARA SON VERİLMESİNİ İSTİYORUZ.

Bu dokümanların hazırlanmasında cezaevindeki bütün ırklardan ve sınıflardan gelen mahkûmların katkısı olmuştur.

Biz, Folsom Cezaevi mahkûmları, 3 Kasım 1970'de Kaliforniya Cezaevleri yöneticilerinin tutumlarını protesto etmek amacıyla başlatılan grevi bütün varlığımızla destekliyoruz.

Bu, Kaliforniya Cezaevleri yöneticilerinin MODERN AMERİKA'NIN FAŞİST TOPLAMA KAMPLARI'nın temellerini atmaya çalıştıklarının açık delili olan bir dokümandır.

**FOLSOM CEZAEVİ İNSANLAR ÜZERİNDE İNSANLIK DI-
ŞI BASKILAR SAĞLAMAKLA GÖREVLİ BİR KURULUŞ OL-
DUĞU İÇİN, İSTEKLERİMİZİ BELİRTEN BU MANİFESTOYU
YAYINLADIK:**

1) Vasiler Heyeti'yle yaptığımız görüşmeler sırasında anaya-
sal hukuki temsil haklarından yararlanabilmeyi ve Vasiler He-
yeti'nin, şahitler dinlenirken sanık avukatlarının dinlenmesini
reddetmesi gibi durumlara karşı korunmayı talep ediyoruz.

2) Sağlık görevlilerinin derhal değiştirilmesini istiyoruz.
Cezaevi revirleri personel ve araçlar bakımından tamamen
yetersizdir ve hastalar tam bir ilgisizlikle tedavi edilmekte-
dirler. Sık sık yanlışlıklar yapılmakta, tecrübesiz personel ta-
rafından hastalara hatalı tedavi metotları uygulanmaktadır.
Revirlerde bir ilk yardım bölümü bile yoktur, ayrıca pratis-
yenler tarafından yapılan müdahalelerden sonra hastanın
iyileşene dek kalabileceği bir yer düşünülmemiştir. Ameli-
yatlarda tamamen tecrübesiz mahkûmların yardımına başvu-
rulur. Ara sıra birkaç mahkûmun birden yaralandığı olur. Bu
durumda hangisinin durumunun daha ciddi olduğuna rast-
gele karar verilir. Bir keresinde, sırasını bekleyen mahkûm-
lardan biri müdahalenin gecikmesi sonucu ölmüştür. Bu, ha-
yayı kurtarılabilecek bir insanın ölüme mahkûm edilmesin-
den başka bir şey değildir.

3) Ziyaret şartlarının düzenlenmesini ve mahkûmların ai-
lelerine bazı kolaylıklar sağlanmasını talep ediyoruz. Şartlar
bütün mahkûmların aynı zamanda ziyaretçileriyle görüşmele-
rine uygun değildir. Bu yüzden görüşme saatleri paylaşılma-
ta ve her mahkûma ayda iki saat düşmektedir. Görüşme oda-
sına haftada beş gün nöbetçi konmasını ve bu şekilde herkese
hiç olmazsa ayda dört saatlik bir sürenin düşmesini istiyoruz.
Yöneticiler fazla nöbetçi bulunduramayacaklarını öne sürerek

bu isteği geri çevirmişlerdir. Bununla birlikte, son günlerde çalışan mahkûmların başında bekleyen silahlı nöbetçilerin sayısı artırılmıştır. Bu gereksiz tedbir, vergi veren halkın parasını boşa harcamaktan başka bir şey değildir.

4) Hücrede tutulan mahkûmlara, buraya gönderiliş sebeplerini belirten ve cezaevi müdürünün imzasını taşıyan bir vesikanın gösterilmesini istiyoruz.

5) Süresiz hücrede tutulma olaylarına derhal son verilmesini ve burada geçirilecek sürenin, mahkûmun davranışlarının düzelmesi ve koşulların değişmesine göre sınırlandırılmasını istiyoruz.

6) Mahkûmların siyasal inançlarına göre ayrılmalarına son verilmesini istiyoruz. Hücrede tutulan mahkûmların çoğu siyasal sebeplerden ötürü burada bulunmaktadır ve diğer mahkûmlardan ayrılmalarının sebebi belirsizdir.

7) Mahkûmların siyasal dergiler, kitaplar ve diğer eğitici dokümanlardan yararlanmalarının engellenmesine son verilmesini istiyoruz.

8) Anayasal pasif direniş haklarından yararlanmak isteyen mahkûmların cezalandırılmalarına son verilmesini istiyoruz. Kaliforniya eyaleti ceza kanununa göre, Folsom ve San Quentin cezaevlerindeki mahkûmlar çalışmaya zorlanamazlar. Çünkü bu cezaevleri mahkûmları barındırmak için yapılmıştır ve kayıtlarda mahkûmların cezaevinde yaşamak üzere çalışmak zorunda olduklarını belirten hiçbir şey yoktur. Mahkûmların çoğu emeklerinin devletin kâr sağlaması için sömürüldüğünü, saat başına en fazla 16 sent aldıkları işlerin kendilerine dışarıda iş bulmalarını kolaylaştıracak tecrübe kazandırmadığını düşünmektedirler. Mahkûmların çoğu saat başına 6-8 sentten fazla almaz. Çalışmayı reddeden, greve katılan mahkûmlar diğerlerine tanınan haklardan yok-

sun bırakılırlar. Bu, cezaevinde çeşitli çatışmalara yol açan sınıf ayrımının, sınıfsal düzenin sonucudur.

9) Mahkûmlara göz yaşartıcı gazlar püskürtülmesine son verilmesini istiyoruz. Bu tip davranışlar, 1968'de Soledad Cezaevi'nde Willie Powell'ın, 1970'de San Quentin'de Fred Billinglea'nın ölümlerine sebep olmuştur.

10) Süresiz hapis cezasının kaldırılmasını istiyoruz. Mahkûmlar suçları için uygun görülen asgari süreyi tamamladıktan sonra Vasiler Heyeti'yle bir görüşme yapmak zorundadırlar. Bu görüşme hakkı gerekli süreyi tamamlayan bütün mahkûmlara tanınmalı ve mahkûmlar sebebini bilmeden cezaevinde kalmaya devam etmekten kurtarılmalıdır. Müebbet hapis gereksiz ve merhametsiz bir cezadır. Müebbet hapis cezası en fazla 10 yıl olarak sınırlandırılmalıdır. 10 yılda düzelmeyen bir mahkûmun yeri cezaevi değil, akıl hastanesidir. Ceza sürelerinin gelişigüzel ayarlanmasına yol açan 171 sayılı Vasiler Heyeti kararı da iptal edilmelidir.

11) Çeşitli sanayi kollarının mahkûmlara iş vermelerine ve mahkûmların yürürlükteki işçi ücretleriyle günde sekiz saat çalışmalarına izin verilmesini istiyoruz. Mahkûmların çalışma koşulları ile diğer işçilerin çalışma koşulları aynı değildir. Çalışma sırasında karşılaştıkları çelişkiler mahkûmların düzelmelerini daha da güçleştirmektedir. Çalışma koşullarının düzelmesi için cezaevlerine girmek isteyen sanayicilere gereken izin verilmelidir.

12) Mahkûmların işçi sendikalarına üye olabilmelerini istiyoruz.

13) Mahkûmlara ailelerini geçindirebilecek imkânlar sağlanmasını istiyoruz. Bugün mahkûmların sosyal yardım fondan aldıkları para, ailelerinin yiyecek ihtiyacını bile karşılamaktan uzaktır. Çalışan mahkûmların kendilerini ve ai-

lelerini geçindirebilecek kadar kazanmaları gerektiğine inanıyoruz.

14) Mahkûmlara ateş etmek gibi olağanüstü tedbirlere başvuran gardiyanlar hakkında hukuki işlem yapılması gerektiğine inanıyoruz.

15) Mahkûm çalıştıran bütün sanayi dallarının, taban ücretleri belirleyen kanunlara uymalarını istiyoruz.

16) Bütün devrimci mahkûmlara ve savaş suçlularına Cezayir, Rusya, Kûba, Latin Amerika, Kuzey Kore, Kuzey Vietnam gibi Hür Dünya Devrimci Dayanışma Pakti'na dâhil ülkelere siyasi mülteci olarak sığınma hakkı verilmesini ve bu tür mahkûmlara Cenevre Kongresi kararlarına göre davranılmasını, mülkiyet haklarına saygı gösterilmesini ve ellerine kelepçe takılmamasını istiyoruz.

17) San Quentin ve diğer cezaevlerinde Amerika Birleşik Devletleri anayasasına aykırı olarak yürütülen mahkemelerin çalışmalarına son verilmesini istiyoruz.

18) Kaliforniya cezaevlerinde sürüp giden fiziksel baskıya son verilmesini istiyoruz. Anayasaya göre, jüri üyeleri sanığın vatandaşları ve eşitleri arasından seçilir. Buna göre jürinin diğer mahkûmlardan kurulması gerekmektedir.

19) Reis Tijerina, Ahmed Evans, Bobby Seale, Chip Fitzgerald, Los Siete, David Harris, Soledad Kardeşler gibi siyasi mahkûmlara diğer ülkelere iltica etme hakkı tanınmalıdır. Çünkü bunların çevresinde oluşan kitle hareketleri tarafsız bir şekilde yargılanmalarına engel olacak ve sanıklar hüküm giydikten sonra da gerici güçler tarafından cezaları süresince ölüm tehdidi altında bulundurulacaklardır.

20) Temyiz mahkemesine başvurmak isteyen mahkûmları savunmak ve mahkûmlarla yöneticiler arasında bir bağ

kurulmasını sağlamak üzere Kaliforniya Barosu'ndan üç avukatın görevlendirilmesini istiyoruz.

21) Kaliforniya yasalarında belirtilen modern çalışma koşullarının mahkûmlar için de geçerli olmasını istiyoruz.

22) Mahkûmların iş kazalarına karşı sigorta edilmelerini istiyoruz.

23) İsteyenlerin, Federal Cezaevleri türünden eğitim programlarına katılmalarını ve bu programların sonunda ilgili örgütün üyeliğine kabul edilmelerini istiyoruz.

24) Mahkûmlara Yardım Fonu'nun yıllık hesapları gözden geçirilirken mahkûmlara da bu fonların ne şekilde kullanıldığı yolunda bazı açıklamalar yapılmasını istiyoruz.

25) Vasiler Heyeti'nin vali tarafından atanmayıp halkoyuyla seçilmesini istiyoruz. Bugünkü koşullar içinde, cezaların çoğu süresizken heyet büyük bir gizlilikle ve açık bir eşitsizlikle karar verirken, mahkûmların kendilerini kapana kısılmış hissetmeleri doğaldır.

26) Devlet ve cezaevi görevlilerinin Soledad Caucus raporunun birinci maddesine uymaları gerektiğinde ısrar ediyoruz. Şöyle ki:

“Devlet yürütme görevlilerinin bütün cezaevlerine bir grup maaşlı görevli tayin etmesi gereklidir. Bu görevliler mahkûmlar, mahkûmların aileleri, dostları ve avukatların görevliler hakkındaki şikâyetlerini inceleyecek ve değerlendirecektir. Bu görevliler psikolog ve psikiyatrların katıldığı kuruluşlar, barolar ve ilgili diğer kuruluşlar tarafından seçilmelidir.”

27) Cezaevi yetkililerinin manifestoda belirtilen istekler ve ihtiyaçlara göre gerekli tedbirleri almalarını istiyoruz.

28) Kaliforniya Cezaevleri Sistemi tarafından Folsom'a zenci ve melez grupların ihtiyaçlarını gözden geçirmek üzere çeşitli etnik gruplara mensup danışmanlar alınmasını istiyoruz.

29) Zenci ve melez gruplara mahkemelerde adaletsiz davranılmasına son verilmesini istiyoruz.

Biz, Folsom Cezaevi mahkûmları cezaevi dışındaki yerimiz ve sorumluluklarımızın ne olacağı konusunun açıklığa kavuşmasını istiyor ve yetkililere davranışlarındaki sosyal hatalar olarak nitelendirebileceğimiz bazı unsurları göstermeye çalışıyoruz. Folsom Cezaevi Programı bu Manifesto'nun sayfalarına mahkûmların kanı, teri ve gözyaşlarıyla yazılmıştır.

'İslah etme' adı altında uygulanan programı, boğulan insanların üzerine su dökmeyi öğütleyen hurafelere benzetmek mümkündür, yöneticiler saldırganlığı önlemek amacıyla saldırganlığa başvurmaktadırlar.

Şiddetten, zorbalıktan uzak bir hayat arzuladığımızı belirtilirken yetkililerin şiddet tedbirleri ve zorbalıklarıyla karşılaşırız. Toplumun ahlâkını iyi ve cahil olanla özdeşleştirmeye çalışırken sömürülüyor ve haksızlığa uğruyoruz.

Anayasa çerçevesi içinde, barışçı yollardan direniş hakkımızı kullanırken işkenceye uğruyor, öldürülüyoruz. BÜTÜN AMERİKAN VATANDAŞLARI gibi eşit haklar istediğimizden mahkûm ediliyoruz.

Bilgi seviyemizi yükselterek çeşitli haber alma kaynaklarıyla dış dünyaya ayak uydurmaya çalıştığımızda çabalarımız sistematik bir şekilde kısıtlanıyor ve çevremizde olup bitenler üzerine düşünmek istediğimizde tecrit edilerek cezalandırılıyor.

Kaliforniya’da Uygulanan Cezaların Niteliği

Jessica Mitford

1

Dünyadaki benzerlerinin en geniş olan ve içinde yüzde 45’i zenci ve melez 28.400 mahkûm barındıran Kaliforniya Cezaevi imparatorluğu, ileri ve insanca bir ceza sistemi uygulamakla tanınır. (Burada cehennem gibi yerler olan belediye ve eyalet cezaevlerinden değil, ağır hapis cezasına çarptırılmış mahkûmların bulunduğu devlet cezaevlerinden söz ediyorum.) Yıllardır bazı reformların gerçekleştirilmesi için çalışılmaktadır. Cezalandırma kavramı yerine ıslah etme kavramını koymak, mahkûmların davranışlarına göre ayrılımları, düzelten suçluların derhal topluma dönmesini sağlamak sözü geçen reformlardandır.

Dr. Kari Menninger *Cezalandırma Suçu* adlı kitabında sistemi övmekte ve şunları söylemektedir: “Kaliforniya Cezaevi Sistemi, mükemmel çalışma programları, eğitim çalışmaları, sağlık teşkilatı, danışma kurulları ve diğer düzeltme yollarıyla bütün eyaletlerdeki sistemler arasında ön sırayı tutmaktadır. Önemli özelliklerinden biri, teşhis, değerlendirme, tedavi ve sınıflandırma işlemlerinin bir arada yürütülmesidir. Bu, davanın bütün özelliklerinin ve suçlunun değerleri ve kusurlarının bilimsel olarak incelenmesiyle sistematik bir çalışma haline getirilir.”

Kaliforniya cezaevlerini daha yakından tanıyan kriminologlar, yasama görevlileri, sosyologlar ve avukatlarsa yukarıdaki gözleme kesinlikle ters düşen görüşler ileri sürmektedirler. Kaliforniya Üniversitesi’nde klinik psikolojisi, hukuk ve kriminoloji dersleri veren Dr. Bernard L. Diamond bana, “Kaliforniya’dakiler gibi ‘iyi’ cezaevlerinde fiziksel zorluklar, yerini psikolojik zorluklara bırakmıştır. Ben bunlara ‘fantezi’ cezaevleri derim; pırıl pırıl, iyi düzenlenmiş, sağlık şartları yerinde gibi görünürler. Ama mahkûmlarla konuşacak olursanız, size bin türlü psikolojik baskıdan söz edeceklerdir,” demişti. Ve bu yeni, ileri ceza sisteminden yararlanmaları gereken mahkûmlar, kamuoyunu etkilemek için başvuru süllemelerin gerisinde kesin bir çürüme durumundan başka hiçbir şey bulunmadığını söylerler.

Bu yazıyı hazırlarken, kriminologlar, cezaevi yöneticileri, eski mahkûmlar, yasama görevlileri ve avukatlarla konuştum. Cezaevleri üzerine yazılmış kitapları karıştırdım, yazık ki bunlar da cezaevleri gibi üzeri örtülü, ne dediği anlaşılamayan sosyolojik terimlerle doluydu: “Cezaevi formel ya da kompleks bir kuruluş olup, geniş çapta, çeşitli gruplardan meydana

gelmiş, işbölümü, fonksiyonel ayırım ve rol dağılımı esaslarına göre düzenlenen bir yapıya sahiptir.”

Olayları yumuşatmaya yarayan yeni terimleri iyice öğrendim: cezaevi - ıslah amacını güden sosyal hizmet, mahkûm - cezaevi sakini, gardiyan - düzeltme görevlisi, kilit altında bulundurma - alıştırma ve yol gösterme, hücre - uyum merkezi. Cezaevi görevlileri mahkûmların söylediklerine inanmamamı öğütlediler, mahkûmlarsa görevlilerin yalan söylediklerini öne sürüyorlardı.

Bu kargaşalık içinde, ıslahhaneler, belediye, eyalet ve devlet cezaevleri arasında insan yolunu nasıl bulabilirdi? Sorularımda ayrıntılara inmeye çalıştım, mahkûmların modern cezaevlerinde, özellikle Kaliforniya’da erkek mahkûmların bulunduğu devlet cezaevlerinde ne gibi haklara sahip olduklarını araştırdım.

Kaliforniya, suçlular için süresiz hapis cezası uygulamalarının kabul edilmesinde önderlik etmişti. Bu uygulamaya göre, yasama organı tarafından, çeşitli suçlar için en kısa ve en uzun mahkûmiyet süreleri belirtilir (örneğin, dolandırıcılık, ikinci dereceden bir suçtur ve cezası 1 yıl ile 10 yıl arasında değişir, hırsızlığın cezası 5 yıldan müebbet hapse, uyuşturucu madde satmanın cezası gene 5 yıldan müebbet hapse kadar değişir), yargıç suçluyu mahkûm ederken kesin bir süre tayin etmez, ‘kanunda belirtilen süre için’ demekle yetinir.

İlk reform tasarıları hazırlanırken süresiz hapis cezası ıslah anlayışının bir parçası olarak görülmüştü. Amaç, topluma geri dönebilecek durumda olduklarını davranışlarıyla kanıtlayan mahkûmların kesin ceza süresinden daha kısa süre içinde serbest bırakılmalarını sağlamaktı. Ceza süresinin saptanması önyargılarla karar verebilecek bir duruşma yargıcından, insan psikolojisi üzerinde uzmanlaşmış kişilere geçiyordu. Bu uz-

manlar suçtan çok suçluyla ilgilenecek, bütün koşulları dik-kate alacak ve ‘çalışma, eğitim ve teknik öğrenim metotlar’ıyla mahkûmların ıslah olmalarına yardımcı olacaklardı.

Ama başka bir yönü daha vardı konunun; süresiz hapis cezası uygulaması, yöneticilerin elinde mahkûmları kontrol altına almakta kullanılan bir silah haline gelmişti. Bir sosyolog bana, “Yöneticiler ceza sisteminin kendilerine tanıdığı yetki-yi derhal fark etmişler ve buna dört elle sarılmışlardı,” demişti. Kırbaçtan çok daha güçlü bir silah bu. Mahkûmlara hatırlatıp durduğu şey: “Uslu durursanız sizleri hemen serbest bırakırız.” Buna karşılık ‘tehlikeli’ suçluların, hayatlarının sonuna kadar cezaevlerinde tutulmaları mümkündür. Ama kimdir ‘tehlikeli’ suçluyu diğerlerinden ayıracak olan? Bu terim, radikal mahkûmları, çeşitli etnik grupların liderlerini ve cezaevinde huzursuzluk yaratanları içine almaktadır. Belli bir mahkûma kişisel düşmanlığı olan gardiyandan Vasiler Heyeti üyelerine kadar bütün görevliler, süresiz hapis cezası uygulamalarından yararlanarak mahkûmlar üzerinde sınırsız bir kontrol sağlamışlardır.

Süresiz hapis cezası, ıslah olduğuna inanılan mahkûmun cezasını erken tamamlamasına yol açtığı gibi, cezaevinde se-vilmeyen mahkûmların yargıcın tayin edebileceği süreden çok daha fazla cezaevinde kalmalarını da sağlayabilir; 19. yüzyıl ceza uzmanlarının eserlerinde sık sık, yargıçların çok hafif cezalar verdiklerinden, suçlunun kısa bir süre sonra tekrar topluma iade edildiğinden yakınılır. Süresiz hapis cezası sistemi kamuoyunu her açıdan memnun edebilecek niteliktedir: Ceza sisteminin mahkûmlara olabileceği kadar iyi davrandığını, onların bir an önce topluma iadesini sağlamaya çalıştığını belirtirken, bir yandan da, yalnızca ‘güvenilebilir durumda olanlar’ın topluma dönmelerine izin verileceğini eklemektedir.

Kaliforniya'da erkek suçluların mahkûm edilmeleri ve resmi bir görüşmeden sonra serbest bırakılmaları, dokuz üyeden meydana gelen Vasiler Heyeti'ne bırakılmıştır; iddialara göre, heyet her alanda yetenekli, başarılı ve liderlik vasıflarına sahip kişilerden seçilir. Üyeleri vali, dört yıllık bir süre için seçer. Bugün görevli olan heyetin yapısı iddialara pek uygun değildir. Emekli bir dışçinin dışında bütün üyeler ceza sistemi ve adalet mekanizması içinden seçilmiş üyelerden meydana gelmiştir: eski polisler, savcılar, F.B.I. personeli ve cezaevi görevlileri gibi. Bu heyet, Kaliforniya Devlet Cezaevleri'ndeki mahkûmların kaderi üzerinde, cezaevinde ve cezaevinden çıktıktan sonra sınırsız yetkilere sahiptir.

Süresiz hapis cezası maskesi altında, Kaliforniya cezaevlerinde serbest bırakılmadan önce geçirilen ortalama süre 36 aya çıkarılmıştır, bu süre ülkede ve büyük bir ihtimalle dünyada karşılaştığımız en uzun süredir. İstisnasız olarak süresiz mahkûm edilen suçlular her zaman, ceza süreleri yargıç tarafından saptanan suçlulardan daha uzun süre cezaevinde kalmışlardır.

Karşılaştığım eski mahkûmlara Kaliforniya cezaevlerindeki mahkûmların en büyük dertlerinin ne olduğunu sordum. Hemen hemen hepsi bu konuda aynı şeyleri düşünüyordu. Cezaevindeki kötü yaşama koşullarına fazla önem vermemeleri oldukça şaşırtıcıydı. Yemeklerin genellikle berbat olduğunu söylediler. Sağlık tedbirlerinin yetersizlikleri bazen cinayet olarak tanımlanabilecek hale gelmekteydi. 'İslah amacını güden sosyal hizmetler'in ortak özellikleri aşırı kalabalık oluşlarıydı; bu durum homoseksüel saldırganlıklara, kavgalara ve koşulların zorlaşmasına yol açıyordu. Eğitim programları üzerine söylenenler tamamen gerçekdışıdır. San Quentin'de 3..500 mahkûm için, 350 kişilik programlar hazırlanmıştır.

Bunlara katılabilmek için 18 ay ya da daha uzun bir süre beklemek gerekmektedir. Koşulların en elverişli olduğu yerlerde bile dışarıda faydalı olabilecek bir iş öğrenmek imkânsız gibidir. Fakat bu alçaltıcı ve güç koşullar, mahkûmlar için, hayatlarının her yönünü kontrol altında tutan bürokrasi ağı kadar rahatsız edici değildir. Eski mahkûmlardan biri sorunu şu şekilde özetlemişti: “Sizden biftek ve yumurta istemiyoruz, bizi Vasiler Heyeti’nden kurtarın yeter! Pırıl pırıl, modern resimler istemiyoruz, yeter ki süresiz hapis cezası adı verilen bu barbarlıktan kurtulalım!”

Mahkûmlar kendilerini ‘19. yüzyıldan kalma gardiyanlar ve 1984’lerin kafatası küçülten bilginleri’ arasında kalmış hissetmektedirler. Bazı yetkililer hâlâ, ‘toplumu suçludan korumak’ ve ‘önleme tedbirleri’ gibi kavramları savunmakta ve mahkûmlara bu kavramları uygulamanın ceza sisteminin en önemli görevlerinden olduğuna inanmaktadırlar. Bu arada ‘ıslah etme’, ‘terapi’ gibi modern terimler de asıl amacı maskelemeye yaramaktadır. Suçlu işlediği suçu iki şekilde ödemektedir, modası geçmiş şekilde, ceza süresini doldurarak ve ‘ıslah olduğu’nu, görüşmelere hazır olduğunu kanıtlayarak.

1. Dünya Savaşı’ndan hemen sonra İngiltere cezaevleri üzerine yazılmış bir makalede (değindiği noktaların hepsi Amerika için de geçerli olduğundan aynı yazının bugünlerde, Amerika cezaevleri üzerine yazıldığı rahatça öne sürülebilir) George Bernard Shaw, ileri sürülen amaçların ceza sistemiyle kesinlikle çelişkiye düştüğüne işaret etmektedir. “Düzeltilmek, gaddarlığı hoş göstermek için uydurulmuş bir kavramdır,” demektedir Shaw. “Bir adamı cezalandırmak için ona kötülük etmeniz gerekir. Eğer onu düzeltmek istiyorsanız gelişmesine yardım etmelisiniz. Ve insanlar kendilerine kötülük edildiğinde gelişmezler. Bize sürekli olarak mahkûmları düzeltmeye

çalıştıklarını söylüyorlar, gerçekteyse mahkûmların kendilerine saygılarını yitirmeleri için gerekli bütün alçaltıcı davranışlarla karşılaştıklarını biliyoruz.”

Bu birbirleriyle çelişen amaçların toplamından modern cezaevi hayatı ortaya çıkmıştır. Sosyologların çoğuna göre, Dr. Kari Menninger’in öve öve göklere çıkardığı ‘teşhis, değerlendirme, tedavi ve sınıflandırma bileşimi’, modern cezaevi yaşantısının ‘Catch-22’si, John Irwing’in *Felon*’da söz ettiği gibi, “Cezaevi kuralları yönetimin gerektirdiği durumların ve cezalandırma işleminin toptan tedavi olarak gösterildiği kocaman bir aldatmaca”dan başka bir şey değildir. Kaliforniya Yasama Kurulu tarafından hazırlanan raporlara göre, mahkûmların çoğu tedavi iddialarını ‘düzmece’ olarak nitelirmektedirler: Mahkûmların yüzde 70’i, “Tedavinin bir oyun olduğuna inanıyor musunuz?” sorusuna, “Evet,” diye cevap vermişlerdir.

Buna rağmen, oyuna katılmayı reddetmek çoğu zaman tehlikeli bir durum olabilir. Boyun eğmeyen mahkûmlar ‘isyankâr’, ‘saldırgan’ yada ‘kötü niyetli’ olarak tanımlanmakta ve sınıflandırma komitesi tarafından, cezalandırmak amacıyla değil de tedavinin akla uygun bir gerekliliği olarak, azami ceza süresi boyunca cezaevinde kalmaya mahkûm edilmektedirler. Eğer bu ‘isyankârlık’ devam ederse, yetkililer mahkûmun işlediği suçun gerektirdiği cezanın iki mislini çekmesine karar verebilirler. Bu durumda yasama kurulunun bildirdiği gibi, ‘mahkûmların çoğunun nasıl hareket etmeleri gerektiğini ve yetkililere dayurmak istediklerini söylemeyi iyice bilmeleri’ doğaldır.

Eski bir mahkûm kendisine uygulanan programın ‘gaddarca’ olduğunu söylemişti. Bütün psikolojik tedbirlerin amacı mahkûmu ‘hasta’ olduğuna inandırmaktır, hasta oluşuysa ki-

şiliğinin bütünyle yadsınmasına yol açar. Tanıdığım mahkûmlardan çoğu, kötü denilmeyi, deli denilmeye yeğ tutmak-tadırlar. Bunlar toplumun kendilerini cezalandırmaya hakkı olabileceğini, ama onları kendi bozuk düzenine göre şekillen-dirmeye kalkışamayacağını öne sürüyorlardı.

Psikiyatri ile hukuk arasındaki ilişkiler konusunda uzmanlaşmış olan Thomas S. Szasz, “Psikiyatrinin hukuki ve sosyal uygulamalarının çoğu, psikiyatrik liberalizm olarak adlandırılmalarına rağmen, birer baskı aracından başka bir şey değildir,” demektedir. “Bugün önemli bir keşif olarak kabul edilen, suçlunun tedaviye muhtaç olan bir hasta olduğu tezi tamamen yanlıştır. Bu tez, bugün önce mahkûmun sorumlulukları ve hakları olan bir birey olduğunun yadsınmasında, sonra da tedavi adı verilen aşağılatıcı bir cezaya çarpıtılmasında kullanılmaktadır.”

Kaliforniya Üniversitesi’nde hukuk profesörü olan Caleb Foote’un özetlediği gibi, “Amaç olarak tedavinin gösterilmesi, sadece cezalandırmaktan dolayı vicdan azabı çekebilecek iyi niyetlileri memnun etmekte ve idarecilerin mahkûmları daha kolay yönetmelerine yardım etmektedir.”

Yukarıdakilere göre, mahkûmlara verilen cezalar da iyi niyetle verilmektedir. Kaliforniya Cezaevi Sistemi’nin açıklamalarına göre amaç, bireylerin cezalandırılmasından öteye gitmek, düzeltme gayretiyle insanca yaşama şartları sağlamaktır. Cezaevi müdürü Ray Procunier, bana bireylere insanca davranmaya çalıştıklarını söyledi: Mahkûmlar güç durumda olan kişilerdir, onları kurtarmak için ne yapabiliriz? “Biz, insanların seçme yapmayı öğrenebilecekleri, gelişebilecekleri bir ortam yaratmaya çalışıyoruz.”

Gerçek durumsa San Quentin’de kısa süreli görevler alan ve mahkûmlarla arada sırada görüşen diğer yetkililerce (za-

man zaman cezaevlerinde çalışan profesörler gibi) daha açık bir şekilde ortaya konulmaktadır. Bunlar kendilerine verilen talimatın vahşi hayvanların bulunduğu bir kafese girecek birine verilebilecek talimatı andırdığını söylemişlerdir. “Emniyet tedbirlerine dikkat etmeyi unutmayın”, “Devamlı uyanık olun,” “Her zaman doğru davranışlarda bulunmalarını beklediğinizi belli edin!”, “Ani bir saldırıya karşı tetikte bulunun, silahlı olabilirler”, “Kendinize güvendiğinizi hissettirin onlara; tam bir lider olmanız ve üstünlüğünüzü belli etmeniz gereklidir”, “Mahkûmlarla dostluk kurmayın. Bu İŞİNİZİ KAYBETMENİZE YOL AÇABİLİR!” (Esas metinde altı çizilmiş).

Cezaevi yöneticilerinin disiplin konusundaki görüşmeleri yönetmelikte ‘mahkûmlarda kendine güven, kendini kontrol edebilme, kendine saygı ve disiplin duygularının geliştirilmesi’ ve ‘özgür bir toplumda kabul edilmiş kişisel ve toplu yaşama kurallarına uyma yeteneği ve arzusunun aşılması’ şeklinde belirtilmiştir. Yönetmelik, disiplinin ‘davranışlarda istenen değişikliği sağlayacak şekilde ve insan değerlerini sarsmadan kurulacağı’ndan söz etmektedir.

Bu amaçların temini için müdür ve iki görevliden meydana gelen üç kişilik bir komite görevlendirilmiştir. Kurallara karşı gelen mahkûm bu komitenin karşısına çıkar. Mahkûmun dinlenmesi normal olarak iki dakikadan on dakikaya kadar sürebilir. Mahkûma kendisini suçlayanla yüzleştirilmek, şahit çağırmak ya da avukatının dinlenmesini istemek hakkı tanınmamıştır.

Bu şartlar altında suçun sabit görülmesi kaçınılmazdır. Kaliforniya Cezaevi Sistemi’nden yeni ayrılmış birine, “Disiplin komitesinin kurallara karşı geldiği söylenen mahkûmun, suçsuzluğuna karar verdiği durumlar olabilir mi?” diye sordum. Cevabı, “Olamaz, çünkü bu bir mahkûmun söylediklerine

inanıp, bir gardiyanı haksız bulmak demektir. Mahkûmun suçsuz olduğuna gerçekten inansalar bile suçlu olduğuna dair karar alıp bir ihtar verirler,” oldu. Disiplin komitesinin verdiği cezalar bazı hakların (mektuplaşmak, ziyaretçi kabul etmek gibi) kısıtlanmasından ‘Uyum Merkezi’nde’ (önceleri buna hücre denirdi, San Francisco Examiner’ın muhabirlerinden birine göre ‘insanlar için yapılmış bir hayvanat bahçesi’ gibidir) 29 gün kalmaya kadar değişebilir.

Ceza bununla da kalmaz. Suç mahkûmun siciline geçer ve bu onun cezaevinde suçunun gerektirdiğinden fazla kalmasına yol açabilir.

Disiplin Kurulu sadece kurallara karşı gelme durumuyla değil hırsızlık, yaralama, cinayet gibi suçlarla da ilgilenir. Bu suçların bölgesel mahkemelere bildirilmeleri gerektiği halde çoğu zaman bu yapılamaz. Sanık halen cezaevinde bulunmaktadır. Süresiz hapis cezası uygulandığı için Vasiler Heyeti rahatça mahkûmun azami cezaya çarptırılmasına karar verebilir.

Peki, eğer mahkûm suçsuz olduğunu öne sürer ve davaya, şahitler dinlenerek, bölgesel mahkemelerde bakılmasını isterse ne olur? Bu konuyu San Ouentin Cezaevi müdür yardımcısı James Park ve Ray Procunier’le tartıştık.

Mr. Park, “Mahkûmun davaya bölgesel mahkemelerde bakılmasını istemek hakkı yoktur,” dedi. “Yöneticiler onun suçlu ya da suçsuz olduğuna karar verirler.”

“Peki, şahit dinlenmediğine ve delil gösterilmediğine göre, yöneticiler mahkûmun suçlu olduğundan nasıl emin olabilirler?”

Bunun üzerine Mr. Park, daha önce de bu tip sorularla karşılaşmış olduğunu gösteren yorgun bir tavırla, “Basit bu,” dedi. “Meseleyi diğer mahkûmlara sorarız. Eğer güvenilir mahkûmlar lehte şahitlik etmezlerse suç sabitleşir. Bu tip olayların

bölgesel mahkemelere götürülmesi işleri çok zorlaştırır. Sizin anlayamayacağınız bazı idari işler söz konusudur burada.”

Mr. Procunier ise, “Biz gruplar içindeki gruplarla uğraşırız. Bir mahkûmun cezalandırılması konusunda karar almak zorunda kaldığımız olur. Birisi bıçaklanmış, ispatlamak imkânsız olsa bile biz biliriz kimin bıçakladığını. Böyle şeyler küçük topluluklar içinde açıkça görülebilir, işleri uzatmak istemediğimizden mahkemeye başvurmayız,” dedi.

Mahkûmun hayatındaki en önemli olay Vasiler Heyeti’nin karşısına çıkışıdır. Vesayetle serbest bırakılmasına da, ceza süresinin uzatılmasına da bu heyet karar verecektir. Eğer cezası beş yıldan müebbet hapse kadar değişiyorsa 20 ay, yani minimum cezasının üçte biri kadar bir süre sonra vesayetle serbest bırakılabilir. Vasiler Heyeti’nin karşısına ilk olarak 18 ay sonra çıkar, ondan sonra da her yıl, ceza süresi tam olarak kararlaştırıp serbest bırakılma tarihi belli olana kadar her yıl heyetle görüşür.

Vasiler Heyeti ceza süresini kesin olarak kararlaştırmak zorunda değildir, çoğu zaman da mahkûmun, serbest bırakılmasına karar verilene kadar bu süre belirtilmez. Bu şekilde ceza süresini bilmeyen mahkûmu devamlı kontrol altında tutar.

Vasiler Heyeti cezaevi görevlilerinden mahkûmun davranışları hakkında bilgi alarak karar verir. Görevlilerin taraf tutmalarını önlemek amacıyla heyete herhangi bir öneride bulunmalarına izin verilmez. Gene de mahkûmun davranışları görevliler tarafından bildirildiği için taraf tutmanın önlenmesi imkânsızdır.

Heyetin kararlarını hangi kriterlere göre alacağını belirten yazılı bir yönetmelik yoktur. Mahkûm neden serbest bırakılmadığını bilemez. Görüşme zapta geçirilmez ve mahkûmun ailesi, avukatı ve basın mensupları görüşmede bulunamazlar.

Disiplin Kurulu'na göre Vasiler Heyeti'nin mahkûmları da ha dikkatle dinlediği iddia edilmektedir. Ortalama olarak bir mahkûma ayrılan zaman 17 dakikadan biraz azdır. Fakat heyetin bütün üyelerinin belli bir mahkûmun durumunu incelediği söylenemez, üyelerin bir kısmı mahkûmu dinlerken diğerleri başka bir mahkûmun dosyasını incelerler.

Bir iki defa görüşmeye çağırılmış bir mahkûmun bu konudaki izlenimlerini öğrenmeğe çalıştım. Görüşmenin acımasız ve anlayışsız bir hava içinde geçtiğini söyledi: "17 dakika matematik ortalama olabilir, ama benimkiler 5 ya da 7 dakikadan fazla sürmedi."

Karar büyük ölçüde yetkililerin mahkûm hakkında bütün bildiklerini, ya da bildiklerini sandıkları şeyleri kapsayan dosyalara bakılarak verilir. Gardiyanlar dosyaları inceleyebilirler, mahkûmlar ve avukatlar da dosyaları göremezler. Buna sebep olarak, dosyaların 'gizli psikiyatrik dokümanlar' kapsadığı gösterilmektedir.

Buysa hastanın yararına olması gereken ve ona bazı haklar veren bir hasta-doktor ilişkisine benzemektedir. Gerçekte hastaya ve avukatına en ufak bir hak bile verilmemektedir, bütün haklar polisin ve F.B.I.'nındır.

Vasiler Heyeti üyeleri prensip olarak her yıl değişir, böylece mahkûm her yıl değişik yapıda bir grubun karşısına çıkmış olur. Düzelip düzelmediği konusunda başvurulacak kriterler de üyelere göre değişir. Üye A. dindar olabilir ve mahkûma her yıl kiliseye gitmesini öğütleyebilir. Buna karşılık, bir yıl sonra karşılaştığı üye Y. aklını alkolizme takmıştır ve mahkûma içkiye karşı olan bir derneğe girmesini, serbest bırakılma tarihinin bundan sonra görüşüleceğini söyler. Ve mahkûm bu şekilde cezasını çekmeye devam eder. Heyete bütün bunların adaletsiz olduğunu söylediği takdirde serbest bırakılması da-

ha da uzayabilir. Tamamen karanlıktadır mahkûm, kararın neye göre verileceğini bilemez. Sonunda isyankâr ve saldırgan olması olağan değil mi bu durumda?

Yönetmelik, mahkûmun işlediği suçun Vasiler Heyeti'nin kararını etkileyen unsurlardan sadece bir tanesi olduğunu belirtir. Diğer unsurları, mahkûmun daha önce tutuklandığı fakat mahkemeye verilmediği ya da mahkemeye verilip de beraat ettiği suçlar meydana getirir. Böylece Vasiler Heyeti polisten ve savcılardan aldığı bilgilere dayanarak sabit görülmemiş bu suçlara göre mahkûmun ceza süresini kararlaştırır.

Kaçınılmaz olarak, siyasal bir kuruluş olan Vasiler Heyeti suçlara karşı zaman zaman değişen siyasal tavırlardan etkilenir. Ayrıca heyet, gazetelerin belli bir suçla ne dereceye kadar ilgilendiklerini, olayın basına ne şekilde yansıdığını da göz önüne alır. Görüşmesi silahlı bir banka soygunuyla ilgili haberlerin gazetelerin birinci sayfalarını kapladığı günlere rastlamış şanssız bir banka soyguncusunun yıldırımları üzerine çekmesi kaçınılmazdır. Banka soygununun haftanın suçu haline gelmesi, mahkûmun kendi suçuna göre değil de başlıklara göre cezalandırılması ve serbest bırakılmamasına karar verilmesine yol açar.

Burada Kaliforniya Cezaevi Sistemi'nin mahkûmların günlük hayatlarını etkileyen çalışma şeklini kısaca açıklamaya gayret ettim. Bundan yetkililerin psikolojik baskısı ve Vasiler Heyeti'nin çalışmalarının mahkûmların karşılatığı tek baskı aracı olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Arkaplanda fiziki baskı tehdidi her an hazırdır. Geçen yıl gazetelerde bunun birçok örneğini gördük. San Quentin'de zenci bir mahkûma ölünceye kadar göz yaşartıcı gaz verildi, Vacacille'de psikiyatristler tarafından isyankâr mahkûmlara boğucu bir gaz verildi, Soledad'da beyaz bir gardiyan silahsız üç zenci mahkûmu vurdu.

Bunlar sadece duyduklarımız. Avukatlar ve mahkûmlar diğer olayların duyulması için gayret etmektedirler, fakat bunların büyük bir kısmı mahkûmlar yetkililerden korktukları için açıklanamamakta ve gizli kalmaktadır.

2

Yukarıda anlatılanlar çalışmamın başında görüştüğüm bir kriminologun dediklerini doğrulamaktadır. “Mahkûmların hakları mı?” demişti bana. ‘Kâğıt üzerindedir onlar. Hakları filan yoktur mahkûmların.” Bununla birlikte, özellikle üç değişik yönden, yasama organından, mahkemelerden ve şikâyetlerini yavaş yavaş parmaklıkların ötesinde duyulmaya başlanan mahkûmlardan gelen etkiler şartları zorlamakta, bazı değişmelere yol açmaktadır. Artık cezaevi sistemine yöneltilen eleştiriler sadece mahkûmlar ve yakınlarından değil, bazı yöneticelerden, kriminologlar ve hükümet yetkililerinden de gelmektedir.

Cezaların Etkileri adlı bir çalışmada Kaliforniya Eyalet Meclisi cezaevlerinin amaçlarının bir tekini bile yerine getiremediklerini belirtmektedir. Cezaevleri toplumu suçlulardan koruyamazlar, çünkü ‘suçların büyük kısmı cezasız kalır, suçluların çoğu cezaevinde değildir’. Hapis cezaları sadece faydasız değil, zararlıdır da. Mahkûm cezaevinde ne kadar uzun kalırsa, serbest bırakılır bırakılmaz tekrar suç işlemeye başlaması o kadar imkân dahilindedir. ‘Tedavi etmek’ bir hayaldir sadece, yetkililerin çoğu cezaevlerinin yıkıcı etkilerini görmemekte ısrar etmektedirler. Vasilers Heyeti üzerine aldığı sorumluluğu yerine getirmekte tamamen etkisiz kalmaktadır. Kısacası, Kaliforniya ceza sistemi gittikçe daha tutucu ve sert bir hale gelmekte, topluma gittikçe daha pahalıya oturmaktadır.

Kaliforniya eyalet yasama organının aldığı son kararlar, Vasiler Heyeti'nin çalışmalarını kısıtlayıcı ve denetleyici bir nitelik taşımaktadır.

Bütün bunlar mahkemelerin cezaevi yönetimiyle ilgili meselelere karışmamak, yöneticileri kararlarında serbest bırakmak gibi prensiplerinin değişmeye başladığını göstermektedir. Önceleri mahkemeler genellikle cezaevlerinde yer alan olaylara karışmayı idari açıdan sakıncalı bulurlardı. Cezaevleri iyi niyetle kurulduklarına ve idarecilerin suçluyu topluma kazandırma konusunda uzmanlaşmış olduklarına göre, mahkemelerin onların işlerine karışması uygun olmazdı. Bu şekilde, mahkûmla ilgili son karar görevli gardiyana kalmaktadır. Bu da mahkûma, 'kapılar ardından kapandıktan sora kanun filan kalmaz, hakların yoktur artık' demekten başka bir şey değildir.

Son yıllarda cezaevi görevlilerinin yetkilerini kısıtlayan bazı kanunlar yürürlüğe girdi, bu konuya yönelik yayınları çeşitli yazılardan izlemek de mümkündür. Mahkemeler sürekli olarak avukatların ve karşılaştıkları davranışları yazan mahkûmların hücumuna uğramaktadır. Aslında mahkûmların bu tip yazıları yayınlamaları yetkililerin işine gelmektedir. İlk olarak, bu yazılar mahkûmu bir süre için rahatlatmakta, sakinleştirmektedir; ikincisi, yetkililer bu yolla durumdan hoşnut olmayanları öğrenmekte ve bunları yola getirmek için tedbir almaktadırlar. Yayımlanan yazıların pek azı başarılı olmuştur. Bununla beraber, bunların sayısının günden güne artışı mahkemeleri etkilemektedir.

Ayrıca mahkûmlar için başka bir umut kapısı açılmaktadır. Son zamanlarda Wall Street firmalarından gelen 15 bin dolarlık çekici iş tekliflerini ve ileride kazanılabilecek milyonları teperek mahkûmların savunmalarını üzerlerine alan avukatların sayısı fark edilir şekilde artmıştır.

Avukatın işi onu her gün suçlular, ‘isyankârlar’, kanuna karşı gelenlerle bir araya getirmektedir. Yöneticilerin yetkilerinin kısıtlanmasını ve mahkemelerin mahkûmların haklarıyla daha yakından ilgilenmelerini sağlamayı başaran hukukçular, şimdi mahkûmların ve idarecilerin despotça davranışlarıyla ezilen bütün grupların çıkarlarını savunmaya hazırdırlar.

Bu avukatlardan biri bana, “Cezaevi sisteminin temelini hukuk yönünden eleştirmeliyiz,” dedi. “Esas mesele idarecilerin yetkilerinin yeniden gözden geçirilmesidir. Vasiler Heyeti’ni meydana getirenlerin yapısı o kadar önemli değildir; heyetin iyi niyetli insanlardan meydana gelmiş olması, mahkûmun daha iyi bir durumda olmasını garantilemez. Her şeyden önce mahkûmların sahip oldukları hakların cezaevi sınırlarıyla kısıtlanması önlenmelidir. Bu elde edilinceye kadar yasama organı bile bize yardımcı olamaz. Yarın mahkûmlara her hakkı tanıyan bir kanun çıksa bile, mahkemeler cezaevlerinin idari işlerine karışmayı reddettikleri sürece mahkûmun hiçbir hakkı yok demektir, kanun yoluyla hakkını arayamaz.”

Mahkemeler cezaevlerinde olup bitenleri öğrendikleri zaman şaşır kalmaktadırlar. 1966’da bölgesel mahkemelerden biri ilk defa devlet cezaevlerinden birini denetlemek üzere Kaliforniya’nın Soledad Cezaevi’ndeki hücreleri (yönetmeliğe göre ‘mesele çıkaran mahkûmlar için kullanılan özel bir tedbir’) gezmiştir. Mahkeme yetkililerin ‘insanı serseme çeviren olaylara göz yumarak en basit insanlık kurallarını bile bir kenara ittikleri’ni belirtmiş ve onlardan ‘en ilkel insan topluluklarında bile geçerli olan bazı kurallara uymaları’nı istemiştir. Buna rağmen, 1970’de zenci milletvekillerinden meydana gelmiş bir grup, aynı hücrelerde zenci mahkûmların insanlık dışı davranışlarla karşılaştıklarını tespit etti. Milletvekilleri, “Eğer raporlarda gördüklerimizin binde biri bile doğruysa,

bütün yöneticilerin alçak, vicdansız ve tehlikeli insanlar olması lazım,” demişlerdir.

Gene 1970’de bazı mahkemeler cezaevlerinde olup bitenlerle ilgilenmeye başlayacaklarını gösteren bazı kararlar aldılar. Bu konuda aşağıdaki iki örneği gösterebiliriz:

Arkansas mahkûmlarının giriştikleri toplu bir eylemle ilgili olarak bölgesel mahkeme, koşulların bu derece kötü olduğu bir kuruluştaki bulunmanın verilebilecek bütün cezalara bedel olduğunu belirtmiş, yetkililerden ‘bu insanlık dışı koşulların düzeltilmesi için derhal tedbir almaları’nı istemiştir. “İnsanların, haysiyetlerini bir tarafa bıraksak bile, hayatları ve sağlıkları tehlikededir. Alınacak tedbirler kesin, uygulamalar kararlı olmalıdır.”

Cezaevi sisteminin Kaliforniya’dan sonra en insanca ve en açık fikirli sistem olduğu söylenen New York’ta bölgesel bir mahkeme, ülkedeki bütün cezaevlerinde uygulanan yöntemleri sarsabilecek bazı sonuçlara varmıştır. “Cezaevine giren mahkûm bütün haklarını da birlikte götürür. Cezaya çarptırılması onun haklarını kaybetmesi anlamına gelmez.” Mahkûmların cezaevlerinde karşılaştıkları insanlık dışı davranışları işaret eden mahkeme, davacı olan mahkûmlara 13.020 dolarlık bir tazminat verilmesine karar vermiştir.

Büyük ölçüde mahkûmların kendi gayretlerinin sonucu, cezaevleri sorunu kamuoyunu ilgilendiren bir numaralı konu haline gelmiştir. Güneyden kuzeye bütün ülkeye yayılan zenci ayaklanmaları ve bunun bir uzantısı olarak cezaevlerinde çıkan olaylar, kamuoyunu, yasama organını ve mahkemeleri zenci sorununa, zencilerin yıllardır ihmal edilmiş dünyalarına eğilmeye zorlamaktadır.

İlk olarak cezaevindeki zenci Müslümanlar bazı karışıklıklara yol açtılar, idareciler tarafından baş belası olarak görül-

melerine rağmen, mahkeme onların cezaevinde istedikleri gibi ibadet edebileceklerine karar verdi. Şimdi yetkililer o günlere âdeta özlemle bakmaktadırlar. Mr. Park bana Müslümanların, özellikle Panter gruplarıyla karşılaştırıldıklarında, tutarlı bir etkileri olduğundan söz etti.

Hem mahkûmlar hem de idareciler geleneksel mahkûm şikâyetlerinin nitelik değiştirmekte olduğu konusunda anlaşmaktadırlar. Sebep olarak şunlar gösterilebilir:

1) Radikal ve devrimci fikirler cezaevlerine sızmaktadır, idarecilerin azami dikkatine rağmen mahkûmlar Che Guevara'nın, Frantz Fanon'un ve Mao Tse-tung'un eserlerini ele geçirmektedirler. (Aynı zamanda yayıncılar da mahkûmların yazdıklarıyla ilgilenmektedirler. *Soul on Ice*, *Soledad Brother*, *An Eye for an Eye* gibi eserlerin gördüğü ilgiden sonra, bütün edebiyatçılar mahkûmların edebiyat dalındaki başarılarından söz eder olmuşlardır.)

2) Cezaevleri şimdi yeni tip bir suçluyu barındırmaktadırlar: düzene başkaldıran, uyuşturucu maddeler kullanan zenci ya da melez militan. Gardiyanlar tarafından birleşmeyi önlemek amacıyla ustalıkla kullanılan ırk uyuşmazlıkları artık eskisi kadar etkili değildir. 1970'de Soledad'da, San Quentin'de ve Folsom'daki isyanlarda ilk defa renk ayrılığının tamamen bir kenara atıldığını gördük: Zenciler, melezler ve beyazlar isteklerini kabul ettirmek için bir arada direndiler. Bu mahkûmlarla dışarıdaki devrimciler arasında gittikçe büyüyen bir yakınlık göze çarpmaktadır.

3) Eskiden mahkûmlar başlarına gelenlerin alinyazıları olduğuna inanır, başka suçlu aramazlardı. Şimdi bunun doğruluğuna eskisi gibi inanmıyorlar. Kayıtlar gözden geçirildiğinde cezaevlerinin bir zamanlar yoksullar, İrlandalılar ve İtal-

yanlarla, günümüzdeyse yoksullar, zenciler ve melezlerle dolu olduğu görülür.

4) Mahkûmlar, gün geçtikçe bütün adalet mekanizmasını ve cezaevleri sistemini sınıfsal ve ırkçı baskı araçları olarak görmeye başlamışlardır. Olay polisle başlar: Araba çalan iyi aile çocuğu sırtı sıvazlanarak ailesine iade edilir. Kenar mahalleden gelen çocuk aynı suçu işlediği zaman kendini cezaevinde bulur. Artık ya boğun egecek, ya da hakkını aramaya kalkarak başına açacağı dertlere katlanacaktır. Baş kaldıran, razı olmayan, adalet isteyen birey ömrü boyunca cezaevinde kalabilir. “Ne zaman tedavi olmuş sayılır bir suçlu?” dedi mahkûmlardan biri. “Genel kanı, başını yeterince eğdiği, çalışkan ve sessiz görüldüğü, idarecilerin orta sınıf ahlâkına karşı çıkmadığı zaman serbest kalabileceğidir.”

Cezaevi ve mahkeme yetkililerine gönderdiği bir yazıda San Quentin müdür yardımcısı, 1968 San Quentin Cezaevi ayaklanmalarında gördüğü ‘yeni bir başkaldırma tarzı’ndan söz etmektedir. “Mahkûmların geleneksel sızlanmaları, her zamanki yiyeceklerden şikâyet etmelerinden çok değişik bir şekilde, kanunlara ve yönetmeliklere, idarecilere, mahkûmlara tanınan haklara, süresiz hapis cezasına ve buna benzer kuruluşlara yöneltilen iyi planlanmış ve düzenlenmiş protestolar şekline dönüşmüştür. Genç mahkûmların çoğu devrimci fikirler taşımaktadır. Bu yüzden, idarecilerin bu tür devrimci yayınları okumaları, ayaklanmaları yöneten liderleri daha kolay anlamalarını sağlayabilir.”

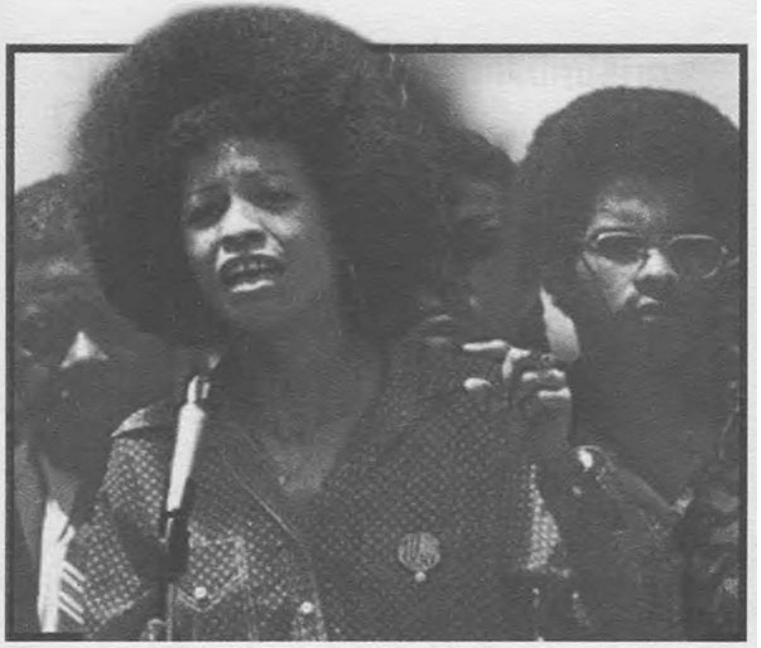
Sonuç: Dışarıdaki cereyanların cezaevine sızması büyük bir tehlike arz etmektedir. Bunların kontrolü ve mahkûmları etkilemelerinin önlenmesi büyük önem taşımaktadır.

Benim çıkardığım sonuçsa, cezaevleriyle dış dünya arasındaki bağlantıların mümkün olduğu kadar çabuk sağlanması-

dır. Cezaevleri, geleneksel olarak, gizli yerlerdir; kamuoyundan ve mahkemelerden kesinlikle ayrılmışlardır, ilgililerin istediklerini görmelerine hiçbir zaman izin verilmez. Vasiler Heyeti'nin bir mahkûmla yaptığı görüşmeye katılmak istendiği zaman 'yabancı birinin varlığı mahkûmu rahatsız edecektir' gerekçesiyle buna izin verilmez. Soledad cezaevi müdürü bunun benim açımdan "pek akıllıca bir davranış olmayacağı"nı söyledi. Bana, ziyaretlerimde bir sakınca görülmeyen diğer vatandaşlar gibi Soledad Cezaevi'ni dolaşma izni verildiği doğrudur, fakat daha sonra yönetmeliği okuyunca bunun hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Yönetmelikte mahkûmların ziyaretçilerin dikkatini çekmelerinin ya da onlarla konuşmalarının yasak olduğu yazılıydı. Yani mahkûmlar, iyi çocuklar gibi, görülebilen ama işitilmeyen varlıklardır.

Bence atacağımız ilk adım, bu kapalı kapıların ardını görmek olmalıdır. Açılacak kapılar mahkemelerin, kanun koyucuların, kamuoyunun, düzeni değiştirmek için uğraşan devrimcilerin ve en büyük sorumluluğu taşıyan gücün, halkın geçebileceği kadar geniş olmalıdır.

BASKININ GERÇEK DELİLLERİ

Günümüzde Siyasi Mahkûmların Duruşmaları

Angela Davis

Açıklayacağımız olaylar Amerika Birleşik Devletleri'nde bugün uygulanan baskıyı kesin olaylarla kanıtlamak amacıyla derlenmiştir. Burada yorum yapacak değiliz, yalnız meseleyi tam olarak kavramak için vereceğimiz örneklerin yeterli olmayacağını belirtmek istiyoruz. Baskıyı bütün açıklığıyla görmek için okuyacaklarınızı binlerce defa genişletmek gerekecektir. Hele cezaevlerinde çürümekte olan zencilerin, Porto Rikolulardan ve Chicanolardan meydana gelmiş geniş kitlelerin, büyük ölçüde sömürücü ve ırkçı bir sosyo-ekonomik düzenin kurbanları olduğu düşünülürse örneklerimizin yetersizliği daha iyi anlaşılır.

Sözü geçen davaların çoğu siyasal savunma kampanyaları aracılığıyla halka duyurulmuştur. Aynı tip başka olaylar da bu şekilde açıklanmış bulunuyor, gene de birçok siyasi mahkûmun davaları tamamen karanlıkta kalmış durumdadır.

Tipik durumları ayırmak için birtakım çabalarda bulunuldu. Seçtiğimiz davaların hepsi cezaevinde bulunan ya da tutuklu olan kişilerle ilgilidir. Soledad Kardeşler, Ruchell Magee, Ericka Huggins, Bobby Seale gibi, bu kitapta adı geçen siyasi mahkûmları seçtiğimiz davaların dışında bıraktık.

Burada zencilerden, Chicanolardan, Porto Rikolulardan, kadın, erkek, öğrenci, işçi ve işsizlerden örnekler vereceğiz. Örneklerin çoğu siyasi mahkûmlardan söz etmektedir. Bunun yanında savaşa karşı gösterilere ve silahlı direnişlere katılarak kanuna karşı gelmiş olanlara da yer ayırdık. Ayrıca, örneklerimiz arasında siyasal olmayan suçlardan hüküm giyen, fakat zamanla bilinçlendiklerinden idarecilerin siyasi mahkûmlarla bir tutmaya başladıkları kişiler de bulunmaktadır.

Son olarak, Üçüncü Dünya insanlarını ele aldık. Bunların çoğu suçsuzdur; suçlu olanlar da işledikleri suçla kıyaslanmayacak kadar ağır cezalara çarptırılmışlardır.

Küçük bir güney kasabasında idama mahkûm edilen 15 yaşındaki Marie Hill'in cezasının infazı, belki de örneklerimiz arasında en çarpıcı olanıdır.

*Marin Eyalet Cezaevi
Mayıs, 1971*

Kara Panter Partisi

Hareketin içinde bulunanlar, siyasal baskıdan söz edilir edilmez öldürülen, hapsedilen, polis tarafından gözaltında tutulan yüzlerce Panter'i hatırlarlar. F.B.I. tarafından huzur ve sükûnu bozan en büyük tehlike olarak nitelendiren bir parti-nin bu davranışlarla karşılaşması olağan görülebilir.

Bu çalışmada Kara Panter Partisi üyelerine karşı girişilen kırımı biraz olsun açığa çıkarmak imkânsızdır. Tutuklanan parti üyelerinin davalarından kısaca söz etsek bile, bu, ciltler tutan bir çalışmayı gerektirir.

Mayıs 1968'den beri, iki buçuk yıl boyunca 1.000'den fazla Panter tutuklanmış, 19 Panter öldürülmüştür. Bunların arasında Mark Clark ve Fred Hampton'ın Chicago'da polis

tarafından uyurlarken öldürölmelerini sayabiliriz. Bu süre içinde Avukat Charles Garry'nin tespit ettiği rakamlar şu şekildedir: 125'ten fazla bomba koymak, cinayet, hırsızlık, adam kaçırma gibi suçlara teşebbüs davası, 152'den fazla, çoğu polislerin Panterler'e saldırmasının sonucu meydana gelen cinayet ve adam kaçırma davası, silah taşımakla ilgili 150'den fazla dava, 129'dan fazla hırsızlık ve çalınmış mal bulundurma davası, kanuna aykırı davranışlarla ilgili 35 dava, 39'dan fazla polise karşı gelmekle, 24'den fazla uyuşturu-cu maddelerle ilgili dava ve diğer davalar.

Son zamanlarda Kara Panter Partisi Faşizmle Mücadele Komitesi'nin beş üyesine karşı, anarşizm ve silahlı hükümet darbesi hazırlamak suçlarından dava açılmıştır. Partinin savunma bakanı Huey P. Newton, parti başkanı Bobby Seale ve Ericka Hugging gibi liderler için açılan davalardan başka bölümlerde söz edeceğiz. David Hilliard hakkında 'Başkanı öldürmeye teşebbüs ettiği' gerekçesiyle açılan davalardan son günlerde vazgeçilmiştir. Şimdi 6 Nisan 1968'de Oakland'da, Bobby Hutton'ın öldüğü polis saldırısıyla ilgili bazı suçlardan dolayı hakkında dava açılmıştır.

Birçok Panter de Dr. Martin Luther King'in öldürülmesini takip eden aynı polis saldırısıyla ilgili olarak tutuklanmışlar ve Kaliforniya cezaevlerine dağıtılmışlardır. Oakland Polisi o günlerde bir parti toplantısı yapılacağını haber almış ve silahlarla toplantıyı basmıştır. Bu durumda üyelerin kendilerini savunmak zorunda kalmaları doğaldır. Sonunda teslim olmuşlardır; bununla beraber, zenci bir polisin açıklamasına göre, Bobby Hutton teslim olduktan sonra elleri havadayken öldürülmüştür.

Bu olay sonucu mahkûm olan Charles Bursey, San Quentin'de 2-15 yıllık hapis cezasını çekmekteydi. Panterler'i diğer mahkûmlardan ayırma kararı olan cezaevi yetkilileri, kendisini Kaliforniya'da Susanville'de bir çalışma kampına göndermişlerdir.

Nisan 1971'de Bursey, bir Chicano mahkûmlar derneği olan La Raza Unida'nın bir toplantısında konuşmak üzere davet edildi. Konuşmasının temelini cezaevi sisteminin yeniden düzenlenmesi için zenci-Chicano beraberliğinin sağlanması gerektiği konusu teşkil ediyordu. Bilindiği gibi, cezaevi sistemi ırk çalışmalarından azami faydayı sağlamaya çalışır. Yöneticiler hoşnutsuzluğun kendilerine yönelmesini önlemek amacıyla ırk çatışmalarını ellerinden geldiği kadar körüklerler.

Bu konuşmadan bir-iki gün sonra Bursey, 'ırkçı kışkırtmalar'dan dava edildi ve her zaman aldığı haplara uyuşturucu madde karıştırılarak direnmesi önlendi, sonra da zorla San Quentin'e götürüldü. Orada kendini bilemeyecek halde, bir battaniye bile verilmeden hücreye kapatıldı.

Charles Bursey ırkçı gardiyanlar tarafından işkence gören Kara Panter Partisi üyelerinin sadece bir tanesidir. 1971 ilkbaharında San Quentin mahpusları Kara Panter Partisi'nin Chicano devrimci gruplarıyla birlikte çalışacak olan yeni bir kolunun kurulduğunu bildirdiler; iki grup uzun zamandır aynı baskı ve işkencelere hedef olmuşlardır.

Partiyi dağıtmak ve çalışmalarını engellemek amacını güden hareketlerin en tipik örneklerinden birisi, Panter 21 davası sanıklarının mahkûm edilişidir.

Bu davayı üzerinde özellikle durmaya değer buluyoruz.

1 Nisan 1969'da Kara Panter Partisi New York bölgesinden 21 üye, bir polis karakolunu, New Haven demiryolunun bir kısmını, Manhattan'da bazı dükkânları ve Bronx Botanik bahçelerini bombalamaya teşebbüs etmekle suçlandılar. Panterler aleyhinde tek bir ciddi delil bile yoktu. Rüşvet alan bazı polisler tamamen uydurma birtakım deliller ileri sürdüler.

Teslim olan ya da yakalanan sanıkların bir kısmı kefaletle serbest bırakıldı. Sarah Lee Berry yapılan işkence sonucu sık

ve şiddetli krizler geçirmeye başladı, zatürreeye yakalandı ve akciğeri iltihaplandı. New York'taki hücrelerinden hastaneye ancak yedi ay sonra götürüldü. Sağlığının bozukluğu göz önünde tutularak davası diğer sanıklardan ayrı görüldü.

Joan Bird, Ocak ayında işlediği iddia edilen bir suçla aynı davaya dâhil edildi. İçinden karakola ateş açıldığı iddia edilen bir arabayı kullanmakta olduğu için hakkında dava açıldı ve tutukluluğu sırasında korkunç işkenceler gördü.

“... Bileklerime kelepçe takıp yüzüstü yere yatırdılar beni. Ellerim arkamda bağlıydı. Sonra tekmelemeye başladılar. McKenzie silahını şakağıma dayayıp küfretti, ‘seni öldürmem lazım’ dedi. Sonra parmaklarımı bükerek, ‘konuşmazsan parmaklarını kırarım’ dedi. Hepsi birden beni ormana götürüp öldürebileceklerinden, bunu kimsenin duymayacağından söz ediyorlardı. Bağırdım.”

Bu şekilde ona bazı şeyler itiraf ettirip imzalattılar. Sanıkların şikâyetleri hâkimin, onların mahkemenin çabuk sonuçlanmasını isteme haklarını göz önünde bulundurmamasına yol açtı. Sanıklar ‘Amerika adalet mekanizmasına uygun bir davaya katılmaya hazır oldukları’nı gösterinceye kadar davanın ertelenmesine karar verildi.

13 Mayıs 1971’de sanıklardan 13’ü savcının kendilerine yönelttiği bütün suçlardan iki buçuk saat içinde hüküm giydiler. Zaten sanıkların çoğu iki yıldır mahkûm olmadıkları halde hapiste tutuluyorlardı. Kefaletle serbest bırakılan dört sanıktan Michael Tabor ve Richard Moore’un Cezayir’de oldukları bildirildi. Bunlar mahkemelerin tarafsız olarak karar veremeyeceğine inananlardandı.

Bütün ülke mahkemeye çıkmayı bekleyen Panterler’le doludur. Kara Panter Partisi Faşizmle Mücadele Komitesi, kuru-

cuları karşı koymak zorunda kaldıkları polis baskınıyla ilgili olarak mahkûm edilmedikleri halde cezaevinde bulunmaktadırlar. Philadelphia'da Parti binasını basan polislerle mücadele ettikleri için birçok Panter tutuklanmıştır ve Detroit kolundan bazı üyeler bir polisi öldürmekle suçlanmaktadırlar.

En son polis saldırılarından biri de North Carolina'da meydana gelmiştir. Çocuklar için bedava yemek dağıtma programında çalışan ve bir okul kuruluşuna yardım eden dört Panter, bir polisi öldürmeye teşebbüs etmekte suçlanmışlardır. Panterlerin yaşları 16 ve 19 arasında değişmektedir ve Şubat 1971'de parti binasına yapılan bir saldırıya karşı koyduklarını bildirmişlerdir. Polisin davranışlarından partiyi kapatmak için hazırlanan ülke çapındaki oyunları kolayca tahmin edebiliriz.

Ahmed Evans

"2. Dünya Savaşı'ndan beri bütün şehirlerimizde görülen karışıklıkların en büyük sorumlusu beyaz ırkçılıktır."

(Kerner Komisyonu Raporu, 1968)

Ohio, Cleveland, zenci halkın sık sık açlık ve sefaletten uzak bir yaşantıya sahip olmak istediklerini çeşitli gösteriler düzenleyerek belirttikleri şehirlerden biridir. Zenci bir belediye başkanının seçilmesi bile bu istekleri yerine getirememiştir.

1968 Haziran ayında Cleveland'da, zenci bölgesi olan Glenville'de beş gün süren bir isyan baş gösterdi. Hareket Ahmed Evans ve onun kurduğu örgütten bazı militanların desteğini görmüştü. Evans'ın kitapçı dükkânı etrafında toplanan bir grup zenci, sorunlarını ve Clevelandlı zencilerin derhal çö-

zümlelenmesi gereken bazı dertlerini inceliyor, bunları bir sonuca bağlamaya çalışıyorlardı. Kendilerini herhangi bir saldırıya karşı koruyabilecek şekilde tedbir almışlardı ve ruhsatlı silahları olduğu biliniyordu.

İsyan devam ettiği sürece kanun kuvvetleri Ahmed Evans ve arkadaşlarıyla uğraşıp durdular. Polis şiddet kullanarak grubu dağıtmaya çalıştı ve Evans üç kere kitapçı dükkânını kapatmak zorunda kaldı.

23 Haziran'da Cleveland Polis Teşkilatı grubunun bütün üyelerinin sıkı gözetiminde bulundurulmalarına karar verince, Evans zenci şehir meclisi başkanından buna son verilmesini istedi. Meclis Başkanı Ahmed'in evinden çıktıktan beş dakika sonra ev, kımıldayan her şeye ateş eden silahlı polisler tarafından sarıldı. Bir saat sonra 7 kişi ölmüş, 15 kişi yaralanmıştı. Beş gün boyunca zencileri yatıştırmak mümkün olmadı.

Ahmed Evans ve dört arkadaşı cinayetle suçlandılar; üç polis ve bir kamyon şoförü ölümler arasındaydı. On ay sonra Evans, 800 bin kişilik nüfusunun 300 bini zenci olan, buna karşılık 2 bin 186 kişilik polis teşkilatında sadece 165 zenci bulunan bir şehirde, sadece beyazlardan meydana gelmiş bir jüri tarafından yargılandı. Suçluluğuna karar verilmesi için eline tabanca aldığının bile ispatlanmasını gerektirmeyen bir Ohio kanununa göre mahkûm oldu; bütün delil para yedirilmiş birkaç polisin verdiği ifadede ibaretti. Ölüme mahkûm edilmeden önce suçsuz olduğunu söyledi, "Artık zencileri elektrik sandalyesiyle tehdit ederek ve korkutarak durduramazsınız," dedi.

Ahmed Evans halen ölüme mahkûm edilenlerin bulunduğu Ohio cezaevindedir. Hayatını kurtarmak için çeşitli kampanyalar açılmış durumdadır.

Soledad 3

Kaliforniya ceza sistemi 'ilerici' olmakla tanınır. Ama artık idareciler tarafından körüklenen ırk çatışmaları ve siyasal görüşmelerinden dolayı istenmeyen mahkûmları öldürmeleri için diğer mahkûmların kışkırtıldığı bilinmektedir. Ayrıca Kaliforniya yasama organına gönderilen bir raporda, kötü tanınan zenci mahkûmların yemeklerinden cam kırıkları, tükürükler, idrar ve buna benzer maddelerin çıktığı belirtilmiştir.

13 Ocak 1970'de siyasal görüşleri yetkililerce hoş karşılanmayan üç zenci mahkûm, beyaz bir gardiyan tarafından havalandırma sırasında vurularak öldürülmüşlerdir. Kısa bir müddet sonra gardiyan ölü bulunmuştur ve bu, üç zenci mahkûmun daha (Soledad Kardeşler) cinayet suçundan hüküm giymesine yeterli bir bahane olmuştur.

Haziran'da başka bir gardiyanın daha öldürülmesinden sonra on beş mahkûm 49 gün hücreye kapatılmış, devamlı sorguya çekilmiş ve dışarıyla bütün bağlantıları kesilmiştir. Bundan sonra yedi zenci, Jesse Phillips, Jimmy James, O.C. Ailen, Jimmy Wagner, Roosevelt Williams, Alfred Dunn ve Walter Watson, cinayet suçuyla yargılanmaya başlamışlardır. Adı geçenlerin hepsi zenci bağımsızlık hareketine katılmış ve müebbet hapis cezasına çarptırılmış kimselerdir. George Jackson ve Rucheil Magee gibi bunlar da, idarecilerden birine saldıran müebbet hapse mahkûm suçlulara uygulanan 4500 sayılı kanuna göre ölüm cezasına çarptırılmışlardır.

Kısa müddet sonra cezaevi yetkililerinin kardeşler aleyhinde şahitlik edenleri derhal serbest bırakılacakları ve 500 dolarlık bir ödül alacaklarını vaat ettikleri açıklandı. Buna rağmen yetkililer umdukları kadar başarılı olamadılar ve sözü geçen yedi kişiden dördü hakkında açılan davalardan vaz-

geçildi. Gene de yetkililer Phillips, Wagner ve Williams'ı (Soledad 3) mahkûm etmeye kararlı görünüyorlardı.

Monterey eyaleti başyargıcı Gordon Campbell mahkeme tarafından suçlulara avukat tayin edilmesine karşı çıkmıştır, zaten mahkemenin tayin ettiği avukatlar da davayı üzerlerine almaya pek hevesli görünmemektedirler. Bu noktada Campbell'in, Martin Luther King'in öldürülmesinden sonra Dr. King'in layığını bulduğunu söyleyen yargıç olduğunu belirtmek istiyoruz. Aynı yargıç Soledad Kardeşler'in bir duruşmasını dinlemeye gelmiş olan zencilere doğru dürüst oturmalarnı ve ahırlarındaymış gibi davranmamalarını söyleyerek ırkçılığını bir kere daha göstermiştir.

Idareciler tarafından Soledad'a yapılan işkencelerden biri de, avukatlarıyla görüşmeden tahlil için kart vermeyeceklerini söyleyen kardeşlerin hücrelerine göz yaşartıcı bombalar atılmasıdır. Kardeşler bayıldıktan sonra tahliller yapılmıştır. Ertesi gün kardeşlerden Jackson, Cluchette ve Drumgo'nun San Francisco cezaevinin avlusunda gardiyanların saldırısına uğramaları da pek tesadûf gibi görünmemektedir.

(Mayıs 1971'de Soledad 3'e yöneltilen bütün iddialardan, şahitlerden birinin serbest bırakılacağı vaadiyle yalancı şahitlik yapmak üzere kandırıldığını açıklamasıyla vazgeçilmiştir. Bu olay siyasi mahkûmların cezaevlerinde karşılaştıkları davranışlarla ilgili fikirlerimizin daha da güçlenmesine yol açmıştır.)

Hugo Pinell

Nikaragualı yirmi altı yaşında bir zenci olan Hugo Pinell, Soledad Cezaevi'nin O-kanadı bölümünde cezasını çekmektedir. Gardiyanların beyaz mahkûmlara, zencileri öldürdük-

leri takdirde serbest bırakılacaklarını söyledikleri meşhur O bölümü burasıdır. (İki beyaz mahkûm, duruşmaları sırasında bunu itiraf etmişlerdir.)

1970 Kasım ayında, Kaliforniya cezaevlerinde siyasal eylemlerin zirveye ulaştığı günlerde, Pinell O bölümündeki açlık grevini organize edenlerden biriydi. Mahkûmların istekleri günde üç öğün yemek, her gün birer buçuk saatlik havalandırma, okumalarına izin verilmesi

ve disiplin komitesinde temsil edilmek hakkına sahip olmaktan ibaretti. Grev sırasında on iki mahkûm eşyalara zarar verdikleri gerekçesiyle disiplin kuruluna verildiler. Pinell, aralarındaki tek zenciydi. Zenciler, Beyazlar ve Chicanolar arasındaki birliği kırmak amacıyla komite Pinell'i suçsuz bulduğunu bildirdi, geri kalanlar suçlu görülmüşlerdi.

Sonradan Pinell, avukatına izlenimlerini şu şekilde anlatmıştı: "Evet, bu beni hem kurtarmak hem de mahkûm etmekti. Mahkûm etmek? Eğer geri dönüp zencilere idarecilerin bize karşı olmadıklarını, hatta bizi koruduklarını, öteki gruplarla birlik olmamız gerektiğini, çünkü zaten istediğimizi elde etmiş olduğumuzu söyleseydim ne olurdu sizce? Yeniden çatışmalar ve eskiye dönüş 'mahkûmlar mahkûmlara karşı.'" Bu durumda Mart 1971'de Hugo Pinell'in neden bir gardiyanı öl-

dürmekle suçlandığını anlamak hiç zor değildir. O da Soledad Kardeşler ve Soledad 3 gibi bilinçli olduğu için tehlikeli görülen siyasi mahkûmlardan biridir.

H. Rap Brown

SNCC (Student Non-Violent Coordinating Committee) Başkanı olan Rap Brown, bütün şehirlerde zenci ayaklanmalarının baş gösterdiği günlerde çeşitli zenci toplulukları arasında sayısız konuşmalar yapmıştı. Sonraları Kemer Komisyonu raporunda bu ayaklanmalara beyaz ırkçılığın yol açtığı belirtildiyse de Rap, zencileri isyana kışkırtmakla suçlandı. Onu susturmaya çalışan resmi makamlar tarafından sürekli tedirgin edildi.

1968'de Cambridge Maryland'de zenci bölgesinde yaptığı ateşli konuşmadan sonra Rap anarşizmle suçlandı. Suçlamaya gösterilen neden Rap'ın konuşmasından sonra civardaki bir okulun yanmasıydı, olay çıktığı zaman Rap, Cambridge'i çoktan terk etmiş bulunuyordu. Şerif olayla ilgili en ufak bir delil olmadığını ısrarla belirtti, bütün olay F.B.I.'ı işe karıştırmak için hazırlanmıştı.

1968 Ağustos'unda Rap, New York-New Orleans, New Orleans-Atlanta ve Atlanta-New York arasında yaptığı uçak yolculuklarında yanında 30 M-1 bir tüfek taşıdı. Her seferinde yanında bir tüfek olduğunu kaptan pilota bildirmişti. Yolculuktan sonra başka bir suçtan yargılanmaktayken, kanuna karşı gelerek, bir bölgeden diğer bir bölgeye silah taşıdığı için tutuklandı. Kimse daha önce böyle bir suçun varlığını duymamıştı. Bunun Rap'ın sesini kesmek amacıyla epey kanun kitabı karıştırılarak bulunduğu ortadaydı.

Kefaletle serbest bırakılan Rap, 1968'de, avukatıyla görüşmek üzere batıya gitti. Orada, bir zamanlar Kara Panter Parti-

si savunma bakanı olan Huey P. Newton'un doğum gününde misafir konuşmacı olarak birkaç söz söyledi. İlgililer bunu Rap'i tekrar tutuklamak için fırsat bildiler.

50 bin dolarlık yeni bir kefalet ödemesine karar verildi ve hakkında, konuşmayı ilgili makamlara bildiren zenci F.B.I. ajanını tehdit etmekten dava açıldı. Ödenecek kefalet eskilerle birlikte 100 bin doları buluyordu. Rap cezaevini terk etmeyi reddetti ve eski kefalet olan 15 bin dolar yeniden geçerli olana değin 46 gün süren bir açlık grevine başladı.

İlk önce silahı New York'tan New Orleans'a götürmekle suçlandığı halde, daha sonra onu tekrar New York'a getirmekle mahkûm edildi. Ve 5 yıl hapis cezasına ve 2.000 dolar tazminat ödemeye mahkûm edildi. Dava halen temyizdedir.

Maryland davasıysa hâlâ devam etmektedir. SNCC üyesi olan iki arkadaşı, Ralph Featherstone ve Che Payne, Rap'in davasına bakılan Maryland yakınlarındaki Bel Air'de 9 Mart 1970'de arabaları bombalanarak öldürüldüğünden beri Rap'ten haber alınamamıştır. Hayatta olup olmadığını bilmiyoruz.

Lee Otis Johnson

SNCC'nin eski sekreteri Texas'da marihuana bulundurmak ve satmaktan mahkûm olduğu 30 yıllık hapis cezasını çekmektedir.

1968 Mart'ında zenci bir polise, Lee Otis Johnson'un kurucularından olduğu Houston SNCC bürosunu araması bildirildi. Birkaç hafta sonra, Martin Luther King'i anmak amacıyla düzenlenen bir toplantıda belediye reisi ve emniyet müdürünü kınayan bir konuşma yapmasından iki gün sonra Johnson'a karşı sözü geçen marihuana davası açıldı. Beyazlardan oluşmuş jüri onu tartışmasız derecede ağır bir cezaya, 30 sene

hapse mahkûm ettikten sonra başsavcı, “Lee Otis Johnson’un hak ettiğinden daha hafif bir cezaya çarptırıldığını rahatlıkla öne sürebiliriz,” diyordu.

Aslında Houston’daki yetkililerin zenciler arasında baş gösteren siyasal bilinçlenmeyi örtadan kaldırmaya kararlı oldukları açıkça bilinen bir gerçektir. Johnson’un duruşmasında mahkemelerin nasıl düzenin baskı aracı olarak çalıştığını açıkça gördük. Johnson ise şu açıklamayı yapmaktadır: “Ben bir siyasi mahkûmum. Suçum da düzenin bozukluğunu düzeltmek için insan haklarının etkili şekilde kullanılmasını sağlamaya çalışmaktır.”

Alabama Zenci Kurtuluş Cephesi

Alabama’daki zenciler uzun süre ırkçı baskılar ve resmi makamlarca uygulanan şiddet hareketlerine hedef oldular. 1963’te, 46. Cadde’deki Baptist Kilisesi’nin bombalanması ve dört genç kız kardeşimizin ölümü güneydeki ırkçılığın dehşetini bütün dünyaya göstermiştir.

1 Eylül 1970’de yirmi üç emniyet görevlisi Alabama Zenci Kurtuluş Cephesi’nin beş üyesinin bulunduğu bir binayı sarmış ve aniden binaya ateş etmeye başlamışlardır. Polis kayıtlarında bile, evden tek bir kurşun atılmadığı belirtilmektedir; içlerinde hamile birinin de bulunduğu üyeler evden sürünecek çıkmak zorunda kalmışlardır.

Wayland Bryant, Ronald Williams ve Harold Robertson bu olaydan sonra cinayete teşebbüs suçuyla yargılandılar. Üçü de on altı gün boyunca, içinde sadece bir battaniye bulunan hücrelerde kaldılar. Bu süre içinde onlara diğer mahkûmlara verilen yiyeceğin sadece yarısı verildi ve hiç kimseyle, avukatlarıyla bile görüşmelerine imkân tanınmadı.

Robertson'a karşı açılan dava düştü, ama bu, onu kanuna aykırı yollarla, New York'a gönderip başka bir suçla yargılamak içindi. Alabama Zenci Kurtuluş Cephesi sürekli polis baskısı altındadır. Bryant ve Williams, Birmingham gazetelerinde Kara Panter Partisi kurucuları olarak anılmaktadırlar. Yargılama sonucu 20 yıla kadar hapis cezası yiyebilirler. Tek suçları da, yoksulluk ve ırkçılık kurbanları arasında devrimci bir hareket başlatmak için gösterdikleri yorulmak bilmeyen çabalarıdır.

Walter Collins

Walter Collins, çalışmaları özellikle Kentucky bölgesinde yürütülen Güney Birliği Eğitim Fonu'nun zenci kurucularındandır. Ayrıca, 1966'da New Orleans'taki zenciler arasında Vietnam savaşına karşı yapılan gösterileri de yönetmiştir.

1960'da Collins'e birdenbire öğrencilere uygulanan askere alma işlemi yerine, istendiği zaman askere alınabilecek kimselelere uygulanan işlem yapılmaya başlandı. Collins derhal bu kanunsuz uygulamaya karşı dava açtı. Jüri yalnızca beyazlardan meydana gelmişti ve üyelerden biri, kanunda belirtildiği gibi eyaletten değil, dışardandı. Memurlardan biri, Collins'e tarafsız bir karar bekleyemeyeceğini açıkça söylüyordu.

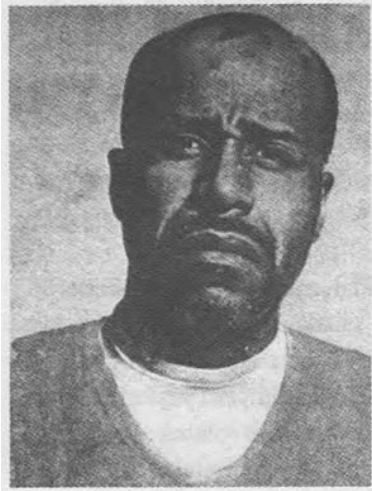
O güne kadar aynı şekilde Danıştay'a başvuranların hepsi davayı kazanmışlardı ve herkes Collins'in asker kaçaklarına uygulanan 1 yıl hapis ve 5 bin dolarlık tazminat cezasından kurtulacağını sanıyordu. Buna rağmen, Danıştay Collins'i haklı görmedi ve askere alınmak üzere tutuklanmasına karar verdi.

Bu olay zencilerin, özellikle zenci siyasal liderlerin karşılaştığı davranışların açık bir örneğidir. Aynı şekilde, Danıştay'a başvurup davayı kazanmış olan üç beyaz da kendi örneklerinin Collins'in davasında dikkate alınmasını istemişlerdir. Mahke-

me onların isteklerini, üçünün de avukat olmadıkları için sundukları dilekçenin bir hukukçu tarafından hazırlanmadığını ileri sürerek reddetti. Bunun üzerine üçü de yargıçlara özel bir mektup gönderdiler. Mektuplarda özetle şunlar yazılıyordu: “Keyfi askere alma işleminin zencilere uygulanan baskı örneklerinden biri olduğu açıktır. Baskıya karşı çıkan zenci liderlerin birbiri ardına askere alınarak susturulmalarını başka türlü açıklayamıyoruz. Eğer zencilerin karşılaştığı baskıya göz yumarsak kazandığımız zaferlerin hiçbir anlamı kalmaz.”

10 Aralık 1970’de insan hakları gününde, çeşitli kuruluşların zenci ve beyaz temsilcileri Adalet Bakanlığı’na, Beyaz Saray’a ve Askerlik Şubesi’ne Collins’in ve aynı durumda olan diğer arkadaşlarının affı için 12 bin imzalı dilekçeler sundular.

Nixon hükümeti susmayı tercih ediyordu. Collins cezaevinde kaldı. Bu arada, benzeri durumlarla ilgilenmek üzere bir kuruluşun temelleri atılmaktaydı.

Connie Tucker

Siyasal önderleri susturmak ve toplum dışı ilan etmek üzere genellikle uyuşturucu madde kullandıkları hakkında suçlamalar öne sürülür. Martin Sostre ve Lee Otis Johnson bu şekilde hüküm giymiş siyasi önderlerdir. Florida zenci grupları kurucusu olan Connie Tucker, marihuana bulundurmaktan 5 yıl hapis cezasına mahkûm

edilmişti. O sırada aynı suçtan yargılanmakta olan iki beyazın cezalarıysa tecil edilmiştir. 1969'da Florida'da çalışmaya başladığından beri Connie Tucker, sürekli olarak resmi makamların saldırılarına uğramıştır. Suçlamadan bir süre önce konuyla ilgilenen memurun, Tucker'ı bir an önce o cezaevine göndermek üzere elinden geleni yapacağını söyleyerek övündüğü bilinmektedir.

Connie'nin üzerinde marihuana bulunmamıştı, mahkeme de delil olarak yalnızca marihuana içildiğini gösterdikleri öne sürülen iki mektup vardı. Gene de Connie cezaya çarptırıldı. Connie'nin üyesi bulunduğu kuruluş, JOMO, yönetmeliğinde uyuşturucu madde kullanılmasına şiddetle karşı olduğunu belirtir. Şimdi ilgililer, Connie'yi kurtarmak için ülke çapında bir kampanya açmışlardır ve Connie'nin hayatından endişe edilmektedir. Florida Cezaevi'nin Ku Klux Klan'ın etkili olduğu merkezlerden biri olduğu herkesçe bilinmektedir; üç yıl önce zenci kadın mahkûmlardan biri oradan kaçmaya çalıştığı öne sürülerek öldürülmüştür.

Norma Gist

Kuzeybatı bölgesinin güneyinde binlerce zenci ile Chicano ve Porto Riko grup liderinin resmi makamlarca takip edildiği ve çeşitli cezalara çarptırıldığı bilinir. Bu davalar elden geldikince gizli tutulur.

Bu davalardan bir tanesi, Oklahoma'daki kadın liderlerden biriyle ilgilidir. Norma Gist'in gittikçe artan etkisinden korkan yetkililer kendisine karşı savaş açmışlardır.

1970 yılı sonbaharında Norma Gist'in yedi yaşındaki çocuğunun okul müdürü tarafından sürekli olarak dövülmesi, Gist'i kıskırtmak amacıyla tasarlanmış bir hareketti. Çocuğu-

nun sağığı bozuk olduğı için bu dayak vakaları Gist'i haklı olarak endişelendirmekteydi. Müdüre birçok defa başvurduğu halde olumlu bir sonuç alamadı.

Öncekilerden daha sert bir dayak olayından sonra müdürle konuşmaya giden Gist, bu defa açıkça şahsına yöneltilmiş hakaretlerle karşılaştı. Kendini kaybeden Gist sonunda tabancasını çekmiş ve müdürü hafif yaralamış, olaydan kısa süre sonra da kendini karakolda bulmuştu.

Gist mahkemeye çıkmadan otuz gün cezaevinde kaldı ve avukatıyla görüştürülmedi. Müdürün yarası çok hafif olduğu halde cinayet suçuyla yargılandı ve 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Olaydan sonra Gist'i ve aynı durumdaki diğer mahkûmları kurtarmak için Oklahoma'da geniş bir kampanya açılmıştır.

James Johnson

Amerika'da hüküm süren ırkçılık zenci işçilerin sömürülmesinde de kendini gösterir. Kapitalistler yalnızca karşılığı ödenmeyen zenci işgücü kullanarak kâr etmekle kalmazlar, aynı zamanda ırkçılığı, işçi sınıfı arasında ikilik çıkararak devrimci atılımları önlemek amacıyla da kullanırlar.

Detroit'deki Chrysler firması çalıştırdığı 6 bin zenci işçiyi acımasız sömürmesiyle tanınır. Her gün karşılaşılan iş kazaları ve kötü çalışma koşulları yüzünden fabrikada sürekli gergin bir hava hüküm sürer. Bu koşullar sonucu Otomobil İşçileri Sendikası üyelerinden James Johnson iki ustabaşı ve bir iş dağıtıcısını öldürdü. Yaptığı iş Johnson'u insanüstü bir hızla çalışmaya zorluyordu. En küçük bir gecikme aksamlara yol açıyordu. Bu koşullar o güne kadar birkaç greve yol açmıştı.

Bir araba kazası sonucu, doktorlar Johnson'un bir süre işi bırakması gerektiğine karar verdiler. Fabrikanın doktoruysa işinin başına dönmesini söyledi. Bunun üzerine Johnson iki hafta izin aldı, işinin başına döndüğündeyse işten çıkarıldığını öğrendi. Sendikanın zorlamasıyla tekrar işe alınan Johnson ücreti kesilerek ortalama sıcaklığın 120°F olduğu fırınlarda çalışmaya gönderildi.

İtirazları onun kesin olarak işten atılmasına ve silahlı bekçiler tarafından fabrikadan uzaklaştırılmasına yol açtı. Çok geçmeden Johnson elinde bir tüfekte geri döndü; yöneticiyi aradığını söylüyordu. Bir süre sonra da kendisini fabrikadan çıkarmaya çalışan üç kişiyi öldürmüştü.

James Johnson küru, ırkçı bir düzenin, bütün suçu insanca yaşamak istemesi olan bir kurbandır. O tam anlamıyla bir siyasi mahkûmdur ve avukatının dediği gibi: "Baskıya ve insanlık dışı yaşama koşullarına karşı baş kaldıran bir işçiyi bu noktaya getiren bir düzende bu siyasi bir davadır. Yargılanması gereken James Johnson değil, işçiyi bu koşullar altında yaşamaya zorlayan düzendir."

Martin Sostre

Birkaç yıl önce Porto Rikolu Martin Sostre, New York'un zenci bölgesinde- Afrika-Asya konulu kitaplar satan bir kitapçı dükkânı açtı. Bu arada kitapçıyı yaşatmak ve orayı bir buluşma, toplanma yeri durumuna getirebilmek için bir çelik fabrikasında çalışıyordu. Kitapçı tutunup bir merkez durumuna gelince FBI'nın ve bölge polislerinin saldırılarına hedef olmaya başladı. 1967 yazında zenciler arasında çeşitli ayaklanmalar patlak verdi. Bu arada Sostre'nin dükkânı polis kurşunlarından ve göz yaşartıcı bombalardan kaçanlar adına bir sığınak işlevini yük-

lenmişti. Bu da, polisin Sostre'yi tam olarak yok edilmesi gereken bir düşman olarak görmeye başlamasına yol açtı.

14 Temmuz 1967'de polis dükkânı basarak, Sostre'yi ve yanında çalışan Geraldine Robinson'u tutukladı. Sostre isyan, kundakçılık ve uyuşturucu madde bulundurmaktan yargılandı. Serbest bırakılması için ödemesi gereken kefalet çok fazla olduğundan mahkemeye çıkmadan sekiz ay cezaevinde bekledi. Bütün bu süre boyunca yetkililer bütün bölgede Sostre'nin suçlu olduğunu yayıp durdular ve ırkçı cereyanları körüklediler. Duruşma üç gün sürdü. Suçsuzluğu açık olduğu halde uyuşturucu madde bulundurup satmaktan hüküm giydi ve 30-41 yıl hapis cezasına mahkûm oldu. Jüri beyazlardan oluşturulmuştu.

Bu, Sostre'nin cezaevine ilk girişi değildi; daha önce 1952'den 1964'e kadar cezaevinde kalmıştı. Daha o sıralarda siyasal baskıyla karşılaşmıştı. 1957'de serbest bırakılması için başvurmuştu, fakat isteği Vasiler Heyeti tarafından geri çevrilecekti.

Sostre cezaevinde mahkûmlar arasında eğitim çalışmaları yapmaya devam etti. Bu faaliyeti 373 gün hücrede kalmasına yol açtı. New York eyaleti yetkililerine bu gereksiz ve sert cezadan ötürü karşı çıkması sonucu hücreden çıkarıldı ve kendisine 13 bin dolarlık bir tazminat ödenmesine karar verildi. Ayrıca yargıç, cezaevi yetkililerinin onu yargılanmadan hücreye kapatamayacaklarına karar verdi.

Bugünlerde Sostre'nin cezaevinden çıkması beklenebilir, iddia makamının şahidi Arto (Toby) Williams, eski ifadesinden vazgeçerek yeni bir ifade vermiştir. Sostre'nin avukatları da bu ifadeye dayanarak 19 Nisan 1971'de yapılacak duruşma için yeni bir savunma hazırlamışlardır. Şimdiki halde Sostre, cezalarına ve avukatlarıyla görüşmesine engel olamayacak şekilde cezaevinde beşinci yılını tamamlamaktadır.

Luis Talamantez

Hayat şartlarının ortamı gerginleştirdiği cezaevlerinde ufak tefek kavgalar olağan karşılanan olaylardandır. Mahkûmların bilinçlenmesi: Bugünlerde, mahkûmlar arasında çıkan kavgaları gözle görünür şekilde azalttığı halde bu tip olaylar gene de kaçınılmazdır. Yetkililer de bunları günlük olaylardan saymakta ve küçük disiplin cezalarıyla geçiştirmektedirler. Aslında mahkûmların bunalımlarını birbirleriyle çatışarak gidermeleri yetkililerin işine gelmekte, onları rahatlatmaktadır.

1965'den beri San Quentin'de bulunan mahkûmlardan biri olan Luis Talamantez de bu tip bir olaya karışmış, fakat olay küçük bir disiplin cezasıyla sonuçlanmamıştır. Şimdi o yargılanmakta ve gaz odası ya da müebbet hapis cezasıyla hüküm giymesi beklenmektedir.

Mahkûmların çoğu gibi Talamantez de cezaevinde bilinçlenmiştir. Bunu mektuplarından alınan birkaç cümlede açıkça görebiliriz. "Ben bir yirminci yüzyıl devrimcisiyim. Artık insanların kardeş olmalarına hiçbir engel bulunmayan bir dünyadanım. Faşist Amerikan vatandaşı değilim ben." Ayrıca, La Raza'nın Amerikan hükümetini, 'bütün dünyanın düşmanı'nı devirmekte önemli bir rol oynayacağına inanmaktadır.

Los Siete de la Raza

San Francisco'nun Mission mahallesi, ülkenin her köşesinde olduğu gibi gettolar ve sefaletin korunmasıyla görevli beyaz polislerle doludur. 1 Mayıs 1969 da Mario Martinez, üç zenci arkadaşını, Jose Rois, Bebe Menedez ve Garry Lescalett'i koleje kaydettirmeye karar verdi. Fakat, Gio Lopez'le birlikte

iki sivil polis tarafından soygun yapmaya hazırlandıkları gerekçesiyle durduruldular. Gettoda yaşayan herkes polise boyun eğmek zorunda olduğunu bilir. Buna rağmen bir çatışma oldu. Olayın sonunda polislerden biri ölmüş, diğeri de yaralanmıştı. Kurşunların hepsi yaralı polisin tabancasındandı. Beş zenci kardeşimiz olay yerinden uzaklaştılar.

Bir müddet sonra zenci kardeşlerimiz, olay mahallinde bulunmayan Nelson Rodriquez ve Tony Martinez'le birlikte, cinayet ve soygunculuk suçlarıyla itham edildiler. Şimdi Küba'da bulunan Gio Lopez'den başka hepsi teslim oldular.

Martinez kardeşler ve Rodriquez, San Mateo Üniversitesi hazırlık programına kayıtlıydılar ve önde gelen öğrenci liderlerindendiler. 1968'de üniversitede çıkan olaylara karışmışlardı. Rodriquez San Francisco Eyalet Üniversitesi'nde Üçüncü Dünya Kurtuluş Cephesi boykotu sırasında çıkan olaylardan sonra SMC liderliğinden uzaklaştırılmıştı.

Hazırladıkları sokak gösterilerinde eğitime karşı ilgi uyandırmaya çalışmışlardı. O günlerde, ölen polisin orlara, "Sizin hükümeti devirmeye çalıştığınızı biliyoruz, ama biz buradayken bunu başaramayacaksınız," dediği de bilinmektedir.

Tutuklanmalarından sonra onları kurtarmak için çeşitli gösteriler düzenlendi. Her tarafta görülen "Los Siete'yi serbest bırakın" dövizleri halkın duygularını yansıtıyordu. 1970'de Haziran'dan Kasım'a kadar süren duruşmada tetiği çekenin yaralı polis olduğu ispatlandı. Beraatleri büyük ölçüde davayla ilgili olarak yapılan kitle hareketlerine bağlanabilir. Tony Martinez ve Rodriquez bütün suçlardan beraat ettiler, ama jüri diğer dört kişi hakkındaki soygun iddiaları konusunda karar almadı. Bu yenilgiyi hazmedemeyen savcı, silahlı soygun ve araba hırsızlığı suçundan yeniden dava açtı. Öne sürülen suçlar sanıkların bölgeden uzaklaştıkları gün

(mahkemenin adaletine hiçbir zaman inanmamışlardı) çıkan bir olayla ilgiliydi.

Lescallett ile Menedez 1971 Nisan ayında yeni bir silahlı soygun davasıyla yargılanmaya başladılar. Geriye kalan dört kişinin nerede oldukları bilinmemektedir.

Los Siete de la Raza olarak bilinen kuruluş, cezaevindeki iki kardeşimizi kurtarmak için çalışmalarına sürdürmektedir. Aynı kuruluş polisle çıkan günlük çatışmalarda yaralananlara bakan küçük bir klinik kurmuştur ve cezaevlerindeki mahkûmların sorunlarına çözüm bulmaya çalışmaktadır.

Reiles Tijerina

1848'de Meksika ile ABD arasında imzalanan Guadalupe Hidalgo antlaşması ile Meksikalı Amerikalılar, güneybatıda 4 milyon akrılık (1 akr, 4.39 dönümdür) arazi kaybetmişlerdir. Chicano'ların atalarından miras kalmış bu toprakları yeniden elde etmek için verdikleri mücadelenin kökleri, 1963'teki Alianza Federale de Mercedes hareketine kadar uzanır. Yeni Meksika'nın kuzeyindeki köylüleri de içine alan bu kitle hareketine Reies Tijerina liderlik etmiştir. 1966'da kuruluşun 14 bin aileyi içine aldığı biliniyor.

Alianza'nın giriştiği eylemler gösteri yürüyüşlerinden toprak işgaline kadar değişmektedir. 1966 Ekim ayında Carson Ulusal Parkı'nı işgal etmişlerdir ve bölgeye o günden sonra San Joaguin Halk Cumhuriyeti adı verilmiştir. Alianzalılar daha sonra iki koruyucu tutuklayıp ciplerini parçalamışlardır.

1967 Haziran ayında yapılacak olan Alianza toplantısı bölge yetkililerince kanunsuz olarak görüldü ve yetkililer toplantıya katılanları tutuklayacaklarını bildirdiler. Aynı gün on sekiz Alianzalı, özel olarak uydurulmuş birtakım suçlardan da-

va edildiler, Bunun üzerine Alianzalılar misillemeye girişerek mahkeme binasını işgal ettiler. Olaylar sırasında polislerden biri silah çekmeye kalkıştı ve şerifle birlikte yaralandı. Şerif yardımcısı ve bir muhabir olay yerinden uzaklaştırıldılar, fakat bir süre sonra serbest bırakıldılar. Olayların sorumlusu olarak on Alianzalı gösterildi.

1968'de Tijerina adam kaçırma suçundan yargılandı. Kendi hazırladığı savunması ve onu kurtarmak için girişilen kitle hareketleri sonucu beraat etti. Bu sonuç sadece Alianza adına değil, hareketin bütünü adına da büyük bir zaferdir. Bununla birlikte New Meksika resmi makamları, Tijerina'yı susturmak için yeni yollar denemeye giriştiler. 1966 Haziran ayında Carson Ulusal Parkı olaylarıyla ilgili olarak tutuklandı. İki orman bekçisine saldırmak ve karısı Patsy'yle birlikte yangın çıkarmak suçlarından beş yıla mahkûm edildi. Karısı mahkemeye çıkarılmadı.

Cezaevinde yeniden Tierra Amarrillo duruşmasında çıkan olaylarla ilgili çeşitli suçlardan dava edildi. Çok geçmeden yeni bir hüküm giydi ve cezası uzatıldı. Şimdi hâlâ cezasını çekmektedir. Sağlığı gittikçe bozulmakta ve boğazındaki ur için gördüğü yetersiz tedavi durumunu iyice kötüleştirmektedir. Cezaevinin dışında tedavi edilmesi için girişilen çabalar sonuçsuz kalmıştır. Topluma zararlı olduğu gerekçesiyle kefaletle serbest bırakılmasını önleyen ilgililer, şimdi de onu büsbütün ortadan kaldırma yoluna gitmek niyetindedirler.

Lolita Lebron

Porto Riko bağımsızlık savaşı sayısız partizanın ölümüne ve birçoğunun da ABD cezaevlerinde bulunmalarına yol açmıştır. On yedi yıl önce, 1 Mart 1954'de, Amerikan emperya-

lizminin en önemli güçlerinden sayılan Amerikan Eyaletleri Kuruluşu'nun Karakas'ta yaptığı bir toplantı sırasında dört Porto Rikolu partizan, Washington'daki Temsilciler Meclisi'ni basmışlardır. Amaçları dünyanın dikkatini Porto Rikoluların karşılaştıkları baskıya yöneltmektir.

New York'ta yaşayan bir Porto Rikolu olan Lolita Lebron bu eylemde etrafındakilere liderlik etmiştir. Meksika göçmenlerine oy hakkı tanınmasıyla ilgili kanun görüşülürken Lolita ve arkadaşları parlamentoya ateş açmışlardır. Bu anı seçmelerinin sebebi, bütün ezilen ırklarla birlikte olduklarını göstermek istemeleriydi. Bundan sonra 'Yaşasın Porto Riko' sesleri arasında Porto Riko bayrağı çekilmiş ve bu olayda beş parlamenter yaralanmıştır.

Lolita Lebron aceleyle tamamlanan bir yargılama sonucunda 25-65 yıl hapis cezasına çarptırılmıştır. Halen Virginia'da federal cezaevindedir. Beraberindeki üç arkadaşı da Leavensworth'de bulunmaktadır. Bu olay üç buçuk yıl önce, Kasım 1951'de, iki Porto Rikolu milliyetçinin Başkan Truman'ı öldürmeye teşebbüs etmelerini hatırlatmaktadır. O zaman da Gurselio Torresola öldürülmüş, Oscar Collazo ölüme mahkûm edilmişti. Daha sonra Truman'ın hayatını bağışladığı Collazo halen cezaevindedir.

Devrimci bir Porto Riko kuruluşu olan Genç Lordlar Partisi, Lebron, Oscar Collazo ve diğer partizanları kurtarmak amacıyla çalışmalarını sürdürmektedir.

Puyallup 59

Washington'da Tacoma'daki yerliler hayatlarını yakından ilgilendiren bazı konularda kararlı bir direniş göstermektedirler. 1853'te imzalanan Medicine Creek antlaşmasına karşı çı-

kan balıkçılık ve avcılık konularıyla ilgili yetkililer, ticari gayelerle Kızılderililerin Puyallup ve Nisqually nehirlerinde avlanmalarını yasak etmişlerdi. Temmuz 1970'de Kızılderilileri Koruma Kuruluşu Puyallup, çevresindeki yasak bölgede bir balıkçılar kampı kurdu. 9 Eylül'de bölge ve eyalet polisi kampı basarak balıkçıların ve kadınların üzerine ateş açtı, ayrıca göz yaşartıcı bombalar kullandı, içlerinde Kızılderilileri destekleyen birkaç beyazın da bulunduğu 59 kişi tutuklandı ve tutuklanan insanlar kanunsuz olarak toplanmak, ruhsatsız silah taşımak ve isyan hazırlamak gibi suçlardan yargılandılar.

Sanıklar götürülürken onar kişilik gruplar halinde zincire vurulmuşlardı. Bu da yerlilerin yıllardır karşılaştıkları ve onları ortadan kaldırma amacını güden davranışların açık bir örneğidir. Davaya bakan savcı, bölgedeki bir balıkçılık kulübünün sahiplerindendi ve hiçbir tarafsızlık iddiası yoktu. Şimdiye kadar sanıkların sadece sekizi yargılanmıştır ve duruşmanın 1971 sonbaharına kadar sürmesi beklenmektedir.

Kızılderililer bölgedeki balıkçılar tarafından sürekli aşağılanmışlar ve rahatsız edilmişlerdir. 1971 Ocak ayında, 59 sanıktan biri olan Kızılderilileri Koruma Kuruluşu'nun başkanı Hank Adams, ağlarını atmış olduğu nehrin kıyısında, arabasında otururken karnından vurularak öldürüldü.

Savunmasını kendi yapan Johnvigel Orlando Chiquiti, ilk duruşmada Kızılderililerin toprakla olan ilişkilerinin mahkemede saptanamayacağını söylemiştir. Chiquiti'nin savunması şöyledir: "Eğer toprağı kullanmama izin verilmiyorsa, yaşamama da izin verilmiyor demektir. Toprak anamdır benim. Öldüğümde ona döneceğim. Siz bizim kutsal nehrimize pisliklerinizi döktünüz, gökyüzünü dumanlarınızla kirlettiniz. Mahkemede yanlış insanlar var. Bazıları bizim toprağımıza göz koymuşlar, balıklarımıza göz koymuşlar."

Harrisburg 8

J. Edgar Hoover'ın demeçleri bizi sarsmıyor artık. Onun fanatik sağcılığını biliyoruz. Bir süre komünistler ve zenci liderlerle (bir zamanlar Kara Panter Partisi'nin huzuru tehdit eden en önemli unsur olduğunu söyleyip duruyordu) uğraştıktan sonra şimdi de savaş aleyhtarı hareketlere yöneldi. Kasım 1970'de Senatör Hoover, anarşist bir grubun yeraltı ısıtma sistemini havaya uçurmaya hazırlandıklarını bildirdi. Aynı grubun devlet büyüklerinden birini kaçırıp, karşılığında Vietnam savaşının durdurulmasını ve siyasi mahkûmların serbest bırakılmasını isteyeceğini de öne sürüyordu. Söylediğine göre, grupta rahipler, rahibeler, öğretmenler ve öğrenciler vardı. Philip ve Daniel Berrigan adlı iki rahip harekete öncülük edenlerdendi.

Sözü geçen rahipler halihazırda Conneticut'da savaşa karşı giriştikleri eylemlerden ötürü cezaevinde bulunmaktaydılar. 1967'de Philip ve diğerleri, Baltimore Askerlik Şubesi'ndeki dosyalarının üzerine kanlarıyla, "Biz bütün bu kayıtların binlerce suçsuz Amerikalı ve Vietnamlının kanlarına mal olduğunu belirtmek amacıyla kanımızı döküyoruz," diye yazmışlardır. Philip, kardeşi ve diğer arkadaşlarıyla birlikte 1968'de Catonsville'deki askerlik şubesinde bulunan dosyaları yakmıştır. Philip altı, Daniel üç yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.

Hoover'ın suçlamaları büyük tepkilere yol açtı. Milletvekili William R. Anderson, Hoover'i Mc Carthyci taktikleri uygulayarak dramatik gazete başlıklarıyla ortalığı karıştırmakla suçladı. Nixon, doğal olarak Hoover'in yanındaydı. Suçlamalarını geri alması ya da konuya açıklık getirmesi yolunda karşılaştığı baskılar sonucu Hoover, oturup gelmiş iddianamelerin en bulanık, en anlaşılmaz olanını kaleme aldı.

Ocak'ta altı kişi Herny Kissinger'i kaçırmaya ve yeraltı ısıtma merkezini havaya uçurmaya kalkışmakla suçlandılar. Bunlar Dr. Egbal Ahmad, Rahip Philip Berrigan, Elizabeth McAlister, Rahip Neil McLoughlin, Anthony Scoblick ve Rahip Joseph Wenderoth'du. Daniel Berrigan'ın da içlerinde bulunduğu yedi kişinin, haklarında dava açılmadığı halde sanıklara yardımcı olduğu bildirildi.

Davanın temelsizliği iddianameden üç kişinin adının çıkarılması ve istenen müebbet hapis cezasının 5 yıla indirilmesiyle iyice anlaşıldı. Buna rağmen, savaş aleyhtarı hareketlere mümkün olduğu kadar çok zarar vermek amacıyla suçlamalara bazı askerlik şubesi kayıtlarını ortadan kaldırmaya teşebbüs de eklendi ve iki kişi hakkında (Mrs. Mary Cain Scoblick ve John Theodore Click) dava açıldı.

'Harrisburg 8' davasının önemi, mahkemelerin hükümete karşı gelen bütün akımların durdurulması için birer araç olarak kullanıldıklarını açıkça göstermesinde aranmalıdır. Ortada suç teşkil eden en ufak bir olay bulunmadan suç işlemeye teşebbüs iddiasıyla açılan davaların gittikçe artması, adalet mekanizmasının çürüyüşünü, faşist düzenin bir silahı durumuna gelişini belirtmektedir. Egbal Ahmad'ın dediğı gibi: "Bu duruşma bizi bütün gücümüzle adaletsizliğe ve demokrasinin çöküşüne karşı direnmeye zorlamaktadır."

Kent Eyalet Üniversitesi

Öğrenci hareketleri yayıldıkça bunlara karşı alınan baskı tedbirleri de artmaktadır. Artık polisin ve muhafız birliklerinin öğrencilere ateş açtıklarını duymak bizi eskisi gibi şaşırtmıyor. Berkeley'de, 1969 Mayıs ayında 100'den fazla öğrenciye polis tarafından ateş açıldı; öğrencilerden biri öldü, başka

biri kör oldu. Bu olay Halk Bahçesi Savaşı olarak bilinir. Polis geceyarısı öğrenci yurtlarına ve pasif direniş hareketlerine katılan silahsız öğrenci gruplarına hiç duraksamadan ateş açmıştı. Bu olaylar özellikle öğrencilerin çoğunun zenci olduğu Ohio Eyalet Üniversitesi, Texas Üniversitesi ya da Orangeburg gibi bölgelerde yer almıştır. Mayıs 1980'de iki zenci öğrenci Mississippi'deki Jackson Eyalet Üniversitesi'nde polis tarafından öldürüldü. Bütün bu olaylarda polisler en ufak bir suçlamayla bile karşılaşmadılar.

4 Mayıs 1971'de ABD'nin Kamboçya'yı istila etmesiyle bütün ülkede girişilen öğrenci hareketleri sırasında, Kent Eyalet Üniversitesi'nde dört öğrenci silahsız bir topluluğa gelişigüzel ateş eden muhafız alaylarınca öldürülmüş, birçok öğrenci de yaralanmıştır. Beş ay sonra yapılan duruşmada jüri muhafız alaylarını, olayın 'açık bir isyan' niteliği taşıdığı, 'muhafızların

görevlerini yaptıkları; aksi halde kendi hayatlarının tehlikeye girebileceği' gerekçesiyle suçsuz buldu.

Ohio Yüksek Mahkemesi ise siyasal eğilimleri herkesçe bilinen yirmi beş öğrenciyi anarşizm, kundakçılık, silahlı tecavüz suçlarından yargılamaya başladı ve kefaletleri 1.000 ile 7.000 dolar arasında tespit etti.

İlk tutuklananlar arasında, öğrenci birliği başkanı Craig Morton, sosyoloji profesörü Dr. Thomas S. Lough, Demokratik Öğrenci Kuruluşu eski başkanı, şimdi Kent Kurtuluş Cephesi üyelerinden olan Kenneth Hammond ve olayda yaralanan öğrencilerden Alan Corfora ve Jose Lewis bulunuyordu.

Bunun yanı sıra Kent Üniversitesi başka baskılarla da karşı karşıya kalmıştır; iki mahkeme kararı sonucu Yüksek Mahkeme raporunun eleştirilmesi ve rapora karşı çıkılması yasaklanmış, okul içinde karışıklık çıkaranların derhal cezalandırılmasına ve direniş hakkının büyük ölçüde kısıtlanmasına karar verilmiştir. Aynı günlerde okulun zenci öğrencilerin işlerine bakan ofislerinin bulunduğu bölümü bombalanmıştır. 19 Ekim 1970'de Nixon konuyla ilgili görüşlerini belirterek şöyle demiştir: "Bugün bütün ülkede terörizmin ve anarşinin yayıldığını görmekteyiz. Üniversitelerimizde sessiz sedasız ilim yapanlar yerine saldırganlığa özenenler bulunmaktadır."

Kent öğrencilerinin davaları devam etmektedir.

John Sinclair

John Sinclair Detroit'deki Beyaz Panter Partisi kurucularındandır. Radikal eylemleri sonucu, polis tarafından kendisine karşı uydurma bir uyuşturucu madde bulundurma suçlaması hazırlanmıştır.

Temmuz 1969'da evine gelen bir sivil polise marihuana verdiği iddiasıyla hüküm giyen Sinclair bugün yirmi dokuz yaşındadır ve Michigan cezaevlerinden birinde 9,5 yıllık hapis cezasını çekmektedir. Dava, önce marihuana satışı iddiasıyla başlamıştı. Yargıç, sivil polisin Sinclair'i kanunsuz yollarla kandırdığı gerekçesiyle bu suçlamayı reddetmişti. Gene de Sinclair, aynı kanuni değeri olmayan delillerle uyuşturucu madde bulundurmaktan mahkûm edildi.

Sinclair'in kefaletle serbest bırakılma isteği yargıç tarafından şu şekilde reddedilmiştir. "John Sinclair yasaların kendisine ve kendi gibilere hiçbir şey ifade etmediğini davranışlarıyla ispat etmiş bulunuyor, istediği gibi yasaya karşı gelebileceğini düşünüyordu. Eh, gün geldi artık. Şimdi gülebilirsiniz, bol bol vaktiniz olacak gülmeye..."

Micnigan'da kural olarak yasaya karşı gelen örgütler kurmakla yargılanan suçlular ve ağır ceza mahkemesi sanıkları kefaletle serbest bırakılırlar. Buna rağmen Sinclair'in isteği derhal reddedildi. Kendisi şimdi Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştur. Avukatı Justin C. Ravitz konuyla ilgili olarak, "Dava konusu, adalet mekanizmasının şerefi ve bağımsızlığı," demiştir.

Hüküm giymesinden kısa bir süre sonra ilgililer, kararın bozulmasını ve Sinclair'in serbest bırakılmasını önlemek amacıyla çaba harcamaya başladılar. Sinclair'in Michigan'daki CIA binasını bombalamaya teşebbüs ettiğini ileri süren tutarsız bir iddianame hazırlandı.

Sinclair sözü geçen binanın önünden hayatında bir-iki defa ancak geçmişti ve orada öyle bir kurumun varlığından haberi bile yoktu. Üstelik olayın bir yıl önce meydana geldiği ve şahitlerin o günlerde gelip Sinclair'i ihbar ettikleri söyleniyordu. Davaya eyalet mahkemesinde bakılmaktadır. Eğer Anaya-

sa Mahkemesi ilk davanın kararını bozmazsa bu davadan vaz-geçilecektir.

Michigan cezaevi yetkilileri Sinclair'i eyaletin en تنها bölgesinde bir cezaevine göndermişler ve diğer mahkûmlardan ayırmaya çalışmışlardır. Ama o hâlâ kararlıdır. Bir yandan serbest bırakılması için kanuni yollara başvurmakta, diğer yandan Michigan cezaevlerindeki koşulları kamuoyuna duyurmaya çalışmaktadır.

Marie Hill

On yedi yaşındaki Marie Hill, iki yıldır North Carolina Cezaevi'nde ölüm cezasına çarptırılanların bulunduğu kısımda yaşamaktadır. Şüphesiz bir siyasi mahkûmdur o da, ama bu, siyasal eylemleri olduğundan değil, North Carolina'yı kasıp kavuran siyasal baskının kurbanlarından biri olduğu içindir. Marie Hill zencidir. Milyonlarca zenci gibi ırkçı polisin, yargıçların ve jürilerin beyazların üstünlüğünü korumak için çalıştıkları küçük bir güneş şehrinde, o da kolay bir lokmaydı.

1930'dan 1969'a kadar verilen 3.817 hükmün 2.066'sı zencilerle ilgiliydi. Bu yüzde 50'nin üzerinde bir rakamdır, oysa ki zenciler nüfusun yalnızca yüzde 15'ini meydana getirirler.

Hill, Ekim 1968'de, on beş yaşındayken, beyaz bir bakkal öldürdüğü iddiasıyla tutuklandı. Bunu takip eden olaylar adalet mekanizmasının nasıl zencileri ezmek için kullanılan bir araç haline getirildiğini gösteren klasik örneklerdendir.

Önce Hill, avukatıyla görüşmesine izin verilmeden bir itirafname imzalamaya zorlandı. Kendisi bu itirafları daha sonra, "Başka seçeneğim yoktu," diyerek reddetmiştir. Sevk edilmesine nasıl karşı koyabileceğini bilmediği için derhal North Carolina'ya gönderildi. Sorulara cevap vermeme hakkını kul-

lanmasına izin verilmeden tekrar sorguya çekildi; bu sırada işkence gördüğü bilinmektedir.

Hill'in bir hafta avukatı ve ailesiyle görüşmesi engellendi. 17 Aralık 1968'de mahkemeye çıktı, işkence altında imzaladığı ifadesinden başka hiçbir delil yoktu ortada. Cinayet yerinde olup olmadığı bile ispatlanamadı, ifadesinde orada bulunduğunu ve bazı eşyalara dokunduğunu söylediği halde bir tek parmak izi elde edilememişti. İki gün sonra on beş yaşındaki Marie Hill suçlu bulunarak ölüme mahkûm edildi.

Avukatları Anayasa Mahkemesi'ne başvurdıkları sırada, "Bu ceza kanun değil, dehşet verici bir şey, totaliter bir devletin kullanabileceği bir baskı aracından başka bir şey değildir. Bu merhametsizce alınmış olağanüstü kararın derhal bozulması gerekir," demişlerdir.

Emett Till kanunsuz olarak linç edilmişti, Marie Hill ise kanun tarafından linç edilmektedir.

**BOBBY SEALE VE
ERICKA HUGGINS**

Bobby Seale ve Ericka Huggins

Kara Panter Partisi önderlerinden Bobby Seale ve Ericka Huggins, geçtiğimiz günlerde Connecticut'da, cinayet ve cinayete teşebbüs suçlarıyla yargılandılar. Altı ay süren duruşmanın sonunda jüri kesin bir karar alamayınca, yargıç başkanın insafsız bir sansüre tabi olduğu New Haven gibi bir şehirde tarafsız bir şekilde yargılanamayacaklarını belirterek davaya son verdi.

Bobby Seale ilk olarak 19 Ağustos 1969'da, 1968 Ağustos'unda Demokrat Parti Ulusal Kongresi'nde çıkan olaylarla ilgili olarak tutuklanmıştı. Dava için Chicago'ya götürüldü. Duruşma, avukatı Charles Barry'nin hastalığı dolayısıyla hastanede bulunduğu ve mahkemeye gelemediği bir sırada başla-

dı. Bobby, bir avukat seçmesinin ya da kendi savunmasını hazırlamasının anayasal hakkı olduğunu ısrarla savundu. Bu onun daha kötü davranışlara maruz kalmasına, hatta duruşmanın yapıldığı salonda dövülmesine yol açtı. Dosyası diğer yedi sanığın dosyasından ayrıldı ve mahkemeye hakaretten dört yıl hapsi istendi. Sonunda, cinayete teşebbüs davasından delil yetersizliği dolayısıyla vazgeçildi, ancak mahkemeye hakaret davasına devam edildi. Panter Partisi üyelerinden Alex Rackley'in ölümüyle ilgili olarak hakkında yeniden dava açıldı ve iki yıl hüküm giymeden cezaevinde kaldı. Sonunda, yetkililerin karşı koymalarına rağmen kefaletle serbest bırakıldı.

Ericka Huggins 1969'dan beri tutuklu bulunmaktadır. Kocası John Huggins, 17 Ocak 1969'da Los Angeles'de polislerce öldürülmüştür. Mai adında iki buçuk yaşında bir kızı vardı. Bu güzel kardeşimiz, Los Angeles ve Connecticut'da Kara Panter Partisi'ni kuranlar arasındadır.

Uzun süren duruşmaları boyunca Bobby ve Ericka kardeşlerimizin suçlu oldukları ispat edilememiştir. Deliller, Rackley'in George Sams adında bir polis memuru tarafından öldürüldüğünü göstermektedir. İkisi de polisin ve FBI'ın ortaklaşa hazırladığı oyunların ve Kara Panter Partisi'ne uygulanan ırkçı baskının kurbanlarıdır.

Ericka Huggins'in cezaevinde yazdığı şiirler onun insanlık sevgisini, yürekliliğini ve davaya bağlılığını yansıtmaktadır.

Hapishaneden Şiirler

Ericka Huggins

uzun boylu
sıska
gösterişsiz
uzun boylu
sıska
gösterişsizim ben
Yirmi iki yaşındaki Ericka
saçlar kıvrıcık
gözler mahzun
kocaman ayaklar
insanları severim
doğayı severim
severim sevmeyi

devrimciyim
başkaca bir özelliğim yok
bir yürek
bir can
hazırım vermeye
ölmeye hazırım...
gürültüler
sesler
söylenmemiş cümleler
duygular baskı altında
çünkü hapisane duvarları
yüreğimizin duvarlarıdır aynı zamanda
engelleridir
eğer kaldırabilseydik engelleri
ve konuşup/gülüp/türkü çağırabilseydik
olabilseydik...
bütün psikolojik, siyasal,
ekonomik ve manevi
engellerden kurtulabilseydik
hepimiz, bütün özgürlük âşıkları dünyanın
ama özellikle
özellikle bugün – mahpuslar.

21 Aralık 1970
gece 19'dan sonra

*cezaevinden kaçan ve yakalanıp geri getirilen
Paula için:*

konuşmamı engelleyen umutlar
uçup gitmiş yüreğimden
şu anın gerçekliği
öyle yoğun ki, kabullenemiyorum
ırkçılığı ve faşizmi ve baskıyı
acılarımız
yüreğimizi uyuşturuyor
doğruysa eğer
durdurdukları seni
nefes almak ve görmek
sokaklardaki kargaşalığın
bir parçası olmak
istegini engelledilerse
içeride ağlamak kalıyor bana
dışarıdakiler anlamayacaklar çünkü
tuhaf aslında bu
sadece yüzünü ve yüreğini tanırım
kişilikler
önemlerini yitiriyorlar
bazen
ama bu da yeterli sen
etimden kanımdansın benim
yaşadık ve yaşayacağız...
her kapı kilitli değildir.

29 Aralık 1970
gece 21.00'den sonra

sevgi tamam, ama anlamı daha geniş bunun
çok daha geniş
anlamı kavramış olmamız
yaratıcı güçlerin eyleme geçişini ve
bunun bir parçası olarak
bir araya gelmemiz gerektiğini
bir araya
gelmemiz
ah – gözyaşları karışıyor gülüşüme...

13 Aralık Pazar günü, New Haven Kadınların Kurtuluşu, Orkestrası Niantic Eyalet Cezaevi'nde bir konser verdi.

17 Aralık 1970

Saat 18.00

Niantic Cezaevi

pazarı hatırlarken:

hep aynıdır yürekten gelen sesler

özgür

ve açık sesler

veren

ulaşan ve dokunan sesler

buydu kardeşlerimizin yaptığı/sıfır

sonsuzla değinceye dek/baskıyı

ve onun yok edilmesine özlemi

duymak bu sesleri

başkalarının da duyduğunu görmek

gülen gözlere bakmak

aylardır ilk olarak gülen –

yükselen – doğal yeteneği insanın

direnmek/gülümsemek/gülmek/türkü çağırmak

haykırmak/sevmek/vermek

burada bile!!!

çılgın saçlar, çılgın gitar

uzun saçlar, çılgın bir ses (birisi

Bessie Smith'i hatırlattığını söylemişti)

saçlar -her biçimde- kollar, bacaklar, gülüşler, müzik

KARDEŞLER – ve biz...

eski püskü önlükler, pamuklu giysiler, sallanan
kendinden geçmiş
haykıran
eğlendik –
ağladık da – ama çoğumuz tuttuk

gözyaşlarımızı
... biz-zenci/melez/beyaz/yoksul – KIZ KARDEŞLER
ve bir güç bölüşümüydü bu
anlaşma
konuşmadıysak da
biliyorduk yüreklerimizin aynı
dili konuştuğunu
anıyorduk
biliyorduk
Amerika'nın size ettiklerini gördük
size – analar/kızlar/çocuklar/kadın
baskı altında –
gördük, türküsünü çağırdılar
seslerimiz gitarlarına cevap verdi,
boru kaval-ses-çan-tef hepsi
özgürlük istiyorlardı, dile getirilmemiş haklarını...
bir gün gerçekleşecek hisleri – yakında
insanlar özgür olacak... ve
ayrıldık
daha güçlü
gülebildik (bir an için)...
geri dönene kadar
küçültücü kurallara
ve sağlığı bozan programlara
kör ırkçılığa

seks furyasına, kadınlığımızın canına okuyan
ve kilitler, anahtarlar, pencereler, duvarlar, kapılar
tehditler
uyarmalar
yüreğimizi katılaştıran rüşvetler
ruhlarımızı zincire vuran...
zamana
hakim olmak
gerek
bir an önce!

büyülüyor beni
yeniliklerin eskiliği,
sevgiyi duymak, insanları duymak
karı, yolları geceyarısı parlayan,
konuşmayı,
gülüşü duymak gibi...

Şu eski özgürlük tutkusu
yenilenip duran ~ ve bana
insanlığı anlatan
özgür olmak istemiş yüzyıllar boyu
bütünden
koptuğundan beri
bu tutku yüzünden
özlemeye başlayacağız belki
insanlığın ilk günlerini/
toprak, hava, ateş ve suyla
ölü değil
ve özgürlüğünü aramayan –
özgür –

yersiz yurtsuzlardan Connie için:
evrenin güzelliği varsa
yüzünde bu senin
insanca bir anlaşma imkânı varsa
yüreğin başarabilir bunu
akıl bir an düşlediyse
seninki yanına vardı özgürlüğün
ve geri döndü
bedenine söz etmek için gördüğünden
ona tutkundun sen
gözlerinden biliyorum
sevgi-kardeş
görebiliyorum... sen
biliyorsun
bir gün
ÖZGÜR
olacağımızı tümüyle
ileri atılmak, daireler çizmek, dönmek
kaymak erimek uçmak
yüzmek
karışmak
oluşmak
olmak... ama
insanlar özgür olana kadar değil
vaktimiz olana kadar değil
eğer bir anlamı varsa
özgür olmaya vaktimiz olana kadar

gücümüzü paylaşmak
anlaşmak
yaratmak
unutmamam gerekir, bugün
herkesi sevemem ben, bu
aldatmak olur kendimi ve
karıştırmak kelimeleri gerçek olanla
beklemeliyim içimden gelmesini gülüşümün
içimdeki bu salak sevinci bastırmalıyım
yersiz bugün-yersiz gelişmemiş
tamamlanmadan Hitler'i yetiştiren ortam kurumadan yersiz
ırkçılık ve yürekleri zincirleyen baskı
ortadan kalkmadan – bundan sonra ancak
ileri atılabiliriz birlikte, daireler çizip, dönüp
kayarak, eriyerek, uçarak
yüzerek
karışarak
oluşarak
olarak...

halkın dostu, kardeş Sam için:

Sam'in bana tatlı kardeşim dediğini hatırlıyorum
müzik gibiydi sesi/

yumuşak-sert-çalışan adam seslerinden

(bir gülümsemeyle birlikte hep)

sert ama es geçmeyen insanların ihtiyaçlarını/

ÖZGÜR-lüğünü insanların çalışırdı evet

iyi günlerimizde – zor, acı, kötü günlerimiz de

Unutulmadı/unutulmayacak da

uğrunda savaştığımız kavramların simgesi

insanları sevdiğinden daha az seven kendini

çok gereksizmiş gibi geliyor gidişi

çok şey öğrenmemiz gerekiyormuş gibi davamız hakkında

bu ülke, amerika, bütün samuel napier'leri* ortadan

kaldırmak istiyormuş gibi,

bütün samuel napier'lerini

jonathan jackson'larını

bobby seale'lerini dünyanın

yapacak ÇOK işimiz varmış gibi geliyor

sevgi dağıtmak

özgürlük dağıtmak. Güzel kardeşim

...orada olmadım/bobby de – onun için

alnından öpüyorum seni ve bir yıldız bırakıyorum

avuçlarına

*) Sam Napier, 17 Nisan 1971'de New York'ta polis tarafından öldürülmüştür. Kara Panter Partisi üyelerindendi ve parti içi haberleşme işleri yöneticisiydi. Ar-
dında, karısı Pauline Napier'yle iki oğlu, Stag ve Huey'i bırakmıştır.

(yıldız, çünkü vahşi, özgür, başkaldıran bir çiçektir o)
(insanlar gibi-yoksul insanlar/ezilen insanlar)
...çok söylenmiş bir söz ama yürekten geliyor
-...unutulmayacaksın, seni seviyoruz güzel kardeş
seni seviyoruz/
...ericka

Cezaevinden Bir Mesaj

Bobby Seale ve Ericka Huggins

1971 Şubat ayında Michigan'da, daha önce Vietnamlı ve Amerikalı öğrenciler tarafından hazırlanmış olan Halk Barış Anlaşması'na ülke çapında destek sağlamak amacıyla, savaş aleyhtarı bir toplantı yapıldı. Bobby ve Ericka, toplantıya aşağıdaki mesajı gönderdiler.

Bobby:

Ericka kardeşimizin ve benim ırkçı amaçlar güden duruşmalarımız etrafında, halkı eğitmek amacıyla sürekli propaganda çalışmaları yapılmalıdır. Ayrıca, halkın devrimci ideolojisi ve siyasi mahkûmların yaptıkları işlerin anlatılması için eğitim çalışmaları düzenlenmelidir.

Ericka ve ben, duruşmamızın sonunda yapılacak gösterilerin, bütün siyasi mahkûmları kurtarmak için ülke çapında bir mücadeleye  n ayak olacağına inanıyoruz.

Yığınlara devrimci halk hareketini ve savaşa, ırkçılığa ve baskıya son vermek için giri ilecek halk savaşını daha iyi anlatmalıyız. Muhakkak ki savaşa, ırkçılığa, baskıya karşı olan biz devrimciler, barı cı bir toplum ve dünya kurmak için ne yapılması gerektiğini genel hatlarıyla biliyoruz. Ancak ‘bütün iktidar halka’ diyen o güzel sloganımızın ötesinde, inançlarımızı kitlelere mal etmeliyiz.

Bizim için gerçek Amerika, barı sever, sömürünün, baskının, savaşın ve ırk ılı ın sona ermesi için duydukları  zlemleriyle Amerikan gen li idir,  teki Amerika dedi imizdir... ‘Amerikan rüyası’ değil, bir karabasan olsa olsa.

Amerikan rüyası sömürü ve baskının sona eri idir ve bu nüfusun yüzde 60’ını meydana getiren, ya ları otuzun altındaki Amerikalıların rüyasıdır. (Otuz dört ya ında olduğumu unutuyordum, az kalsın.şimdi ölüm cezasına çarptırılmış bulunuyorum ve hareketin içinde geçirdiğim on yıla bakınca, kendimi insanlık sevgisiyle tutu an bir delikanlı gibi hissediyorum.)

Gece 11 haberlerinde, Angela’nın iyi avukatların yardımıyla savunmasını yaptığını duydum. Sevindirici bu. Angela, ne kadar güzel! Ve sonuna kadar devrimci y re i ve kafasıyla. Ericka ve benimle g r   menizin yararlı olacağı kanısındayım. Halkı, siyasi mahkûmların davası etrafında örgütlemek ve harekete geçirmek için söyleyecek önemli  eylerimiz var.

Ericka :

Bobby önemli olanı belirtti: halkı, baskıya karşı giri ti imiz savaşta, siyasi mahkûmların davası açısından eğitmek. Kahra-

manlara, sloganlara değil, savaş tutuklularının durumunun, hepimizin her an karşılaşabileceği bir olgu olduğunu, halka anlatmaya ihtiyaımız var.

Ve bütün bunları sevgi ve anlayışla yapmamız gerekiyor. Bütün insanlara, herkese ihtiyaımız var. Genç, yaşlı, zenci, melez, kızıl, sarı, hepsine. Erkek kadın, neşeli neşesiz herke-se. Çünkü hepimiz Amerikan baskısı altındayız ve geleceğin Amerika'sını kuracak olan bizleriz. Bunun için de dikkatimizi bireyler üzerinde değil, yığınlar üzerinde toplamamız ve yığınlar içinde çalışmamız gerek.

Ericka'ya Mektup

Angela Davis

*Marin Eyalet Cezaevi
San Rafael, Kaliforniya
2 Mayıs 1971*

Sevgili Ericka, kardeşim, yoldaşım,
Gönderdiğin bütün mesajlar güzeldi, heyecan vericiydi.
İlk karşılaşmamızdan bu yana iki yıl geçti. Gene de, hüznümüzün ve öfkemizin üzerine inen o soğuk, yağmurlu akşamı ve Sybil Brand'ın dışında, bir park yerinde toplanıp, cezaevinden çıkışını beklediğimiz saatleri dün gibi hatırlıyorum. Jon ve Bunchy'nin öldürölmeleri o kadar beklenmedik bir şekilde geldi ki, yarattığı şaşkınlık ve şok kısa zamanda zaptedil-

mez bir öfkeye dönüştü. Ama en büyük kaygımız sendin, Ericka. Kocan, en yakın kavga arkadaşın, sevgilin ve kızın Ma-i'nin babası, düşmanlarımızın kurşunlarıyla vurulmuştu. Arkasından, saçma sapan bir iddianame hazırlayarak seni tutukladılar. Acını paylaşıyorduk.

Cezaevinden çıkışını seyrederken, suskunluğumuz sonsuz bir acıyla karışmıştı. Sana bir şeyler söylemek, yanında olduğumuzu anlatmak istedik, ama sessizliği sen bozdun. Neden böyle yıkılmış olduğumuzu sordun bize. İçinde bulunduğumuz kavganın ne kadar güçlü olmamız gerektirdiğini unutmuş muyduk yoksa? Yumruğunu kaldırdığın ve 'bütün iktidar halka' dediğin sıradaki kararlılığın, beni, Amerika'nın en güçlü ve en cesur kadını olmalı, diye düşünmeye zorladı.

Ama aynı zamanda, bu ırkçı düzenin koruyucularının, seni zayıf düşürünceye, halkımızdan ayırincaya kadar rahat etmeyeceklerini de anladım. Birkaç ay sonra New Haven'de tutuklandığını haber aldığım zaman çok fazla şaşırmamış olmam da bu yüzdendir. Newsletter'da duruşman hakkında okuduklarından, FBI'ın olaydaki rolünün gizli tutulmaya çalışıldığı anlaşıyor. Gene de iplerin kimin elinde olduğu gün gibi ortada.

Sen ve Bobby gibi kardeşlerimiz, baskıya karşı çıkmakta ve devrime giden yola ışık tutmaya devam ettikçe, düşmanlarımız da 'huzur, güvenlik, düzen' diye bağışmakta devam edeceklerdir. Olması gereken de bu zaten...

Demek istediğim şu: Senin neden iki yıldır Niantic Eyalet Çiftliği'nde bulunduğunu ve neden Bobby'nin, Chicago'dan San Francisco'ya, New Haven'a kadar zindandan zindana atıldığını çok iyi biliyoruz. Zenciler- yalnızca zenciler değil, bütün ırklardan, bütün milletlerden gelen insanlar- Bobby'yi ve seni bir an önce kurtarmanın ne kadar önemli olduğunun bilincine varmaktadırlar.

Duruşmalarınızdaki gelişmeleri ve Niantic Eyalet Çiftliği'ndeki yaşayışınızı yakından izlemeye çalışıyorum. Kara Panter Partisi'nin çıkardığı gazetenin son sayısında, cezaevinden yeni çıkmış iki kız kardeşimizle yapılan çok ilginç bir konuşma vardı. Sana ve senin temsilcisi olduğun fikirlere saygıları, onlar için ne denli iyi bir lider olduğunu açıkça gösteriyordu. Los Angeles'ta birlikte çalıştığımız günler geldi aklıma. Kurduğun düzenin etkili olacağı şüphesiz: Mahkûmların, hapisane yetkililerinin baskılarına karşı direnmek üzere örgütlenmesi fikri de çok doğru.

New York'tan San Rafael'e getirildiğimden beri kimseyle görüştürülmediğimi biliyorsun, sanıyorum New York'taki kardeşlerimizi, tartışmaları, kurdukları düzeni, bana karşı sıcak davranışlarını, bozuk düzenin gerçeklerini derhal kavrayışlarını çok arıyorum. Devrimci liderlerin gazetelerden kesip, sabırla duvarlara yapıştırdığınız resimlerini de çok özledim. Cezaevleri açısından yapacağımız çok iş var. Bugünkü görünümle riyle, cezaevlerinin derhal ortadan kaldırılmaları gereken kuruluşlar olduğunu iyice anlatmalıyız. Ayrıca, erkeklerin yönettiği bir toplumun içinden gelen ve büyük ölçüde erkeklerin yönettiği bir hareket söz konusu olduğu için cezaevindeki kadınlar konusunun yeterince ele alınmadığını sanıyorum.

Kulağıma sık sık, erkek mahkûmların bulunduğu cezaevleriyle karşılaştırıldığında, kadınların kaldığı cezaevlerinin daha insanca yönetildiği yolunda söylentiler çalınıyor. Bunların derhal önü alınmalı. Orta sınıftan gelen beyaz kadın mahkûmlara iyi davranıldığı doğru olabilir, fakat çoğunluğu meydana getiren zenci ve melezler için bu hiçbir şekilde söz konusu değildir.

New York'ta kaldığım cezaevinde, mahkûmların en az yüzde 95'i zenci ya da Porto Riko'luydu. Bulduğum katta elli

kişi bir arada yemek yiyorduk. Bu grubun içindeki beyaz mahkûmların sayısı hiçbir zaman altıyı geçmemiştir. Bunların da dördü siyasi mahkûmdu. Ara sıra bazı iyi zenci gardiyanlara rastlansa da (bunlar bize çok aranan bazı kitapları bulup getiriyorlardı).

Genellikle karşılaştığımız davranışlar, yumuşak olmaktan çok uzaktı.

Benim tutuklu bulunduğum sırada her tarafta gösteriler yapılıyor ve ortalıkta direniş söylentileri dolaşıyordu. Buna karşı yetkililer, mahkûmları iki kişilik hücrelere kapatarak tedbir aldılar. Mahkûmların yanındaki, sigaradan dış fırçası ve giyeceklerle kadar bütün kişisel eşyalarına el kondu. Mahkûmlar içlerinde sadece plastik şilteler bulunan soğuk hücrelerde, sırtlarında gecelikleriyle, farelerle baş başa bırakıldılar. Burada disiplin bölümünde işkence görenlerden ve erkek gardiyanlar tarafından dövölüp, iki üç hafta Bellvue Hastanesi'nde kalan kız kardeşimizden söz etmedik. Bunlar mı karşılaştığımız yumuşak davranışlar? Bu saçmalığa derhal son verilmeli.

Ve bir de suçsuzlar -yalnızca birtakım oyunların kurbanları olanlar değil- renkleri ve bu ırkçı dünya da doğmuş olmalarından başka suçları olmayanlar da var, tabii. Benimkinden iki hücre ötede kalan bir kardeşimiz (adı Helen'di), ilgisi olmayan bir cinayetle suçlanarak on sekiz ay göz altında tutulmuştu. On sekiz ay sonra, delil yetersizliğinden ve katilin suçunu itiraf etmesi üzerine Helen hakkındaki suçlamalar geri alındı. Bir hafta sonra yapılacak duruşmasının ardından serbest kalacaktı. Bütün koğuş bu haberi kutladı. Duruşma günü, sevinç gözyaşları arasında, yakında gelip cezaevinin karşısındaki kaldırımından bize el sallayacağını söyleyerek aramızdan ayrıldı.

Ama sevincimiz kısa sürdü. O akşam duruşmaya giden diğer mahkûmlarla birlikte, yeni bir suçla dava edilmiş olarak

geri döndü. Ondan hafif bir suç, 'cinayete teşebbüs'ü itiraf etmesi istenmişti. Gözaltında geçirdiği on sekiz ay, verilecek cezaya sayılacaktı. Galiba hayatından çalınan on sekiz ayın hesabını soracağından, suçsuz olduğu halde uzun bir süre tutuklu kaldığı için dava açacağından korkuyorlardı. İki ay sonra ben cezaevinden çıktığım sırada Helen hâlâ aynı hücredeydi ve işlemediği bir suç itiraf etmeye yanaşmıyordu. Şimdi cinayet suçuyla yargılanacak ve şüphesiz tekrar beraat edecek. Ama cezaevinde kaybettiği boş, sıkıntılı ayların geri gelmeyeceği açık.

Kadın mahkûmların bulunduğu cezaevlerinin çevresinde yapılacak bir sürü iş var. Bildiğin gibi, kadın mahkûmların desteklenmeye ve cesaret verilmeye ihtiyaçları var. New York'taki kuruluşlar tarafından desteklenen Kadın Mahkûmların Kefaletleri Fonu çevresinde geniş siyasal çalışmalar yapılmıştır. Ben ayrıldığımda bütün cezaevi örgütleniyor ve mahkûmların serbest bırakılması için ödenecek kefaletin ortaklaşa ödenmesi gerektiği konusunda kararlar alınıyordu. Serbest kalanlar derhal Fon için çalışmaya başlayacaklardı.

Bu tip başka çalışmalar da gerekli: Cezaevlerindeki yaşama şartlarını açıklamak, siyasal bilinçlenmeyi önlemek amacıyla faşist uygulamalarla yaratılan insanlık dışı havayı anlatmak için kampanyalar açılmalı.

Sonunda hepimizin kurtulması gerekli ve senin de belirttiğin gibi, ancak halkın gücü kurtarabilir bizi. Senin kurtulman gerek, Ericka. Zencilerin haklarını yılmadan savunduğu için Florida'da tutuklu bulunan Connie Tucker serbest bırakılmalı. On beş yaşındayken faşist bir Güney şehrinde ölüm mahkûm edilen Marie Hill kurtarılmalı. Bütün güçlü kardeşlerimiz önümüzdeki işleri başarmak üzere cezaevlerinden çıkmalıdır.

Ericka, sen, yapılması gerekeni herkesten daha iyi özetledin. Aşağıdaki paragrafı gizli çıkarılan gazetelerden birinde okudum: “Yeni bir dünya kurmamız gerek. Bu sorumluluk kuşaktan kuşağa geçti ve artık zamanı durdurmanın günü geldi. Değiştir, yık ve yeniden kur. Bencilligin, ırkçılığın, şovenizmin ve bütün hakları ellerinde tutan küçük grupların bulunmadığı bir dünya yaratmak bizim görevimiz. Dünya ınsanlarıdır, bir arada yaşamaları, sevmeleri ve yaratmaları için.”

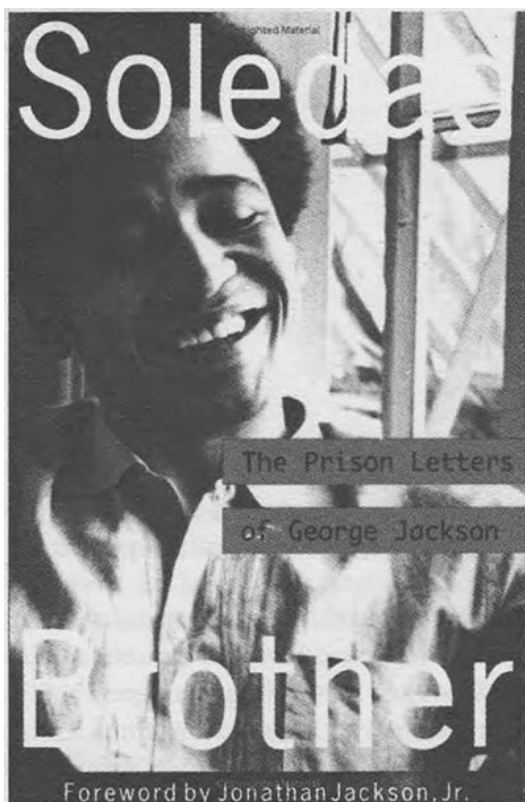
Bu fikri gerçekleştirme zorunluluğu bize kaybettiklerimiz - Jon, Bunchy, Lil Bobby, Jonathan, William Christmas, James Mc Lain, Sam Napier- tarafından aşılandı. Onları içimizde ve kavgamızda yaşatmak görevimizdir. Doğacak çocuklarımızda zaferi yaşamalıyız, onların gerçekleşmesi için sınırsız katkılarda bulundukları zaferi..

Sana, Bobby’ye ve Niantic’deki bütün kız kardeşlere sevgiler.
Durdurun Zamanı!

Angela

SOLEDAD KARDEŞLER

Fleeta Drumgo
John Clutchette
George Jackson

Fleeta'nın Mektubu

Sevgili kardeşlerim,

Düzeltilme Sistemi diye bir şey yok. Bu amacı güttüğünü öne süren bütün kuruluşlar barbar, ırkçı ve sömürücü bir yapıya sahiptir. Devlet, bu kuruluşları Anglo-Sakson burjuva yöneticiler dışında kalan herkesi sömürmek, ezmek ve yıldırımak amacıyla kullanmaktadır. Sistemin özündeki kin ve nefret insanları, özellikle zencileri ezmekte olan ırkçı baskıya özdeştir. Bunu gördükten sonra Amerika'nın da başlı başına bir cezaevi olduğunu görmek hiç zor değil. Huey P. Newton kardeşimizin dediği gibi, aradaki tek fark birinde koğuşta, ötekinde hücrede olmamız.

Hücrede gördüğümüz baskı daha güçlü görünebilir, ama çağımızda aradaki farkın büyük olmadığını kolayca görebiliyoruz. Sürekli olarak işsizliği, yoksulluğu, kötü beslenmeyi düşünüyorum, yaşıntımızın bir parçası olmuşlar artık; insanların bu toplama kamplarında olmaları da bu zaten, suç denen şeyin ortaya çıkışına yol açan da bu.

Duvarların ötesinde insanların bilinçlenmeye başladıklarını belirtmek istiyorum; düzenin getirdiklerini, kapitalizmin çılgınlığını, sınıfsal çıkarları, artık değeri, emperyalizm sorununu görüyoruz. Burada ve diğer ülkelerde halkların karşılaştığı insanlık dışı davranışları görebilmek için anlamaya çalışmamız gereken bunlar. Malcolm X'in dediği gibi, "Biz insanlar, halklar olarak, bizi yiyip bitiren koşulları değiştirme hakkına sahibiz".

Günümüz toplumunun çürümüşlüğü ve toplama kamplarındaki yozlaşmayı ancak halk ortadan kaldırabilir ve onu ortadan kaldırmanın tek yolu birleşmemiz, bir tek insan gibi hareket etmemizdir. Zira, baskı altında ezilenler hep aynıdır. Demek istediğimiz, gerçekte hepimiz faşist baskıların boyunduruğunda bulunan mahkûmlarız. Bu gerçeği yadsıyanların bağımsızlık hareketiyle hiçbir ilgileri olamaz; bunlar kendilerini özgür sayarlar ve bu varsayım onları doğrudan doğruya küçük burjuvaların arasına yerleştirir.

Sonuç olarak, birbirimizi unutmamamız gerektiğini söylemek istiyorum, eğer birbirimizden vazgeçersek canavar azacak ve bize daha kötü davranmaya başlayacaktır. Sizdeniz biz, sizi seviyoruz, birlikte mücadele edeceğiz.

İktidar halka, bağımsızlık.

Fleeta Drumgo

Nisan 1971

Cezaevi Kurbanları

Eve Pell

Kaliforniya'nın Monterey bölgesinden söz edildiğinde akla, Carmel'deki dükkânlarla batının en tanınmış plogları üzerine uzanmış çam ağaçları ya da zenginler için yapılmış dinlenme yerleri gelebilir. Ayrıca, Joan Baez'in Monterey'de savaş aleyhtarı bir okul kurmuş olduğunu, Esalen Enstitüsü'nde yoga dersleri verildiğini ya da hippilerin Big Sur'e yayıldıklarını hatırlayabilirsiniz.

İyi şeyler kolay hatırlanıyor. Ama bölgenin turistler için hazırlanan broşürlerinde sözü edilmeyen bir yönü daha var. Biraz içeride Salinas Vadisi bulunur, vadinin zengin topraklarının beyaz sahipleri göçmen işçileri yıldırma ve bir süre sonra da ölümlerine yol açmak üzere örgütlenmişler ve grev

kırıcılar yetiştirmişlerdir. Bölgede John Steinbeck'in gördüğü buydu. Güneydeyse daha da çirkin bir gerçekle karşılaşırız. Soledad kriz yıllarının karışıklığı sırasında cezaevinde görülen gaddarlıklar, son günlerde zenci mahkûmlardan üçünün öldürülmesiyle yeniden su yüzüne çıkmıştır.

1946'da ilk kurulduğu günlerde Soledad ilerici bir kuruluş olarak görülüyordu.

Belki gerçekten öyleydi, ama bir müddet sonra mahkûmlar Soledad'a 'gladyatör okulu' ya da 'cephe' demeye başladılar. Bunun sebebi, gardiyanlarla mahkûmlar arasında çıkan ırkçı çatışmalardı. Cezaevindeki günlük hayatın korkunçluğu hakkında yazılan mektuplar mahkûmların ailelerine ve avukatlarına ulaştı, sonra da ilgililerin dikkatini çekti. Nihayet, Haziran 1980'de senatör Mervyn Dymally, iki görevli ve savcı Fey Stender'le birlikte cezaevindeki hücreleri teftiş etti. Teftiş heyeti mahkûmların cevaplandırıp hemen geri verecekleri bir anket dağıtmayı ve bu şekilde şikayetçi oldukları için cezalandırılmalarını önlemeyi düşünmüştü.

Cezaevi müdürü Ray Procunier bu plana karşı çıktı. "Eğer hoşnutsuzluk yaratan bir durum varsa bunu önce benim bilmem gerekir," diyordu. Dymally boyun eğmek zorunda kaldı ve mahkûmlarla yapılan kısa konuşmalarla yetinildi. Zenci mahkûmların en çok şikayet ettikleri nokta, ye-

meklerinden sürekli idrar, vb. mide bulandırıcı maddelerin bulunmasıydı.

Procunier, “Bana kalırsa kimsenin yiyeceklere dokunduğu yok,” dedi. “Biz yöneticiler istemiyoruz bunu, ama bir sürü kötü niyetli insan var etrafta.” Dymally, mahkûmların bu konuda yazdıkları mektuplardan söz ettiğinde, görevlilere dönerek, “Doğru söyleyin, siz hiç kahvelere işendiğini gördünüz mü?” diye sordu. Görevliler görmediklerini söyleyince tatmin olmuş bir şekilde konuyu kapattı.

Birkaç soru daha sorup Procunier’den ilgisiz cevaplar aldıktan sonra Dymally’nin teftiş heyeti, zenci mahkûmların öldürülmelerine yol açan ırkçılık gibi temel sorunlara inmeden Soledad’ı terk etmişlerdi.

Soledad mahkûmlarından biri cezaevindeki ırkçı havayı anlatırken, “Başka bir mahkûmla birlikte cezaevine ilk getirildiğimiz gün diğer mahkûmların ‘pis zenci, köpek herif!’ şeklinde bağırışmalarıyla karşılaştık. Önce kulaklarıma inanmadım, çünkü bunları yanımızdaki görevlilerin de duymuş olmaları gerekirdi; halbuki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu görevliler. Başgardiyana bakınca mahkûmların neden görevlilerden çekinmediklerini anlamaya başladım. Başgardiyanın zenciler hakkında peşin hükümleri vardı, hâlâ da vardır. Hücrelere yerleştikten beri rahat yüzü görmedim. Beyaz mahkûmlar günün yirmi dört saatinde zencilere hakaret etmeyi iş edinmişler, gardiyanlar da durup dinlenmeden rahatsız ediyorlar bizi.”

Cezaevinin ‘Max Row’ denen bölümünde mahkûmlar yirmi üç buçuk saatini demir kutuları andıran hücrelerde geçirirler. Hücreler yalnızca parmaklıklarla değil, tahta perdelerle ayrılmıştır; yiyecekler kapıların üzerindeki deliklerden verilir.

Başka bir mahkûm, “Görevliler yiyeceklerimizi kendileri dağıtmayıp diğer mahkûmlara dağıtırmaya başladılar. Yiyeceklere her türlü pisliğin karıştırılmasını gülerek seyrediyorlardı,” diyor.

Ocak 1970’ten önce birkaç ay mahkûmların grup halinde idman yapmalarına izin verilmedi. Yetkililerden biri cezaevinin ‘O’ bölümünü cezaevi içinde cezaevi olarak tanımlayıp, grup halinde idman yapıldığı zaman mahkûmlar arasında kavga çıktığını ve ciddi olaylar meydana geldiğini öne sürüyordu. Aralık 1969’da bu mahkûmlar için özel bir idman yeri yapıldı. Alan inşaat tamamlanmadığı için zamanında açılmamıştı. Zenci mahkûmlardan biri bu konuda, “O günlerde beyaz mahkûmlar ve görevliler anlayamadığım bir sebepten ötürü pek neşeliydiler, ikide bir bize alanın yakında açılacağını söyleyip duruyorlardı,” diyor.

Ocak ayının ikinci haftasında 13 mahkûm çırlıçplak soyulup üzerlerinde silah arandıktan sonra alana gönderildiler. İyi nişancı olarak tanınan gardiyan O.G. Miller, eline tüfeğini alarak alana bakan bir kuleye yerleşti.

Tahmin edilebileceği gibi, alanda beyaz mahkûmlarla zenciler kavga etmeye başladılar. Kuledeki gardiyan hiçbir uyarma yapmadan dört el ateş etti. Üç zenci Alvin Miller, Cleveland Edwards ve W. L. Nolen ağır yaralanmış, bir beyaz da kalçasından vurulmuştu. Zencilerden biri hareket edebiliyordu, arkadaşları onu derhal hastaneye götürmek istediler.

Sonraları içlerinden biri, “Kuledeki gardiyana bakıyordum,” diye açıkladı. “Silahını bana çevirmişti, beni de öldürmek istediğini sandım. Duvara sürünerek gidip mahkûm X’in başucunda durdum, hep gardiyana bakıyordum. Silahını tek-

rar üzerime çevirdi, donmuş gibi durup ateş etmesini bekledim, etmedi. Ateş etmediğini görünce X'in başında iki zenci - mahkûmla yattığı yeri işaret ettim. Birlikte top oynadığımız mahkûm X'i hastahaneye götürmemi söyledi, ben de onu sırtıma alıp kapıya doğru yürüdüm. Kuledeki gardiyan silahını doğrultmuş başını sallıyordu. Ona on dakika yalvardım, karşılık vermeden başını sallamaya devam etti. Her dakika üzerime ateş etmeye başlamasını bekliyordum. Sonunda başka bir gardiyan bana X'i alandan çıkarmamı ve yere yatırıp hücreme götürmemi söyledi.”

Oyuna son verildiğinde yaralı ölmüştü.

Neden vurulmuştu bu üç zenci? W.L. Nolan taviz vermeden, gururlu bir adam olarak tanınırdı. Cleveland Edwards bir polis şefini yaralamak suçundan cezaevinde bulunan siyasi bir mahkûmdu ve önemli zenci liderlerindendi. Alvin Miller ne militanlardan ne de liderlerdendi, fakat o sırada alanda bulunan Kara Panter Earl Satcher'a şaşılacak derecede benziyordu. Nolan öldürüleceğini anlamıştı. Son ziyaretinde bunu babasına da söyledi. Babası oğlunun korunması için yetkililerden biriyle görüşmek istedi ama yetkililer 'çok meşguldüler'.

Federal mahkemenin cezaevi yetkililerine karşı hazırladığı raporda O.G. Miller, W.L. Nolan, Alwin Miller ve Cleveland Edwards kara ırktan gelenlere karşı beslediği kin ve Nolan'a olan öfkesi yüzünden öldürdüğü belirtilmektedir.

Raporda ayrıca, “Miller mahkûmların yumruklaşmalarının ciddi bir sonuç vermeyeceğini, buna karşılık ateş ederek mahkûmları öldürebileceğini ya da ağır yaralayabileceğini bildiği halde duraklamadan ateş etmiştir,” denmektedir. Rapor cezaevindeki ırkçı kavgayı körükledikleri, O.G. Miller'in

tutumunu bildikleri halde onu engellemeye çalışmadıkları ve yaralı mahkûmların derhal tedavi edilmeleri için gerekli tedbirleri almadıkları gerekçesiyle bütün yetkilileri suçlamaktadır.

Bu olaydan sonra cezaevindeki gergin hava daha da arttı. Monterey Yüksek Mahkeme Heyeti O.G. Miller hakkında soruşturma açtığı zaman zencilerin davada tanıklık etmelerine izin verilmedi, tanıklar yalnız beyaz mahkûmlardan seçilmişti. Tanıklar mahkeme önüne çıkmadan önce gardiyanlar tarafından uyarıldılar: “Unutmayın, uyarmak için havaya ateş edilmişti önceden!”

Kısa süre sonra beyaz gardiyanlardan biri John V. Mills ölü bulundu. Dövüldükten sonra üçüncü kattan aşağı atılmıştı.

Şerif William Black, “Mills’in ölümünün üç zenci mahkûmun öldürülmesine karşı bir misilleme olduğunu sanıyoruz,” dedi. Cezaevi yetkilileri altta kalmamak için derhal üç suçlu buldular. Suçlananlar yirmi üç yaşındaki Fleeta Drumgo, yirmi dört yaşındaki John W. Clutchette ve yirmi sekiz yaşındaki George L. Jackson’dı. Jackson soygun suçundan hüküm giymişti. Suçun cezası normal olarak 2,5 yıl olduğu halde, Vasiler Heyeti on yıldır Jakson’ın serbest bırakılması için görüşmelere başlamamıştır. Ocak ayında öldürülenler gibi o da hiçbir zaman boyun eğmemiş, gururunu her zaman korumuştur. Hüküm giydiği zaman siyasal yünden bilinçlenmiş değildi, ama cezaevinde geçirdiği on yıl bazı gerçekleri açık seçik görmeye başlamasına yol açmıştır. Jackson yazardır.

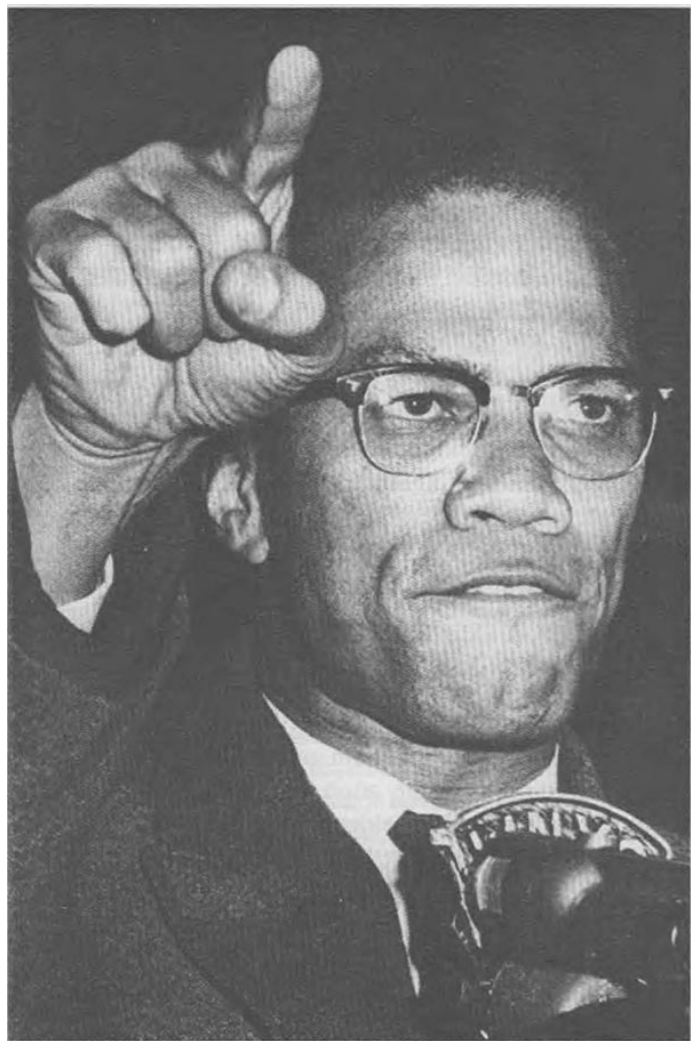
Babası bütün hayatı boyunca ailesini geçindirebilmek için çalışmış ve çocuklarına Amerikan tarzında, iyi insanlar olmalarını öğütlemişti.

Jackson'ın Soledad'a gelişi diğeri zenci mahkûmlarınkinden farksızdı. Gettolardan gelen zenci gençler, kanunla ilk srtşmelerinde orta sınıftan gelenlerin ya da beyazların dosyalarına hiçbir zaman işlenmeyecek bazı suçlardan ötürü derhal fişlenirler. Artık şüpheliler arasına girmişlerdir; kısa bir müddet sonra daha ağır bir suçtan tutuklanırlar. Suçsuz olduklarını ispatlayamadıkları ve fişlenmiş olduklarından kolayca hüküm giyerler; çarpıtıldıkları ceza her zaman beklediklerinden daha ağırdır. Sonuçta uzun süre cezaevinde kalırlar.

Cezaevi çoğ u zaman toplumun bütününü büyük bir açıklıkla yansıtır. Malcolm X, Eldridge Cleaver gibi ünlü liderlerden çoğ u cezaevinde yetişmişlerdir. Bunun sebebi, cezaevinin mahkûmları kesin karar almaya zorlaması olabilir; cezaevindeki zenci yerini saptamak zorundadır. Jackson, Soledad'a ilk geldiğinde, televizyon seyrederken arka sırada zencilere ayrılmış yerlerden birine oturmak zorunda bırakılınca ne yapacağını şaşırmıştı. Sonunda kavga çıkmış ve yetkililer onu iki yıl hücrede yaşadığı San Quentin Cezaevi'ne göndermişlerdi.

Jackson, Drumgo ve Clutchette cinayet sırasında John Mills'in bulunduğ u yerden uzakta ve suçsuz olduklarını söylediler. Soygun suçundan hüküm giymiş olan Clutchette için Vasiler Heyeti'yle görüşme günü tespit edilmişti ve Nisan ayında serbest bırakılması bekleniyordu. Drumgo'da Nisan'da Vasiler Heyeti'nin karşısına çıkacaktı, kesin olarak serbest bırakılması bekleniyordu.

Adı geçen  mahkûmdan en tehlikeli olan Jackson'dır ve bir yıldan müebbet hapse kadar değ işebilecek bir cezaya çarpıtılmıştır. Müebbet hapis mahkûmu olarak bilinmektedir. Kaliforniya kanunlarına göre, müebbet hapis mahkûmların-

dan biri cezaevi görevlilerinden birini yaralar ve görevli bir yıl içinde ölürse, mahkûm ölüm cezasına çarptırılır. Bu durumda, hükûm giydiği takdirde Jackson doğrudan doğruya gaz odasına gidecektir.

Gardiyanın ölümünden sonra bölümdeki bütün mahkûmlar gardiyanlar, cezaevi yetkilileri ve savcılık tarafından sürekli sorguya çekilmişlerdi. Olayın başından itibaren suçlanan üç mahkûma karşı büyük bir oyun hazırlandı. Sorguda avukatlar hazır bulunmadı. Görevliler mahkûmların ailelerine oğullarının durumunu bildirmemişlerdi. Annesi olayı öğrendiğinde Jackson iki kere mahkemeye çıkmış bulunuyordu. John Clutchette'nin annesine oğlunun avukata ihtiyacı olmadığı bildirilmişti. Görevlilerden Leflores ona, "Oğlunuz size durumu mektupla bildirir," demişti. Buna rağmen, Bayan Clutchette oğluna yardım edecek bir avukat aradı ve sonunda Salinas'lı Floyd Silliman'la anlaştı. Clutchette, sorgulardan ve günlerce hücrede kalmaktan sersemlemiş bir halde, suçsuz olduğuna tanıklık edebilecek şahısların bir listesini hazırladı. Mahkûmların dışarıya ancak avukatları aracılığıyla bir şeyler gönderebilecekleri hakkındaki cezaevi yönetmeliğine karşı gelerek listeyi annesine göndermek istedi. Zaten o sıralarda avukatı yoktu. Liste görevlilerin eline geçti ve adı geçen mahkûmlar başka cezaevlerine gönderildiler. Fleeta Drumgo'nun annesi Bayan Inez Williams, gardiyanın ölümünü radyodan dinleyip oğlunun nasıl olduğunu öğrenmek için cezaevine telefon etti. Görevliler soruşturmaların devam ettiğini, endişe etmemesini söylediler. Bayan Williams, "Cezaevi mahkûmların dişi çekilirken bile ailelerine haber verir," diyordu, ama oğlunun cinayetle suçlandığından haberi yoktu.

Konuyla ilgili eyalet görevlileri soruşturmayı gizli tutmak için ellerinden geleni yaptılar. Vasiler Heyeti, George Jackson'ın avukatlarına onun hakkındaki kararın ne şekilde alındığını açıklamıyordu. Cezaevi görevlileri de avukatların Jackson'ın dosyalarını görmelerine ve öldürülen üç zenci hakkında bilgi toplamalarına izin vermediler. Bütün deliller ve şahitler Kaliforniya eyaletinin kontrolü altındadır. Yargıç Gordon Campbell'in kişiliğinde davaya yargıçlık eden gene Kaliforniya eyaletidir. Dazlak kafalı, küçük bir adam olan Campbell, iskemlesinde yüzünde meşgul bir ifadeyle oturup herkese tepeden bakar, ilk duruşmalardan itibaren yargıç Julius Hoffman'ın Monterey'li kopyası gibi davranmıştır. Sanıkların dostlarına açıkça cephe almıştı, "Ahırdaymış gibi davranmakta devam ederseniz hepinizi dışarı atarım," deyip duruyordu.

Campbell'in bazen savcının görevini üzerine aldığı da oluyordu. Savunmanın hemen hemen bütün müdahalelerini geri çevirdi. Savunma cezaevi yönetmelikliğini görmek istediği zaman Campbell savcıya dönüp, "İtiraz ediyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Savcı başıyla onaylayınca Campbell, "Reddedildi," dedi ve savcının yerine karar vermiş oldu.

Şubat ayında bölgedeki bütün ünlü avukatlar davayla ilgilenmeye başlamışlardı. Campbell onların konuyu basına yansıttığını da engelledi. Avukatların dosyaları incelemeye, şahitleri dinlemeye hakları yoktu, iddia makamı şahitleri mahkeme gününe kadar avukatlara bildirmiyordu.

Sanıkların hiçbirisi adam yaralamak ya da öldürmekten hüküm giymiş değildi. Buna rağmen duruşmaya zincire vurulmuş olarak getirildiler, avukatlarıyla konuşurken de zincirliydiler. Mahkeme salonunda dostları onları yumruklarını kaldırarak selamlıyorlardı. Onlarsa yumruklarını ancak bellerine kadar getirebilmişlerdi.

Şubat 1970'deki ilk duruşmalarda mahkûmların aileleri ve dostları bulunamadı. Mahkûmlar zincire vurulmuş olarak cezaevinden duruşmaya getirildiler, yoldan gelip geçenler onları yuhalıyorlardı. Sonraları olay kamuoyunca duyuldu ve mahkûmlara karşı sempati uyanmaya başladı. O zaman üç sanık, duruşmaya her tarafı kapalı bir kamyonetle getirilmeye başlandı. Bu şekilde, hayatları hücrede geçen bu insanların kendilerine yakınlık gösterenleri görmeleri önlenmişti.

Halk, Soledad kardeşlerin kim olduğunu öğrenmeye, Kaliforniya cezaevleri hakkında az çok fikir edinmeye başlamıştır. Ama Monterey'deki baskı sürüp gitmekte ve bu üç insan daha uzun süre hücrelerinde kalacağı benzemektedir.

Soledad Kardeşler

Angela Davis

Ağustos 1971'de Fleeta Drumgo, George Jackson ve John Clutchette hakkında dava açıldı. Eğer Kaliforniya adalet mekanizmasının işleyişine müdahale edilmezse sonuç her üç sanık için de gaz odası olabilir, iddia makamının duruşmayı, karşı-devrim atmosferinin hüküm sürdüğü San Diego bölgesine nakletmek yolundaki başarısız gayreti devletin sanıkların idam edilmelerini istediğini açıkça göstermiştir. Son duruşmalardan birinde sanıklar, San Ouentin gardiyanlarının ve San Francisco polisinin saldırılarına karşı kendilerini korumak zorunda kalmışlardır.

Bir yıldır "Soledad Kardeşler'i serbest bırakın" sloganı etrafında çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Çok geç olmadan siyasal

baskının araçları olan adalet ve ceza mekanizmalarına karşı girişilecek bir halk hareketiyle bu sloganı hayata geçirmemiz gerekiyor. Toplumun faşist yönlerine, Vietnam halkının barbarca öldürülmesine, zencilerin ezilmesine, devrimcilere yapılan baskıya karşı olanlar, devletin Soledad Kardeşler'i kanun yoluyla öldürmesine karşı çıkmak zorunda olduklarını unutmamalıdır. Şimdi kardeşlerimiz serbest bırakılıncaya kadar giriştiğimiz mücadeleye devam etmemiz gerekiyor.

Zenci Kurtuluş Hareketi için Ericka Huggins ve Bobby Seale'in savunmaları gibi Soledad Kardeşler'in davası da büyük önem taşımaktadır. Davanın önemini kavramadan, devletin siyasal eylemcileri cezalandırma gücüne sahip olduğunu göstermek amacıyla bu idamların üzerinde durduğunu anlamak imkânsızdır. Zenciler bilinçlenmeye ve radikal çözüm yolları aramaya başladıkça Soledad Kardeşler davasında açık bir örneğini gördüğümüz ırkçı baskılar da artacaktır.

Toplumun kapitalist yapısında bulunan ırkçılığın sonucu, zenciler cezaevlerini diğer gruplardan çok daha iyi tanımışlardır. Hayatın herhangi bir devresinde bu kurumla karşılaşmayanlara ender rastlanır. Ceza sisteminin, yönetici sınıfların egemenliklerini sürdürebilmelerine yarayan kurumlardan olduğunun farkındayız artık. Engels geçen yüzyılda, cezaevleri, ordu ve polisin devletin gücünü koruyan temel unsurlar olduğunu görmüştü. Uzun hapis cezaları düzenin korunmasına yardım eder, bu cezalar kutsal mülkiyet hakkına karşı çıkanları ya da bilinçli olarak ırkçılığa ve baskıya başkaldıranları sürekli tehdit ederler.

Tarihsel açıdan da cezaevi, hayatımızın uzun bir parçası durumundadır. Zenciler kölelikten kurtulur kurtulmaz kendilerini başka tip bir sömürünün, mahkûmların çalıştırılması sisteminin içinde bulmuşlardır. Önemsiz suçlardan kolayca

hüküm giyen zenciler cezaları süresince, politikacıların, büyük çiftçi ve madencilerin, Kuzeydeki sendikaların hizmetine verilirler. Örneğin, Arkansas'ta Cummin Cezaevi çiftliğinde mahkûmlar haftanın beş buçuk günü para almadan pamuk tarlalarında çalışırlar. Cezaevlerinde hâlâ bu tip köle çalıştırma olayları sürüp giderken, bir yandan da sosyo-ekonomik düzeni koruma görevini yerine getirirler.

Kaliforniya cezaevlerindeki mahkûmların 28 binden fazlasının zenci ve melez olduğu düşünülürse, George Jackson, John Clutchette ve Fleeta Drumgo'nun kurbanlarından olduğu mahkemelerin, Vasiler Heyeti'nin ve bütün ceza sisteminin ırkçı yapısı daha açık biçimde görülebilir. Adı geçen mahkûmların üçü de mülkiyet hakkına tecavüz suçundan hüküm giymişlerdir; Fleeta ve John hırsızlık, George soygundan cezaya çarptırıldılar. Süresiz hapis cezasına mahkûm edildikleri halde (George 1 yıldan müebbet hapse kadar, Fleeta 6 aydan 15 yıla kadar, John 6 aydan 15 yıla kadar) serbest bırakılmalarını sağlamak için yetkililerin anladığı anlamda iyi hal göstermeyi ve başları önünde dolaşmayı reddettiler. Vasiler Heyeti ve cezaevi yetkilileri ancak hayatlarını devletin koyduğu kurallara göre düzenledikleri takdirde 'ıslah oldukları'na kanaat getirecek ve serbest bırakılmaları için gerekli işlemlere girişmeye razı olacaktı. Kardeşlerimizden çoğu gibi onlar da boyunca eğmeden, bu tuhaf ıslah olma fikrine ve onun altında yatan önyargılara karşı çıkmaya devam ettiler.

George, John ve Fleeta cezaevi içinde, yılmadan direniş hareketleri düzenlediler. En tehlikeli savaş alanında sürdürdüler kavgalarını. Akılsız ve sadist gardiyanların ellerindeki, tüfekleri her an üzerlerine boşaltabilecekleri fikri durdurmadı onları. Dinlemeye hazır mahkûmlara doğru bildikleri düşünceleri anlatmaya devam ettiler.

George'un kitabı *Soledad Kardeşler*, Amerikan ceza sisteminin büyük ustalıklı ayrıntılara inen bir tahlilini yapmaktadır. Efendiler ile köleler arasındaki ilişkiler ve sürüp giden çatışma bütün açıklığıyla gösterilmiştir. Bu, mahkûmun hayatını ve gururunu koruyabilmek uğruna verdiği savaştır. George, kapitalist toplum içinde cezaevlerinin rolünü ve 'suçlular'ın ileride, devrimci mücadele içinde alacakları yeri incelemektedir. Ho Chi Minh gibi George da, cezaevi kapıları açıldığında gerçek bir ejderhanın; görevi eşitliğin hüküm sürdüğü sosyalist düzeni kurmak olan bir ejderhanın ortaya çıkacağına inanmaktadır. Onun kitabı, insanüstü bir mücadele içinde durmadan gelişen ve kendini aşan bir devrimcinin anılarıdır bir bakıma.

Dolayısıyla, cezaevi yetkililerinin bu olağanüstü zenciye isteri krizleri içinde saldırmaları hiç de şaşılacak bir durum değildir. Sömürücülerin niteliğini açıkça görebilen ve diğer mahkûmlara kurtuluş yolunu göstermek için çaba harcayan bir insanı öldürmeye çalışmalarını da tuhaf karşılamamak gerekir.

Bu üç kardeşimiz, 450 yıllık baskı ve zulmün direniş güçleriyle cesaretlerini yok edemediği büyük zenci kahramanların mirasçılarıdır. Artık onların ektiği tohumların meyvelerini, Kaliforniya cezaevleri çerçevesi içinde başlayan kurtuluş hareketimizde toplayabiliriz. George 70 dolarlık bir hırsızlık olayı için cezaevinde geçirdiği on bir yıl boyunca, hemen hemen bütün Kaliforniya cezaevlerinde, San Quentin'de, Soledad'da ve Folsom'da bulundu. Hayatının yarısı cezaevlerinde geçmiş olan Fleeta, üç buçuk yıl eyalet cezaevlerinde kaldı. John ise 1966'dan beri San Quentin'de, Tehachipi'de ve Soledad'da yattı.

Bu insanlar kendi çıkarlarını unutup, bir an önce cezaevinden çıkmak için yetkililere yaranmaya çalışacaklarına, diğer

mahkûmları aydınlattıkları, onlara kurtuluş yolunu gösterdikleri için yetkililerin faşist saldırılarına hedef olmuşlardır. Sözüünü ettiğimiz olaydan önce de birçok kere ölüm tehlikesiyle karşılaşmışlardır. Duvara astığı siyasal afişleri indirmedigi için Fleeta'nın başının deritten kurtulmadığını biliyoruz. George, "Hâlâ hayatta oluşumun sebebi herşeyi abartmam, onların da bunu bilmeleridir," demişti. "Her zaman, herkesten bir kol boyu uzakta dururum ve daima ellerini görmek isterim. Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni."

Buna rağmen George sürekli olarak, özellikle cezaevi içindeki ırk ayrımını reddettiği için çeşitli 'suçlar'la itham edilmiştir. Ölüm cezası gerektirmeyen suçların yargılamaları dışında, bütün yargılamalar cezaevinde yapılır. San Quentin müdür yardımcısı Park, Jessica Mitford'la yaptığı bir görüşmede, "Herhangi bir suçla itham edilen mahkûmun mahkeme önüne çıkma hakkı yoktur. Suçlu olmadığına idareciler karar verir," demiştir. Kendisine tanık dinlenip dinlenmediği sorulduğunda da, "Biz ne olup bittiğini diğer mahkûmlardan öğreniriz; meseleyi mahkemelerdeki gibi uzatmak tehlikeli sonuçlar verebilir," şeklinde konuşmuştur.

Bu yargılama şeklinin, devrimci olarak tanınan mahkûmların cezalarının istendiği kadar uzatılmasına yardım edebileceği açıktır. Doğal olarak, devrim uğruna çalışan kişi, yürürlükteki sisteme -cezaevine ya da toplumun tümüne- karşı başkaldırmaktadır. Buna karşı yöneticiler de, karşılaştıkları şiddet hareketlerini, "Anarşinin gemi aزیya aldığı günlerde yaşıyoruz ve burada anarşistler bulunuyor. Cezaevi onlarla dolu," demek suretiyle kolayca geçiştirmeyi ve istedikleri cezalarla kapatmayı başarmaktadırlar. Bu tür iddialar, cezaevlerindeki baskıyı hoş göstermek için öne sürülen bahanelerden biridir. Ve Soledad Kardeşler'in karşılaştıkları zulüm, bu baskının bir parçasıdır.

George idarecilerce suçlu bulunmuştu. Vasiler Heyeti'nin serbest bırakmasını ertelemesine neden olarak suçluluğu gösteriliyordu. Onu fikirlerinden vazgeçirebileceklerini sanıyorlardı, ama o her yıl sözleri ve hareketleriyle şunu söylemeye devam etti: "Kışın soğuşunu çekmeden baharın sıcaklığı gelmez. Kötülükler sertleştirdi beni, kafam çelikten artık" (Ho Chi Minh).

13 Ocak 1970'te, beyaz bir gardiyan üç zenciye sebepsiz yere öldürdü. Katil cezalandırılmadan elini kolunu sallayarak dolaşmaya devam ederken, Yüksek Mahkeme de kendisinin baskının aracı bir kurum olduğunu bir kere daha kanıtlamış oluyordu. Karar günü bir gardiyan öldürüldü. George, John ve Fleeta, Soledad yetkililerince gardiyanın hayatını hayatlarıyla ödemek üzere seçildiler. Bu misilleme anlayışı bile olayı tam olarak açıklamaya yetmiyor. Söz konusu gardiyanın ölümüyle, Kaliforniya cezaevlerindeki bilinç seviyesini gözle görülür şekilde yükseltmiş olan bu mahkûmları ortadan kaldırmak için yeterli bir neden ortaya çıkmıştı. Gerçekten de mahkemede yalancı şahitlik edenler yaptıkları işin yalancı şahitliğin ötesinde, çok daha büyük bir şey olduğunun farkındaydılar. Cinayet suçlamasının altında çok daha önemli suçlar; devrimcilik, düzene uymayı reddetmek, sürtüşmelere yol açmak, mahkûmlarda kurtuluş fikrinin uyanmasını sağlamak gibi 'cürümler' yatıyordu.

Üç zenci devrimci daha önce sorgusuz sualsiz vurulmuştu. Dışardaki demokrat kafaları karıştırmadan aynı şeyi tekrarlamak biraz zor olacaktı. Bu defa adalet mekanizması seferber edildi. George, John ve Fleeta kanun yoluyla öldürüleceklerdi. Cinayet demokratik yoldan işlenecek ve kamuoyu bunu hoş karşılayacaktı. Ayrıca bu, bir kurban, kırılmış bir birey rolünü reddetmeyi düşünenlere de iyi bir ders olacaktı. Hesap-

lar doğru çıkarsa George, John ve Fleeta'nın ortadan kaldırılması devrimci hareketlere son verebilirdi. Karşılığını hayatlarıyla ödeyeceklerini anlayan mahkûmlar arasında pek azı kurtuluştan söz edebilecek cesareti bulabilirlerdi. Terörizm bu şekilde mantık yürütür işte. Ve sadece Soledad Kardeşler değil, sayısız mahkûm terörizmin kurbanları durumundadır.

7 Ağustos 1970'te, George'un küçük kardeşi Jonahtan'ın da karıştığı olay, bu duruma son vermek ve cezaevlerindeki insanlık dışı yaşama şartlarına olduğu kadar, sınırsız baskıya da karşı çıkan bir hareket olarak görülebilir. Olaya karışan üç mahkûm James Mc Clain, William Christmas ve olaydan sağ çıkan mahkûm, Ruchell Magee, bu koşullar altında yaşamış ve acı çekmişlerdi. Aynı muamelelere Jonathan da maruz kalmıştı. George'u susturmak için girişilen çabaların farkındaydı.

7 Ağustos olayı, kamuoyunun ülkedeki cezaevlerinde hüküm süren terör havasını açıkça görmesine yardım etti. Basının konuyla ilgilenmeye başlaması da olayın sonuçlarındandır. *San Francisco Chronicle*'da üç haftadır Kaliforniya cezaevleriyle ilgili bir yazı dizisi yayınlanmaktadır.

Yönetici çevreler olaya büyük tepki gösterdiler, bunun onları temelden sarstığını fark etmişlerdi. Politikacılar ve hükümet görevlileri vatandaşları yatıştırmak için anlamsız reformlar yapmaya başladılar. Yaptıkları büyük hata, yüzyıllarca sürmüş baskının ve terörün cezaevlerinde birikmiş tortusunu birkaç reformla ortadan kaldırabileceklerini sanmalarıydı.

Daha uzun ziyaret saatleri gibi, 'iyi çocuklar' için yapılacak 'reformlar' dikkati esas noktalardan uzaklaştırmak amacıyla planlanmıştır. Bunlardan çoğu da, hapis cezalarını kısaltmak amacıyla bir reform tasarısı olarak hazırlanmıştır, fakat sonradan mahkûmların aleyhinde işlemeye başlamış olan süresiz

hapis cezası gibi, baskıyı artıracakları şüphesizdir. Bizim bu sözde reformlara göstereceğimiz tepki, onları bir kenara itmek ve cezaevi sisteminin temel sorunlarını öne çıkarmak, bütün siyasi mahkûmların serbest bırakılmasını teklif etmek olmalıdır. Öldürülen kardeşlerimiz Jonathan, Christmas ve McClain ve birlikte mahkeme önüne çıktığım Ruchell, görevimizin ne kadar büyük olduğunu bize açıkça göstermektedirler.

Soledad Kardeşler sadece cezaevleri çerçevesinde değil, bütün Zenci Kurtuluş Hareketi içinde de büyük önem taşımaktadır. Ölüme karşı verilen bu mücadelede hem bütün zenci devrimcilerin, Chicanoların, Porto Rikoluların, Asyalıların, Amerika yerlilerinin ve kapitalizme karşı savaşan beyazların mücadelesidir. Bobby ve Ericka aynı gücün kurbanlarıdır ve bizim faşizmin hareketimizi dört bir yandan sarmasını önlemek için Ericka ve Bobby'yi kurtarmamız gerektiği kadar, devrimci mücadelemizi sürdürebilmek için de Soledad Kardeşler'in serbest bırakılmasını sağlamamız gerekiyor.

George, günümüzdeki faşizmin geniş bir tahlilini yaptı. Vardığı sonuç, Amerika'da faşizmin tam anlamıyla yerleşmiş olduğuydu. Temel meselelerde onunla beraberim, ama ben karşı devrimin başarıya ulaşmış olduğunu zannetmiyorum. Faşizme doğru gittiğimiz doğru olsa bile, faşizm Amerika'da yerleşmedi henüz ve demokrasi işlediği müddetçe, halkın gücü Soledad Kardeşler'i, Bobby'yi, Ericka'yı, beni, Ruchell'i, Huey'le Los Sieta'yı kurtarabilmelidir. Huey'le Los Sieta'nın serbest bırakılmış olmaları da kitle hareketlerinin gücünü göstermektedir.

Aralık ne kadar ufak olursa olsun bütün kapanmamış kapıları zorlamalıyız. Ülkenin ve dünyanın her tarafındaki insanları faşizme karşı olduklarını ispat etmeye çağırmalıyız. Hareketimiz halkı çeşitli kampanyalara ve gösterilere çekmeli. Süresiz hapis cezasına ve görevlilerden birini yaralayan ya da öldüren müebbet hapis mahkûmlarının idam cezasına çarptırılacaklarını belirten 4500 sayılı kanuna karşı çıkmaktan korkmamalıyız (George'un 1 yıldan müebbet hapse kadar değişebilen bir cezaya çarptırılması, bir yılda serbest bırakılmasını sağlayabileceği için insanca görülebilir. Ama aynı ceza, cinayetten beraat edip yaralamadan hüküm giydiği takdirde bile George'un gaz odasına gönderilmesine yol açacaktır).

Bu tip çalışmaları 'reformist' ya da 'liberal' olarak görmek, tecrübesiz devrimcilere özgü bir davranıştır. Bu davranış devrimcilerin kişisel çıkarlarıyla kitlelerin eyleme geçmeye zorlanmasının hâlâ birbirine karıştırıldığını gösterir. Bu tip korunma hareketleriyle kitleleri mücadelenin içine srklemeliyiz. Yüksek ruhluluk ididalarıyla bunu yapmamakla düşmanlarımızın eline güçlü bir silah vermiş olabiliriz.

Hareketimiz küçük bir tekelci kapitalist grubunu korumaya çalışan yönetici çevreler tarafından engellenmeye devam ettikçe sosyalist devrimi ve ırkçı baskılara son vermeyi hiçbir zaman başaramayız.

Devrimi hazırlayan nc güçleri, zencileri, Chicanoları, Porto Rikoluları, Asyalıları ve Amerika yerlilerini koruyacak bir kitle hareketi yaratamadığımız sürece devrimi gerçekleştiremeyiz.

Bu koruyucu kitle hareketinin meydana gelmesi için her şeyden önce sekterliğe son vermemiz gerek. Gerçek bir hareket için ideolojik çatışmalara yer yoktur; ideolojik çatışmaların yeri başkadır. şahışlar etrafında klikler kurma eğiliminden vazgeçmeliyiz; bu bütün kardeşlerimizi, özellikle adı duyulmamış olanları korumamızı, hepsini kurtarmaya çalışmamızı engeller.

Bugün elimizde kalan yollarla direnmeye devam edelim ve bütün gücümüzle halkın tanınmış siyasi mahkûmların kurtarılması için harekete geçmesini sağlamaya çalışalım. Eğer Soledad Kardeşler'i kurtaramazsak, eğer Bobby ve Ericka ve diğer kardeşlerimiz verdikleri özgürlük mücadelesi adına hapiste kalmaya devam ederlerse, bizim, halkın, kendimizi bu terörizm ve resmi barbarlık furyasından sorumlu tutmamız gerekecek.

Serbest bırakın siyasi mahkûmları!

Cezaevi Reformu Üzerine

(John Clutchette'in bir mektubundan)

..... cezaevlerinde reform konusunda uzun süre düşündükten sonra, bu şekilde devamızı destekleyenlerin artacağı ve herkesçe kabul edilmiş bir noktadan yola çıkarak düşman kazanmayı önleyebileceğimiz sonucuna varalım. Siyasi mahkûmlar sözü mahkûmların insanlık ve adalet özlemlerini dile getirmektedir. Bütün mektupların, makalelerin, broşürlerin de bu başlık altında toplanmaları gerektiğine inanıyorum. Adalet sözü halk tarafından anlaşılmakta ve benimsenmektedir; amacımızı belirleyen adalet sözüdür. Ama sen bütün bunları benden daha iyi bilirsin. Söylemek istediğim, reform tasarılarını olduğu gibi desteklememizin yanlış olacağı, bu sözün halk tarafından yorumlanmasını sağlamamız ge-

rektiğidir. Şimdiki halde reform sözünü çirkin bulabiliriz, konuyu aydınlatmak ve bir şeyler başarabilmek için reform sözcüğünü iyice tahlil etmemiz ve amaçlarını saptamamız gerekir. Reform her şeyden önce bir ters çevirme anlamını taşıyor. Ama duvardaki çerçeveyi ters çevirmek gibi bir şey bu, resmi değil. Bir bakıma reform yeni kurallar, yeni kontrol imkânları getirecektir; yeni bir pasifize etme programı uygulanacak ve bu programın getirdiği sinemalar, radyo, parmaklıklarına kadar yeni boyanmış, yepyeni hücrelerle mahkûmların gözü boyanacaktır. Ama erken serbest bırakma konusu ele alınmayacaktır, kısacası mahkûmlar hayatlarından memnun olacaklar, çark da rahat rahat dönmeye devam edecektir. Bu arada gardiyanlar silah taşımaya devam edecekler, gaz bombaları, coplar, hücreler ve otomatik tüfekler yerlerinde kalacaktır.

Bu insanlık dışı hayat tarzı, psikolojik baskı, sadist gardiyanların mahkûmları herkesin içinde dövmeleleri gibi olgular biraz olsun yumuşayacak ve ABD toplama kamplarına karşı çıkan mahkûmlar siyasal görüşlerinden dolayı toplumsal tehlike olarak sınıflandırılacak, duvarların gerisinde yaşamaya devam edeceklerdir. Siyasi mahkûmlar cezaevi koşullarına karşı çıktıkları için hücrelerinde unutulmuş halde, her türlü haklarından yoksun yaşamaya zorlanmaktadırlar. Bu noktada reform, ABD toplama kamplarını ortadan kaldırılması için girişilen çabaları amacından saptıran ve yok etmeye çalışan bir gücün görünümünü kazanmaktadır.

Bununla birlikte, cezaevlerindeki yaşama şartlarının düzeltilmesi konusunun bir kenara bırakılması gerektiğini söylemek istemiyorum. Aksine, şartların düzeltilmesi için çalışmak, aynı zamanda Kaliforniya Vasiler Heyeti'nin cezalandırdığı mahkûmların serbest bırakılmaları ve karşılaştıkları insanlık dışı davranışların bütün dünyaya duyurulması için eli-

mizden geleni yapmalıyız. ABD cezaevleri hakkında yanlış fikirlerle sahip bir sürü insan var; kendi hesabıma sık sık, “Neden cezaevlerine toplama kampları diyorlar?”, “Neden ortadan kaldırılmalı cezaevleri?” tipinde sorularla karşılaştığımı hatırlıyorum. Bu sorular bir bakıma, insanların konuyla ilgilenmeye başladığını gösterir. Ama yeterli değildir bu. İlgililer eskiden beri kamuoyunu aldatmak için ellerinden geleni yapmışlar ve halkın kurbanların değil, düzenin yanında yer almasını sağlamışlardır.

Günümüzde cezaevleri toplama kampları niteliği taşırlar. Çünkü neo-faşistlerin savunucuları tarafından idare edilirler. Cezaevlerinde geçerli olan fikirler aynı zamanda cezaevi dışında da geçerlidir. Aynı görüş, insan haklarına ve insan hayatına saygı gösterilmeksizin insanları zorla baskı altında tutmak yolunu görmektedir. Zora başvurmamak, insanların iradesine karşı çıkmak demektir. Cezaevinde bu durum en son sınırlarına ulaşmıştır. Ama genel olarak, biz de dışardakiler gibi zorbalığa karşı direnmek zorunda bırakılıyoruz!

Cezaevlerinin ortadan kaldırılmaları gerekmektedir. Çünkü cezaevi sistemi, aşağı tabakalardan gelenlerin fazla düşünüp taşınmalarını önlemek ve toplumdan koparılmalrı için çalışmaktadır. Yaşadığımız düzende kadınlar ve erkekler, parasız çalıştırılmak ve devletin daha çok kazanmasını sağlamak amacıyla cezevlerine gönderilmektedirler. Doğru ya, başka nerede saati 2 sentten 16 sente kadar işgücü bulabilirsiniz? Bu 20. yüzyıl Amerika’sındaki köle emegidir. Tekrarlayalım. İnsanlar cezaevine düzeltilmek için değil, bedava işgücünü sağlamak amacıyla gönderilirler. Toplama kamplarındaki insanların yüzde 98’i baskı altında yaşayan, aşağı tabakadan kimselelerdir. Üretici sokaklarda iş bulamayanlar, sıhhi meskenlerde oturamayanlar, sağlık sigortasına sahip olmayanlar, eğitim

görmeyenlerdir bunlar; inanın, acıklı şeylerden söz etmeye değil, gerçekleri göstermeye çalışıyorum size. Gerçekleri bilmemiz gerek... Biz düzenin öldürücü baskısıyla karşı karşıya bırakılmış insanlarız. Ölüp gitmek ile yaşamaya devam etmek arasında bir seçim yapmamız bekleniyor bizlerden. Yaşamayı sevmemiz lazım ilk önce, insan yaşadığı toplumun ürünüdür ve insan bilincinin gelişmesi bir ırkın, bir milletin ve dünyanın varlığı insanın kendi emeğinin hakimi olması açısından içinde yaşadığı toplumu kontrol edebilmesine bağlıdır; insanın toplumsal, ekonomik ve siyasal gücünün özü budur. Tekrarlayalım. Toplama kamplarındaki insanların yüzde 98'i ezilen insanlardır. Yönetici sınıftan gelenlere bu tip yerlerde rastlanmaz. Sadece onların kurbanlarıyla karşılaşabiliriz.

Ben ve benimle birlikte burada bulunanlardan çoğu, San Quentin, Soledad, Folsom gibi cezaevlerinin durumunu dışarıya yansıtmaya çalışan iyi niyetli insanların bulunduğunu biliyoruz. Onlar halka, ailelerimize, dostlarımıza, sevdiklerimize içinde yaşadığımız şartları duyurmak için çalışıyorlar; bizim de bunlardan habersiz yaşayanlara gerçekleri duyurmak için çalışmamız gerek.

Halkı adaletsizlikle mücadeleye çağırırken olayları bütünüyle çoğunluk açısından ele almalı ve kitlelerle birlikte olmalıyız. Yapıcı fikirleri olan samimi insanlar, bu fikirleri bireyler ve gruplar için değil, kitleler için kullanmalıdırlar. Bir grubun isteklerini toplumun bütününe istekleriyle özdeşleştirmeliyiz. Olayları bütünüyle ele almak bunu gerektirir. Tek ümidimiz, halkın bizi dinlemesi ve çağrımıza cevap vermesidir. Daha çok sayıda daha iyi cezaevleri kurmak çözüm yolu değildir; binlercesini yapın isterseniz ve binlerce insanı kapatın cezaevlerine. Sonuç hep aynı kalacaktır. Bu, yoksulluğu, baskıyı ve adaletsiz bir düzenin adaletsizliğini ortadan kaldır-

maz; bunlar yalnızca halk tarafından asıl kaynağı ortadan kaldırmak yoluyla yok edilebilir. Halkın ayağa kalkıp doğruyla yanlış, adaletle adaletsizlik, mücadele etmekle etmemek konusunda söz alması gerekir. Halktan bizi desteklemesini istiyorum; ben kendi hesabıma barış ve adalet yoluna canımı vermeye hazırım.

Susmam imkânsız artık, bunun için gerektiğinden fazla karşılaştım adaletsizlikle. Adaletsizliğe karşı verilen mücadele cezaevi duvarlarıyla kısıtlanamaz. Senin ne kadar meşgul bir kadın olduğunu biliyorum, ama beni anlamam için bunları bilmen gerektiğini düşündüm. Aslında bir aşk mektubu olacaktı bu, ama sonradan daha geniş bir açıklama yapmam gerektiğine karar verdim, bu da çok zor oldu. İki sebepten; birincisi, çok az vaktim var; sonuç ne olursa olsun böyle bu, ölmeyi cezaevinde yaşamaya tercih ederim zaten. İkincisi, nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama, eğer amacıma (sana) ulaşmak için kelimelerle oynamam gerekirse, yaparım bunu. Kendime havalarm vermeye çalıştığımı zannetme, olduğum gibiyim ve memnunum bundan. Eğer bütün çabalarımı engelleyip durmasaydım sen de sevecektin beni, eminim.

Son mektubumu okuduktan sonra oturup ne demek istediğimi, yalnızca yazdıklarımı değil, beni de anlamaya çalışacağımı umuyorum; buradan sağ çıkamam belki ve sana parmaklıkların ötesinden, bir kadının bir erkekte aradıklarını veremem, ama yüreğim hep yanında, bu da delirmemek için benim denediğim yol. Bazen hayattan beklediğim basit şeylerin hiç gerçekleşemeyeceğine inanıyorum; bir kadın, deli gibi istediğim bir oğul – bir kızım var, bu ay beş yaşına basacak...

Birleşik Cepheye Doğru

George Jackson

Siyasi mahkûmlar çevresinde şimdiden ilerici bir hareket var. Ben de temel sorunun birliği sağlamak olduğuna inanıyorum.

Birliği sağlamak, artık noktaların, geçerli olanın, herkesin bağdaşabileceği noktaların aranması için çalışmaktır. Amerika tarihi boyunca, yönetici sınıflar filizlenmeye başlayan bütün direniş hareketlerini bastırmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Her devirde toplumun üzerindeki toplum fikrine karşı çıkan bireyler ve gruplar olmuştur. Gerek raslantılar sonucu, gerek çeşitli imkânsızlıklarla toplumun üzerinde yer almayı başarmış olanlar her çeşit direniş hareketini ortadan kaldırmak için iki temel kurum geliştirmişlerdir: ırkçılık ve cezaev-

leri. Amerika Birleşik Devletleri'nde dünyanın bütün ülkelerindeki cezaevlerinin toplamından daha fazla cezaevi bulunmaktadır. Mahkûmların sayısı hiçbir zaman 700 binin altına düşmez. Bunların yüzlercesi kanuni yollardan mahkûm edilirken, binlercesinin mahkûmiyetine tamamen kanunsuz yollarla karar verilir. 250 milyon nüfusu olan bir ülkede 750 bin kişi, ilk bakışta çok önemli bir sayı gibi görünmeyebilir. Bununla birlikte, bütün sorumlulukları taşıyan 1 milyon yöneticiyle karşılaştırıldığında durumun ilk bakışta fark edildiğinden çok daha önemli olduğu ortaya çıkar. Şimdi burada, birleşik cephenin kurulmasını engelleyebilecek gözden kaçmış birkaç unsurdan söz etmek istiyorum.

Cezaevlerinin bu kadar geniş bir şekilde, halkın arzusu üzerine kurulmamış olduklarını bir kere daha belirtmek istiyorum. Genel olarak bütün suçlar, karşı tezin kendini ortaya koyuşu olarak görülebilir; bazı suçlarsa gerçekten halkın çıkarlarına ters düşebilmektedir. Bununla birlikte suçlar, ço-

gunlukla adaletsiz bir gelir bölüşümünün ve mülkiyet hakkının sonucu olarak ortaya çıkarlar, ölüme mahkûm edilmiş bir zengine rastlayamazsınız, zaten cezaevindeki varlıklı kişilerin sayısı yok denebilecek kadar azdır. Cezaevi, sınıf çatışmasının bir yönü olarak görülür. Cezaevi, ikiye bölünmüş birtakım kurallara sağlıklı bir tavırla karşı çıkanları hareketsiz hale getirmek ve kitle hareketleri düzenlemelerini önlemek amacıyla kurulmuş kapalı bir toplumdur. Amerika tarihinde bu tip direniş hareketlerine katılanların ve bu amaçla kurulan örgütlerin yüzlercesine rastlanabilir. Kara Panter Partisi bunlardan biridir.

Amerikan faşizminin uyguladığı sinsi taktikler, insanları siyasal görüşlerinden dolayı mahkûm etmesine izin vermediğinden karışık kombinezonlar bulunmuş ve suikastla ilgili bir dizi kanun çıkarılmıştır. Ama neden bu kadar cezaevi olduğu, suç işlenmesinin temel sebepleri ve suçların ya da kurbanların hangi yollardan şu anda bulundukları noktaya gelmiş oldukları yolundaki sorular her zaman cevapsız kalmıştır. Kanuni terim olan 'suçlu', kanunun insanı yanıltabileceğini açıkça göstermektedir. Çünkü totaliter bir devlete kâşlenen suçun toplumun bütünü açısından değil, sadece ayrıcalıklara sahip bir azınlık adına zararlı olduğu açıktır.

Dünya da hiçbir şey 'halkın iradesi Bobby Seale ve Ericka Huggins'e karşı' ya da 'halkın iradesi Angela Davis ve Ruchell Magee'ye karşı' şeklindeki resmi ilanlardan daha komik olamaz. Hangi halktır sözü edilen? Besbelli ki silahlanmış bir azınlık...

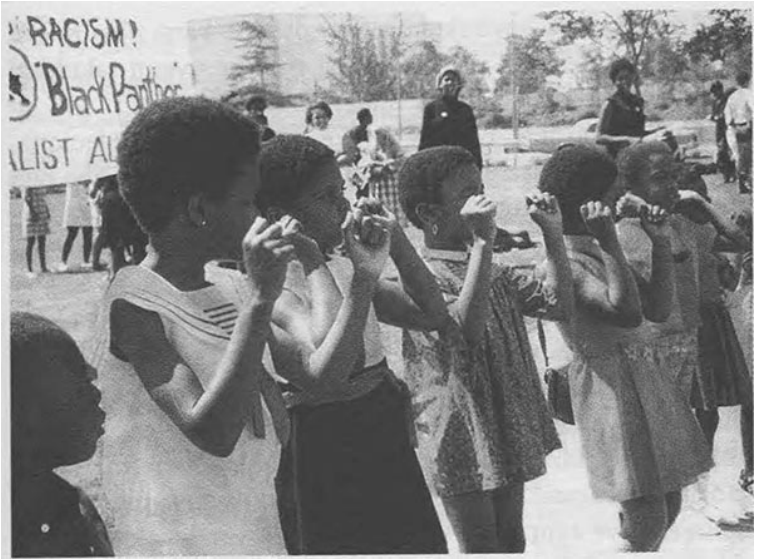
Öyleyse ilk önce, hırsızlıktan baskıya karşı silahlı direniş kadar bütün suçların sebeplerini incelememiz gerekiyor. Bütün suçlar ekonomik baskı ya da daha yüz yıl önce çürümüş olan sosyo-ekonomik yapının getirdiği psiko-sosyal bozukluklar sonucu ortaya çıkarlar. Bütün olayların sebebi, ekono-

mik düzende ve bu düzenin ilerici güçlere karşı kendini korumak için aldığı tedbirlerde aranabilir. Sağlığı bozuk bireyin işlediği suçların kökeni de sağlığı bozuk bir toplumun bünyesinde yatmaktadır.

Mahkûmlara ulaşılmalı ve onlara sosyal adaletsizliğin kurbanları oldukları anlatılmalıdır. Ben içeride bunun için çalışıyorum (kanımca bu tip çalışmalar burjuvazinin egemen olduğu her yerde sürüp gidecektir). Mahkûmların sayıca çokluğu ve hayat şartları onları önemli bir devrimci güç haline getirmektedir. Yalnız başına ve demir parmaklıklarla çevrili bir toplumda bu gücün harekete geçmesi için fazla bir şey yapamıyorum. 'Halkın iradesi John Doe'ye Karşı' demek, çevrilen diğer dolaplar kadar mantıksız ve saçmadır. 'Halkın iradesi halkın iradesine karşı' demeye benzer bu. 'İnsan insana karşı' demeye...

'Cezaevi hareketi' başka bir amaca da hizmet eder. Bu hareket, yönetici sınıflara emeğimizin ürünlerine sahip olma hakkımızı ölene kadar koruyacağımızı anlatır. Cezalarla hareketimizi durduramazlar. Ayrıca cezaevi hareketi, özellikle üretim sahasında olmak üzere bütün kademelerde devrimci bilinçlenmenin amaçlarını ortaya koyar. Amaç her zaman aynıdır: bir halk ordusu meydana getirecek altyapının hazırlanması.

Artık aramızda devrimin şiddete başvurmadan başarılacağına inananlar kalmamış olmalıdır, sistemin idarecilerine yönelttiğimiz isteklerin sürekli geri çevrilmesinin bir gün bizi sistemle karşı karşıya bırakacağı artık açıklık kazanmıştır. Kapitalizm son yıllarını yaşamaktadır ve tarihte görüldüğü gibi, gücünü kaybetmeye başlayan düzen yerini yeni bir düzene bırakmadan önce toplumda çeşitli şiddet hareketlerine rastlanır.

Şiddeti mümkün olduğu kadar azaltmak amacıyla sosyo-ekonomik hayatın her katından daha çok sayıda partizanın harekete katılmasını sağlamalıyız, ama ülkenin her çeşit şiddet hareketiyle dolu tarihine baktığımızda, karışıklıklar çıkmasının, giderek bir iç savaş patlak vermesinin kaçınılmaz olduğunu görebiliriz. Ben bunda üzülecek bir taraf da görmüyorum; tekelci kapitalizmin hiçbir iyi yönü olmadığından, bazı yönlerinin devrimden sonra korunmasından da hiç bir fayda sağlanamaz. ABD’de, tekelci kapitalizmin karşısında devrimin tanınımının yapılması gerektiğine de inanmıyorum. Tekelci kapitalizm bizi gölgede kalmaya zorlayan ve köleleri haline getiren bir engelden başka bir şey değildir. Tamamen yok etmemiz gerekiyor onu, değiştirilmesi ya da yadsınması yeterli değildir artık; onu tamamen, acımaksızın ve mümkün olduğu kadar çabuk yıkmalıyız.

Amacı ortaya koyduktan sonra, düzene karşı olan bütün partilerin birleşmesi ve kitlenin çıkarlarına uygun taktikleri uygulamaya başlamaları zor olmayacaktır.

Bununla birlikte, cezaevi hareketi sol cephedeki ideolojik, kültürel ve ırkçı ayrımları büyük ölçüde yumuşatmasına rağmen olaylar başka türlü cereyan etmiş, tam bir birlik sağlanamamıştır: Bu şekilde, siyasi mahkûmlar etrafındaki hareketlerin başka bir yönüyle karşılaşmış oluyoruz. Belki kendi çevremizde birleşik bir cephe kurarak bütün solculara örnek olabiliriz. Ele aldığımız konular ve baskının doğal sonucu, bizi git-tikçe gelişen sosyalist bilinçlenmenin eşğine getiriyor. Mahkûmların kurtarılması yolunda gelişecek eylemlerde, bütün sol cephenin birlikte hareket etmesini önleyen engellerin ortadan kaldırılması için bütün partizanların aynı kapsamda düşünmeleri ve aynı çizgiyi benimsemeleri gerekmektedir. Her partizan günlük yaşantısını sürdürdüğü çevrede propaganda çalışmaları yapmalıdır. Propaganda çalışmaları sırasında kitleleri düzenli bir şekilde planlanmış eylemlere yöneltmek, bu eylemlerde görev almalarını sağlamak gerekir.

Solun, mahkûmlar etrafında gelişen hareket içindeki birliği özellikle önemlidir. Verdiğimiz örneklerle kapitalizmin yarattığı belirli davranış biçimlerini yıkabiliriz. Birçok partizanın eyleme katılmasını sağlayabilir ve en önemlisi, özel sektör içindeki iktisadi insanın yarattığı en karmaşık psiko-sosyal yan ürünü -ırkçılığı- temelden sarsabiliriz.

Birleşmemizin karşısındaki en önemli engeli en sona bıraktım. Irkçılık, toplumu meydana getiren kurumların doğal bir sonucu olarak ortaya çıkar. Irkçılığın ve sınıfsal toplumun yarattığı bölücü etkiler uzun zaman hareketsiz kalmamızın, yaptığımız her ilerici atılımın başarısızlığa uğramasına yol açmıştır.

Bu ÷lkede birleşik bir sol cephe kurma yolunda mücadele edilmesi gereken ilk düşman ırkçılık olmalıdır. Konuyu biraz basitleştirerek ırkçılığı üç bölüme ayırabiliriz: antipatisini saklama gereğini duymayan, kendinden aşırı derecede memnun ırkçılar; kendilerine rağmen ırkçılıklarını gizleyemeyen ırkçılar; ve tarih boyunca süregelen bazı önyargıların sonucu ortaya çıkan tamamen bilinçsiz bazı ırkçılar.

Zenciler arasındaki ırkçılığı kabul etmiyorum. Bir zencinin bu üç tip ırkçıyı ilk bakışta birbirinden ayırması gerektiği kadar çok fazla zenci kanı aktı bu ÷lkede. Zenciler arasındaki ırkçılığı, zenci partizanların zamanla edindikleri doğal bir korunma içgüdüğü ve devletin ırkçı yapısıyla ilgili sorunları çözmek için takınılan bir tavır olarak görebiliriz.

Bütün zenci partizanlar bu tip ırkçılığın varlığını kabul etmelidirler, ama gene de, konuyu sistemin bütününü içinde ele almalıyız. Bu, gün geçtikçe yeni ve daha derin sınıf ve ırk ayrımları yaratan, derhal yok edilmesi gereken bir sistemdir. Ortadan kalktıktan sonra etkilerini daha yakından inceleyebiliriz, ırkçılıkla da onu ortadan kaldırırken mücadele etmeliyiz. Yüzyıllarca süren ırkçı, sınıfsal ayrımın etkileri, genel olarak bugünkü hiyerarşik yapı ortadan kaldırılmalıdır.

Kendine rağmen ırkçılıktan kurtulamayanların belli bir hareket içinde yer almaları çok zordur. Bunların devrime etkileri çok az olacaktır; gerçi bu noktada, insan karakterinin olaylar karşısında değişip değişmeyeceği sorunu ortaya atılabilir. Ancak bu da hareket içinde kendiliğinden belli olacaktır.

Birleşik Cephe'nin kurulması, Angela'nın, Bobby, Ericka, Magee, Les Siete, Tijerina'nın beyaz harp aleyhtarlarının ve James Carr'ın kurtarılmalarından çok daha derin sebeplerden dolayı önemlidir. Temel stratejinin doğrulanması gerekiyor. Bizim gözümüzde çalışanların korunmaları ve kurtarılmaları,

ancak konu ilerici hareketlerin genel çerçevesi içinde önem taşıdığı oranda önemlidir. Fabrikalarda çalışanların ve öğrenci liderlerinin, lumpen-proletarya aydınlarının* ve şimdiden toplumun dışında yaşayanların belli bir yöne çevrilmeleri gerekmektedir. Zenci, Melez, Beyaz kurbanlar, savaşın! Bu büyük savaşın sonunda yeni insanı ortaya çıkaracağız; geleceğin ürünü olan bu insan, devrimden sonra genişilecek ve yeni insan ilişkileri kurmak için verilecek mücadelenin yürütülmesi sürecinde bizden daha iyi silahlanmış olacaktır.

*) Burada sözü edilenler, George Jackson gibi sınıfsal ve ırkçı baskılara alet olan bir eğitim sistemini yadsıyarak, kendi kendilerini yetiştirmiş olan aydınlardır. (ç.n.)

Jonathan'a Mektuplar

George Jackson

Çocuk erkeğe,

7 Ağustos 1970'te bir elinde yiğitliği, bir elinde tüfeğiyle ölen uzun boylu, yakışıklı, gözleri pırıl pırıl zenci çocuk-erkek, Jonathan Peter Jackson; kardeşim, yoldaşım, dostum, gerçek devrimci, bilinçli bir gerilla, elinde tüfek, haksızlıklara karşı, halk için savaşıırken öldü.

25 Eylül, 1969

* * *

Sevgili Jon,

Robert okula yeni arabayla gittiğini söyledi. Doğruysa, epeyce ilerlemişsin demektir. Ayrıca, eğer okulda da aynı başarıyı göstermemiş olsaydın çok kırılabileceğini söyledi.

Seni çok sevdiğini sanıyorum, gerçekten. Yalnızca seninle nasıl ilişki kuracağını bilemiyor. Eskiden beni gezmeye götürmediği, oturup benimle konuşmadığı için Robert'ın beni sevmediğini sanırdım. Annem, sokakta arkadaşlarımla top oynadığım için beni Robert'a dövdürdü. Hem de ne dayak! Kayışla, sopayla, yumrukla...

Ama sonradan, başım her derde girişinde, bana yardım etmek için elinden geleni yaptı. Her zaman yaptığım şey ne olursa olsun ve ona ne kadar yabancı gelirse gelsin...

Hayat Robert açısından hayal kırıklıklarıyla dolu hep. Seni biraz daha başarılı görmek istemesini çok görme. Biraz gayret gösterebilirsin bunun için. Kendini topla ve Başkan Mao'nun ileri atılımlarını unutma.

Umarım derslerini seviyorsun. Yalnız bu memleketteki eğitimin seni düzgün bir çalışmaya yönltebileceğini sanmıyorum. Eğitimciler hangi bilim dalının senin kişiliğine uyduğunu bulmana yardım edemezler. Onun için kendin yapmaya

çalış bunu. Devrimcilerin bazı şeylere fena halde ihtiyacı var: dişçiler, doktorlar, elektrik mühendisleri gibi... Bir mesleği seç ve onu iyi öğren. Robert'a da söyle. Geriye, biraz gayret gösterip iyi notlar almak kalıyor. Bunun da büyük bir dert olacağını sanmıyorum. En önemlisi mesleğini seçmen. Bunun faydalı bir şey olmasına gayret et.

George

* * *

Sevgili Jon,

Batılıların Tanrı üzerine uydurdukları zırvalara boşver. İnsanüstü bir gücün varlığıyla ilgili fikirler, hastalıklı kafaların uydurdukları birtakım saçmalıklardan başka bir şey değil. İnsanları uyutmak için uydurulmuş beceriksiz bir yalan bu. İnsanüstü, merhametli bir gücün yönettiği dünya buysa! Tanrı olsaydı herhalde iyi değil kötü olurdu. Etrafına bir göz at, kötülük her şeye egemen olmuş durumda. Tanrı olsa düşmanım olurdu benim. İyi, adil bir tanrı fikri tepeden tırnağa anlamsız, ancak geri zekâlılarla ihtiyar kadınlar inanırlar buna, bir de tabii zenciler. İnsanlar deniz canavarlarını, büyüyü, dünyanın düz olduğunu uydurdukları gibi bunu da uyduruvermişler işte.

Güç bilgidен gelir, nerede olduğunu, nereye gittiğini, ne istediğini bilmekten. Bu dünyada yapayalnız mücadele ettiğini bilmekten ve bunu kabul etmekten gelir. Kimse yardım edemez sana. Ben senin kardeşimim ve seninle birlikteyim, düşmanlarına ve karşı olduğun her şeye karşıyım, ama gene de yalnızsın; acınla, rahatsızlığın, hastalığın, cesaretin, gurun ve ölümünle yalnız. Kafanın içinde başka birinin dolaşmasını istemezdin, değil mi? Eğer tanrı ya da başka biri kafamdan geçenleri okuyor olsaydı ben bundan son derece rahatsız olurdum.

Güç, kendini ve çevreni kontrol edebilmektir, önce kendini gene de...

Kendine iyi bak.

George
9 Ağustos 1970

* * *

Sevgili Jon,

Artık senin ölüm gününe göre ayarlayacağız takvimi.

Erkek-çocuk, Kara erkek-çocuk, elinde makineli tüfeği, bir müddet için özgürdü o. Bunun epeyce önemli bir şey olduğu kanısındayım.

İnsanların bu gücü, bir insan yaratanın ne olduğunu araştırmalarını isterdim; bir elinde tüfek bir elinde yigitlik, haksızlıklara karşı, 'halkın önüne koşulmuş bir öküz'."

Sana gönderdiğim mektupları* Devrim için yeniden gözden geçir, Georgia'nın devrimci bir ana olmadığına dair bir cümle bile kalmamalı. Hemen yap bunu! Başkalarının onu, benim gibi yanlış anlamalarını istemiyorum. Ağlamadı, gururluydu benim gibi. Devrimin öfkesi, sevgisi ve sadakatına bağlıydı.

Devam edemeyeceğim, yoksa ortaya dünyanın karşılaştığı kardeşlerin en kötüsü için yazılmış bir aşk hikâyesi çıkacak. Üstelik artık onu sevmek tehlikeli de...

Soğukkanlıyım gene de.

"Tamam beyler, sıra bende." **

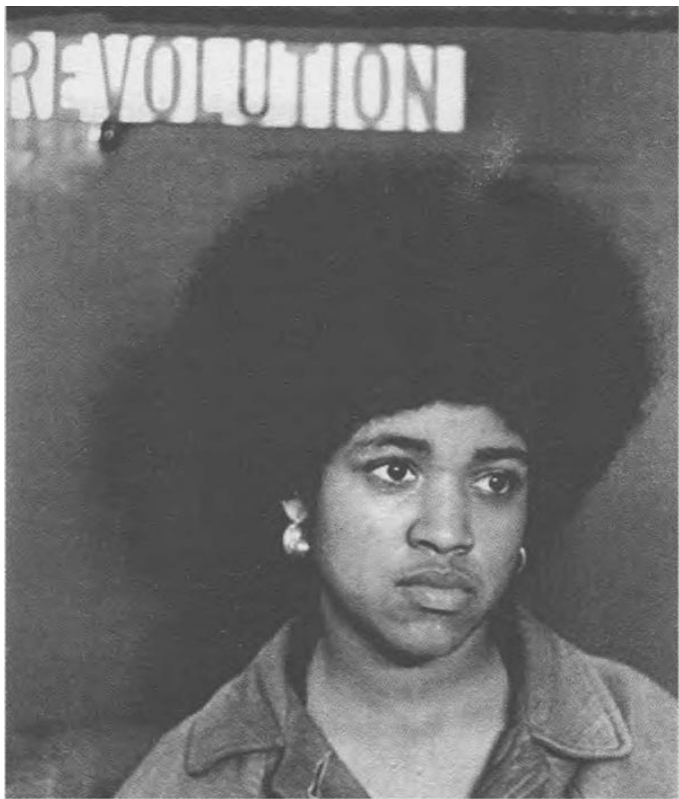
Devrim uğruna.

George

*) George, *Soledad Kardeşler* kitabındaki mektuplardan söz ediyor. (ç.n.)

**) Jonathan'ın San Rafael Mahkemesi'nde söylediklerinden alıntı. (ç.n.)

RUCHELL MAGEE

Ruchell Magee

Robert Kaufman

7 Ağustos 1970'de San Rafael mahkeme binasında özgürlük isteyen dört zenciden tek sağ kalan, Ruchell Magee'ydi. Amerika Birleşik Devletleri'nde hüküm süren ırkçı atmosfer olayın gerçek yüzünün halka aksetmesini engelliyordu. Magee, insan sayılamayacak bir yaratık olarak tanıtıldı: geri zekâlı bir canı, tehlikeli bir sapık olarak.

Basın akıllı, kültürlü, filozof-devrimci tipini temsil eden Angela Davis'in tam karşıtını, geri zekâlı saldırganı ele geçirdiği için pek memnundu. Kölelerin numaralandığı gibi numaralanmıştı Magee; ona '78' diyorlardı. Cezaevi yetkililerin verilen zekâ testi sonucu Magee'nin zekâsının çok düşük (78) çıktığını açıklamışlardı. Basın, köle satın alanların müzayede-lerde davrandıkları gibi davranıyordu ona karşı.

Gerçekteyse Angela Davis’le Ruchell Magee arasındaki tek fark, Magee’nin on üç yaşından önce cezaevine girmiş olması, Angela Davis’inse yirmi altı yaşında yakalanmasıydı.

On üçüncü yaş. Aslında 1952 yılında Lousiana’da cezaevlerinden sağlanan köle emeğinin, ülke ekonomisinin belli başlı güçlerinden biri olduğu bilinirken, bu olay pek o kadar şaşırtıcı değildi. Ruchell on altı yaşında tekrar tutuklandı. Suçu beyaz bir kadına tecavüze yeltenmekti. Beyaz bir kadına göz ucuyla bakmaya cesaret eden zenci bir çocuk adına kolay bir suçlamaydı bu. Birkaç yıl sonra Mississippi’de, Magee’den daha küçük bir zenci çocuk, Emmett Till, beyaz bir kadına baktığı için öldürüldü. Görevliler bu olayı da tecavüz olarak adlandırıyorlardı.

Magee Angela’ya, Lousiana Eyalet Cezaevi’ne gönderildi. Bu cezaevinin kötü şöhreti bütün Amerika’ya yayılmıştı. 1963’e kadar cezaevinde kaldı. Serbest bırakıldığında yirmi üç yaşındaydı, okuma yazması ve mesleği yoktu. Ama yilgın değildi.

Tekrar tutuklanmadan önce, yedi ay araba yıkayarak ve badanacılık yaparak yaşadı. Bu defa suçlama 10 dolarlık bir marihuana satışıyla ilgiliydi, o günlerde bile çok rastlanan olaylardandı bu. O sıralarda Los Angeles’ta polis zenci gruplara çok kötü davranıyordu, sonunda bu olaylar 1960’ların ilk getto ayaklanmasına, 1965 Watts İsyanı’na yol açtı.

Magee müebbet hapse mahkûm edilmişti! Bunun nasıl olduğunu anlamak için Amerika Birleşik Devletleri mahkemelelerinde gettodan gelenlerin davalarına ne şekilde bakıldığını bilmek gerekir. Magee’nin anlattığına göre olay şu şekilde cereyan etmişti: 23 Mart 1963’te Ben Brown adında birinden marihuanayı satın almıştı; sonra Brown arabayla kuzeni Stewart’ı, Magee’yi ve genç bir kadını arabayla bir yere götürmüştü. Yolda bir tartışma sonucu Magee ve Brown kavga etmişler, Brown

arabayı bırakıp kaçmış ve yanında şerifle dönmüştü. Magee tutuklanmış ve adam kaçırmakla suçlanmıştı. Şerife kendisinde arabanın anahtarlarının bulunmadığını söyleyince onu öyle dövmüşlerdi ki, kan tükürerek hücrelerinden alınmış ve Los Angeles Hastanesi'nde beş gün kalmıştı.

Magee, Stewart'ın da adam kaçırmak konusunda tanıklık etmesi için polis tarafından dövüldüğünü söylemektedir. Duruşmada Magee'nin ifadesi göz önüne alınmamış, savcı Stewart'ın banda alınan ifadesini dinlettikten sonra, Stewart (mahkemenin tayin ettiği avukatın tavsiyesi üzerine) suçunu itiraf ettiği için Magee'nin de suçluluğuna karar verilmesi gerektiğini öne sürmüştür.

Sonunda Magee'nin suçluluğuna karar verildi. Bir yıldan müebbet hapse kadar süresiz hapis cezasına çarptırıldı. Magee, zenci doğmuş olmaktan başka suçu olmadığını biliyordu. Angela'ya dayandı ve kendini Kaliforniya cezaevlerinden kurtarmaya karar verdi. Los Angeles Eyalet Cezaevi'nde tanıdığı bir arkadaşının yardımıyla okuma yazma öğrendi, bunun için bir hukuk terimleri sözlüğü ve bir Amerika Birleşik Devletleri anayasası kullanıyordu. Sonraları arkadaşı şunları anlatacaktı: "Hukuki terimleri iyice öğrenip duruşmalarda ne olup bittiğini anlamak istiyorduk. Suçsuz olduğumuza göre kendimizi savunup davayı kazanabileceğimize iyice inandırmıştık kendimizi. Sonra anayasayı öğrenmeye başladık; bu konuda da iyice ilerledik."

Ruchell Magee anayasayı öyle iyi öğrenmişti ki, avukat yardımı olmaksızın kendi kendini savunarak hakkındaki kararı bozdurdu: 1964 Aralık ayında yeni bir duruşma yapılmasına karar verildi. İkinci duruşmada mahkeme tarafından tayin edilmiş ve henüz Magee'yle konuşmamış olan avukat, müvekkilinin akli dengesinin bozuk olduğunu öne sürerek beraatini

istedi! Magee itiraz etmek üzere ayağa kalkınca yargıç Herbert V. Walker onun dışarı atılmasını emretti; Magee'yi sürükleyerek mahkemeden çıkardılar. Bu arbede sırasında önemli yaralar aldığı için bir süre cezaevi revirinde kaldı.

Uyuşturucu madde satıcısının ilk duruşmada alınmayan ifadesinin ikinci duruşmada dinlenmesi ve yargıç Walker'ın jüriden Magee'yi ya deli ya suçlu bulmasını istemesi üzerine Magee yeniden hüküm giydi. Bu defa doğrudan doğruya müebbet hapse çarptırılmıştı!

Magee'nin davasını kendi gayretiyle kazanmayı aklına koymuş olduğunu ve bunu bir saplantı haline getirdiğini söylemek yanlış olmaz. Cezaevinde dostları için durmadan dilekçe yazmasıyla tanınırdı. Bu tip insanlara bütün cezaevlerinde rastlanabilir; bunlar, yaşama şartlarının güçlüğüne ve yetkililerin kötü davranışlarına rağmen kendi kendilerine hukuk öğrenip, başka mahkûmların ırkça belli bir sınıfa hizmet eden polisler, mahkemeler ve cezaevi sistemini örten bir maske niteliğindeki hukuki düzenle mücadele etmelerine yardım ederler.

San Quentin'de Ruchell Magee'yle karşılaşmış olanlar, onu çok hareketli, elinde hukuk kitapları ve çeşitli evraklarla dolaşan, ufak tefek bir adam olarak hatırlamaktadırlar. Cezaevindeki zenci örgütlerinin gerçekleştirmeye çalıştıkları eğitim çalışmalarını benimser, başkalarını da bunlara katılmaya teşvik ederdi. Arkadaşlarından biri bize Magee'nin bıkıp usanmadan mahkûmlar arasında dolaştığını, onları kumar oynamayı bırakıp eğitim çalışmalarına gelmeye ikna etmek için uğraştığını anlattı. Magee vaktinin büyük kısmını cezaevi kütüphanesinde diğer mahkûmlar için dilekçeler yazarak geçiriyordu. Arkadaşları onun bu işi para almadan yaptığını söylüyorlardı.

Magee arkadaşlarına yardım etmeye çalışırken, mahkûmların ailelerini örgütleyerek cezaevinden takip edilemeyecek bazı işleri onların aracılığıyla halletmek gerektiğini fark etti. Cezaevinden çıkan mahkûmlar bu tasarıyı gerçekleştirmek için çalıştılar ve kısa zamanda Kaliforniya'da bu tip bir örgüt meydana getirildi. Örgüt üyelerinin çoğu, 7 Ağustos olaylarından tek sağ çıkan mahkûmun kuruculardan olduğunu bilmezler.

Ruchell Magee sessiz bir adamdı, mahkûmlarla herhangi bir tartışmaya girmesi ender rastlanan olaylardandı. Ama gardiyanlarla durum başkaydı. Hukuk merakı yüzünden başı durmadan derde giriyordu. Gardiyanlar ikide birde yazı makinesini izinsiz aldığı için hücreye kapatırlardı onu. Diğer mahkûmlara ait evrakları üzerinde bulundurduğu için cezalandırıldığı da olmuştur. Tabii bütün bunlar hâlâ direnen bir zenciyi susturmak için uydurulan bahanelerden başka bir şey değildir.

Magee'nin birçok insana yardımı dokunmuştu, ama kendisi çaresizlik içindeydi. Cezaevi yetkilileri tarafından bir köşeye atıliveren, mahkemelerin geri çevirdiği sayısız dilekçe yazmıştı. Dışarıyla haberleşmesi bile engelleniyordu. Tarafsız bir mahkemeye sesini duyurabildiği takdirde kurtulacağına olan inancı gittikçe zayıflıyordu. Diğer mahkûmların, özellikle zencilerin geçtiği yollardan geçerek bilinçlenmeye başladı.

Derken, dönüm noktası gelip çatı. 26 Şubat 1970'te bir mahkûm, Fred Billingslea, San Quentin cezaevi gardiyanlarından biri tarafından öldürüldü. Yetkililer onun şiltesini yaktığını ve dumandan boğularak öldüğünü öne sürdüler. Ama bütün cezaevi sakinleri gerçeği biliyordu. Ruh sağlığının bozuk olduğunu bildiren Billingslae, hücreye kapatılmış ve orada şiltesini yakmıştı. Gardiyanlar gelince de dışarı çıkmayı reddetmişti. Bunun üzerine hücreye gözyaşırtıcı bombalar atılarak

kapı kilitlenmişti. Daha sonra gardiyanlar kendini kaybetmiş olan mahkûmu hücreden çıkarmışlar ve sürükleyerek merdivenlerden indirmişlerdi. Olayı gören mahkûmlar, Billingslea'nın kendisini sürükleyen gardiyanlar tarafından dövüldüğüne yemin ediyorlardı. Ertesi sabah zenci mahkûm ölmüştü.

Ruchell Magee olayın dışarda duyulmasını ve sorumluların cezalandırılmalarını sağlamak amacıyla çalışan mahkûmlar arasındaydı. Mahkûmların çoğu olayla ilgili deliller topladıkları, dışarıya konuyla ilgili mektuplar yazdıkları ve resmi makamlara dilekçeler gönderdikleri için dövülmüşler ve hücreye kapatılmışlardı.

Ruchell Magee'nin dilekçeleri ve mektupları birer birer yok edildi. Artık yetkililerin, olayın duyulmasını önlemek için bütün mahkûmları öldürmeyi göze alabileceklerine inanmaya başlamıştı.

7 Ağustos 1970'te Magee, bir gardiyanı bıçaklamaktan sanık olarak yargılanan James McClain'in duruşmasında tanık olarak dinlenmek üzere Marin Eyalet Mahkemesi'ne getirildi. James McClain'in ilk duruşmasında yaptığı savunma o kadar etkiliydi ki, beş beyaz gardiyan aleyhinde şahitlik ettikleri halde tamamen beyazlardan meydana gelmiş olan jüri belli bir karara varamamıştı.

7 Ağustos'ta McClain aynı yargıcın ve büyük bir tesadüf eseri, yargıcın akrabası olan bir savcının karşısına çıktı. Duruşma sırasında Jonathan Jackson, McClain, Magee ve başka bir tanık William Christmas, yargıcı, savcıyı ve üç jüri üyesini rehine alarak serbest bırakılmayı istediler.

İstekleri tabii ki geri çevrildi. San Quentin cezaevi yetkilileri rehinlerin korunmayacağıyla ilgili kararlarına uymuşlardı. Cezaevi muhafızları ve şerifin adamları mahkûmların ve rehinenelerin üzerine tereddüt etmeden ateş açtılar. Christmas,

McClain ve Jackson öldü. Magee ağır yaralandı, yargıç öldü; savcı felç oldu, jüri üyeleri kurtulmuşlardı.

Yetkililer derhal Ruchell Magee'yi olaya Angela Davis'in de karışmış olduğunu itiraf etmeye zorladılar. Hayatını kurtarmak için bu pazarlığa razı olacağını sanıyorlardı. Yanılmışlardı.

İlk duruşmadan itibaren Magee, Eyalet Mahkemesi'nin kendisini yargılamaya yetkili olmadığını, çünkü kendisinin 1963'ten beri kanuni haklardan yararlanmadığını öne sürdü. Davaya federal mahkemelerde bakılmasını istiyordu. Şimdiye kadar istekleri geri çevrildi. Magee ayrıca kendi savunmasını yapmasına izin verilmesi için mücadele etmektedir.

Magee her duruşmaya zincire vurulmuş olarak getirilmektedir. Bilekleri kelepçelenmiş ve belindeki bir zincire bağlanmış bir adamın kendini savunmaya, önündeki kâğıtlara, notlarına bakmaya çalıştığını düşünün. Onu küçük düşürmeye, 'Moron Magee' damgasını kabullenmeye zorladılar. Ama Magee çözülmedi. Yargıçtan tarafsız olmadığı için davaya bakamayacağını itiraf ederek çekilmesini istedi; mahkemenin tayin ettiği avukatın savunmasını yapmasını önledi ve Angela Davis'e olan bağlılığına sadık kaldı.

Angela'ya Mektuplar

Ruchell Magee

16 Aralık 1970

Saygıdeğer kardeşim,

Mektubunu aldım ve endişe içinde okudum. Bana güvendiğini öğrenmek rahatlattı beni. Bununla birlikte, suçsuz olduğunu yalnız ben değil, Reagan, Rockefeller, Nixon, Kaliforniya yargıçları, Federal Yargıç ve Marin Eyalet Savcısı Bruce Bales de bildiği halde, geçici bir süre için bile olsa cezaevinde bulunman çok canımı sıkıyor.

Seninle haberleşmek uğruna elimden geleni yaptım, ama bu domuzlar dışarıyla haberleşmemi önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Sana söylemek istediklerimden en önemlisi, bizim, seninle benim, bütün bir kurumu tehdit ediyor oluşumuz (suçlu olduğumuz için değil, aksine suçsuz olduğumuz için). Bunu bile bile baskı altına almaya çalıştılar ya bizi. Bu domuzlarla uğraşmanın sonu ölüme bile gidebilir, ama emin ol senin serbest bırakılmanı sağlayacağım.

Avukatların, hakkındaki bütün suçlamaların uydurma olduğunu dünyaya duyursunlar. Kaliforniya eyaletinin iddianameyi mahkeme dışına çıkarmayışı da bu yüzden zaten.

İşin aslı şöyle: Senin sınır dışına çıktığını sanıyorlardı; bunun için domuz politikacılar hakkında tutuklama kararı çıkardılar. Halbuki seni suçlayabilecekleri hiçbir şey yoktu ortada. Hatalarını anlayınca seni bana açılan davaya dahil etmek istediler. Kanuni yollardan bunu yapamazlar, çünkü ben Federal Mahkeme'ye başvurarak davanın naklini istedim. Bu durumda Kaliforniya eyaleti durumu etkileyecek hiçbir şey yapamaz, kanun böyle.

Seni Öldürmek İstiyorlar

Yalan söyledikleri ve iftira ettikleri için şimdi sana karşı bir komplo hazırlamaya çalışıyorlar, bunun için de sana birtakım aslı astarı olmayan suçlamalar yöneltecekler. (Beni yalan söylemeye zorladılar, reddettim.) Laf olsun diye konuşmuyorum, Nixon'dan en alttaki domuzlara kadar hepsi seni öldürmek için işbirliği yapıyorlar.

Bunu herkese duyurmak istedim, susturdular. Şimdi anenden başka kimseyle konuşmuyorum. Annelerin muhbirlik etmeyeceğini bildiğimden...

Kölelik

Yedi yıldır bu ırkçı düzene kölelik ediyorum; domuz herifler serbest bırakılmamam ve çevirdikleri klan tipi işlerin ortaya çıkmaması için her türlü düzene başvurdular.

Hüküm giyişimde polisin yaptığı işkencelerin mahkemede kullanılan sahte delillerin ve yalancı tanıkların her türüsüne rastlanabilir.

Bu şekilde hüküm giyip cezaevine gönderildiğim yedi yıl boyunca sayısız dilekçe yazdım ve resmi birtakım evraklarla uğraştım. Sonuç hep aynı oldu.

Mahkemeye başvurup adalet istediğim zaman hakkımda alınan karar bozuldu. (O sırada serbest kalabilirdim.) Ama sonra ikinci duruşmada, yargıcın gözü önünde kendimi savunmak istediğim için dövüldüm ve yeniden sahte delillerle yalancı tanıklara dayanarak mahkûm ettiler beni.

Marin Eyalet Mahkemesi'nde de aynı durum tekrarlanabilirdi, fakat salon çok kalabalık olduğu için böyle bir şeye girişmediler.

Beni bir köle haline getiren cezaevi (klan) yetkilileri bu durumdan kurtulmamı önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Haberleşmem engelleniyor ve kurtulmamı sağlayabilecek resmi dokümanlar görevliler eliyle ortadan kaldırılıyor.

Cezaevinde Bulunmanın Hiçbir Kanuni Dayanağı Yok

Hiç kimse yedi yıldır kanunsuz olarak köle gibi yaşadığımı inkâr edemez; ama inkâr etmeye sebep yok zaten. Mahkemeler korkak klan yargıçılarıyla dolu; bu ırkçı köle ticaretine yasalari kolayca alet edebiliyorlar.

Adaletin hâlâ gerçekleşebileceğine inandığım için Reagan'a başvurdum ve ona cezaevinde bulunuşumun kanuna aykırı

olduğunu delilleriyle açıkladım. Ona beni öldürmeye kalkıştıklarını bile anlattığım halde bütün öne sürdüğüm şeyleri reddetmekle yetindi.

Akrabalarım var, ama cehaletleri ve korkuları domuzların işlerini kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Yedi yıldır bütün zenci milletvekillerine yazıyorum. Mektupları cezaevinden çıkarmayı başardığım halde hiçbir yardım görmedim. Bu cezaevi köleliği 7 Ağustos'a, Jonathan'ın yardımı gelişine kadar sürdürdü.

Burada anlatmaya çalıştıklarımdan Reagan'ın çetesinin şu sorulara cevap vermekten dikkatle kaçındıklarını görebilirsiniz.

1) Bu tip bir kanunsuzluk karşısında Magee'nin ırkçı köleliğe başkaldırmaya hakkı var mıydı?

2) Polis bütün bu insanları öldürdüğü sırada Magee'nin ve diğerlerinin adam öldürmeye niyetleri var mıydı yok muydu?

3) Basının ve radyonun, Magee'yle McClain on iki rehineyle salondan çıktığı güne kadar Magee'nin yedi yıl, haksız yere cezaevinde köleler gibi yaşadığını halka duyurmamalarının sebebi nedir? Kardeşim, bu Kaliforniya domuzlarının bir yandan kanuni belgeleri yok edip delilleri ortadan kaldırırken, bir yandan da bizi kanuni yollardan mahkûm etmeye çalışmaları komik değil mi?

Senin halka anlatmak istediğin kanun, uğruna Vietnam'da binlerce kişinin öldüğü kanun hep aynı değil mi? Halk bu ülkeyi yıkan şeyin ne olduğunu anlar anlamaz harekete geçecektir; bu ırkçı, köle ticareti ve cinayet davasına Nixon ve Hoover tipinde adamlardan başka birisinin bakması da bazılarının işine gelmiyor tabii.

Kazanacağız, çünkü halkın -zenci halkın- açacağı bir soruşturmayla karşı duramazlar, çünkü suçlu olan onlar, biz değiliz.

Beni susturmaya çalışırken bana satılmış bir avukat tayin etmeye uğraşıp durdular (bu tip avukatlar en çok başvuru yapanlardır). Savunmamı yapmama izin vermek istemediler, çünkü sana karşı oynanan oyunu ve suçsuz insanların öldürülüşünü ortaya çıkaracağımı biliyorlardı. Milleti kandırarak kendilerine suç ortaklığı etmeyeceğimin de farkındaydılar.

Yargıçlardan bir kısmı davaya bakmayı reddetti, ama Lynch'in kaybedecek bir şeyi yoktu. O ve Reagan bugüne kadar bir sürü suçsuz insanı gaz odasına göndermişlerdi ve bu herkesçe biliniyordu.

Kardeşim, şimdi bize gerekli olan güvenebileceğimiz birisi. Dediklerimizi yapacak ve olayları halka yansıtacak birini bulursak Reagan'ın ve onun klan çetesinin canına okuyabiliriz.

Sana tavsiyem daima tedbirli olmandır. Domuzlar korkuyorlar şimdi ve korktukları zaman çok tehlikeli olurlar. Bunu seni korkutmak için değil, birkaç kuruş kazanmak için senin hayatınla oynayabilecek insanlar bulunduğunu haber vermek için yazıyorum.

Arkadaşların selamı var.

Kurtulacaksın!

Ruchell Magee

Not: Devrimci kız kardeşlere devrimci selamlarımı ilet.

* * *

23 Nisan, 1971

Kız kardeşim,

..... Angela, başıma avukatlar musallat edip durmalarının sebebi, davamda tanıklık etmiş olan Fred Billingslea'nın öldürülmesi hakkında bazı şeyler bilişim. Davamdaki diğer ta-

nıkların bir kısmı öldürüldü, bir kısmı da susturuldu, bu şekilde görevliler yaptıklarının gizli kalmasını sağlamış oldular.

Hiçbir avukat gerçeklerden söz etmeye cesaret edemeyecektir; bazı şeyleri belirtmek isteyen biri çıksa bile öyle dolambaçlı yollara sapacaktır ki herkes söylenenlerin yalan olduğuna inanacaktır.

Angela, sen işin içine karışmadan önce de Reagan ve diğerleri beni ortadan kaldırmak istiyorlardı ve bu arada senin duymadığın bir sürü cinayet işlendi.

1970 Temmuz'unda Reagan, gardiyan Louis S. Nelson'a beni hücreye kapatmasını söyledi; gerekçe olarak kendisini tehdit etmiş olduğumu gösteriyordu. Hücreye kapatıldıktan sonra beyaz bir mahkûm içeri girip bana bir yumruk attı ve gardiyanlardan biri bana ateş etmeye hazırlanırken de ortadan kayboldu. Zenci mahkûmlar olaya karışarak, "Bu kardeşimizi, yaptıklarınızın gizli kalması için öldürmek istiyorsunuz. Ne olup bittiğini hepimiz biliyoruz," diye bağırmaya başladılar.

O gün aynı kardeşlerimiz bahçede bazı mahkûmları dövüler.

7 Ağustos 1970'de hâlâ hücrede bulunduğum ve kimseyle görüştürülmediğim günlerde James McClain benden davasında tanıklık etmemi istedi.

Angela seni ne olduğunu bilmediğim bir işe karıştırmak istiyorlar, yapmak istenen seni cezaevinde tutmak, halka da meseleyi olduğundan (cinayet ve ırkçı bir köle ticareti) başka türlü göstermekten başka bir şey değil.

..... Senin suçsuz olduğunu kanıtlayabilir ve bu oyuna son verebilirim. Yapacağım da bunu. Herkese kimsenin kaçmaya kalkışmadığını, istenenin birkaç mahkûmun serbest bırakılması olmadığını anlatabilirim. İstenen serbestçe konuşup bazı şeyleri anlatabilmektir. Evet, Jonathan neden elin-

de silahlarla mahkemeye geldiğini anlatacaktı, ama radyo-evine ulaşmadan vuruldu. McClain, Christmas ve ben, on iki rehineye söylediklerimizi, adalet mekanizmasının ırkçılığa alet olduğunu, suçsuz insanları öldürmek için kullanıldığını dünyaya duyurmak, bazı şeylerin daha iyi anlaşılmasını sağlamak istiyorduk.

Şimdi, yedi yıldır bir köle gibi yaşayıp aşağılandıktan sonra, köleliğe başkaldırmaya hakkım olduğunu kanıtlayabilirim ve kanıtlayacağım. Bu olayda Anayasa Mahkemesi'nden, Nixon'dan gardiyanlara kadar bütün görevlilerin işbirliği yapmış olduklarını da açığa çıkaracağım. Halka yalan söyleyerek onları bizim suçlu olduğumuza inandıran Nixon'dan başkası değildi zaten.

Evet, bölge savcısı Garry Thomas ve diğer domuzlar halka benim Yargıç Haley'i öldürmüş olduğumu söylediler. Oysa Garry Thomas yalan söylüyor ve Los Angeles'taki domuzlarla beni ortadan kaldırarak kirli işlerini örtbas etmek için işbirliği yapıyordu. Yaptıkları pisliği örtmek için daha büyük pisliklere bulaşıyorlardı. Bana neden konuşma hakkı verilmiyor sanıyorsun? Klan yargıçları görmek istediğim gazetecileri görmemem için ellerinden geleni yapıyorlar..

Bütün iktidar halka!

Ruchell Magee

8

ANGELA DAVIS

Cezaevi Röportajları

Angela Davis

Bu görüşmeler yapıldığı sırada Angela Davis, New York kadınlar cezaevinde, Nelson Rockefeller'in Kaliforniya'ya gönderilmesi için aldığı karara yapılan itirazların sonucunu bekliyordu. Yirmi altı yaşındaki Miss Davis, 7 Ağustos günü Kaliforniya'da bir duruşma sırasında çıkan ve üç zenci gençle beyaz bir yargıcın ölmesiyle son bulan olaylarla ilgisi olduğu ispatlandığı takdirde büyük bir ihtimalle ölüm cezasına çarptırılacaktır.

On sekiz yaşındaki Jonathan Jackson'ın olay günü mahkemeye getirdiği silahların Kaliforniya Üniversitesi'nde felsefe profesörü olan Miss Davis'e ait oldukları öne sürülmüştür. Miss Davis olay günü mahkemenin yapıldığı bölgede değildi. 13 Ekim'de, David Poindexter'le birlikte New York'ta FBI tarafından ele geçirildi.

Adaletin gerekleŖeēine inanıyor musun?

Ülkedeki adalet mekanizması gün geçtikçe daha fazla bas-kının bir aracı haline gelmektedir. Ezilen halkın kurtuluŖ mü-cadelesini durdurmak için kullanılmakta ve yalnız bilinçli devrimcileri deēil, bütün Zencileri, Porto-Rikoluları ve Chica-noları hedef almaktadır. Bugün bir insana ilerici fikirler aŖıla-mak için yapılacak en iyi Ŗey, onu mahkemeye götürüp insan-ların cezaevine ne Ŗekilde gönderildiklerini göstermektir sanı-yorum. Artık sahte bir demokrasi anlayıŖı bile ortadan kalk-mak üzeredir. Bu tip bir mekanizmadan adaleti yerine getir-mesini bekleyemezsiniz. Sadece mahkemeler yargılamaktan söz edebilir. Bu durumda ezilen halk örgütlü bir Ŗekilde yö-ne-tici sınıflara adalet ve özgürlük için ellerinden geleni yapacak-larını göstermektedir.

Dünyanın her kŖesinden mektup aldıēın söyleniyor. Gördü-ğn destek hakkında ne dŖşndüğn ve ne tip mektuplar aldıēı-nı açıklayabilir misin bize?

Yabancı ülkelerin desteēi çok güçlüydü gerçekten. Bütün sosyalist ülkeler olayı protesto ettiler, özellikle Küba'da, Al-manya'da ve Fransa'da konuyla ilgili gösteriler yapıldıēını duymak beni çok sevindirdi. Dünyanın her yerinde eŖitli kampanyalar açılıyor ve mahkûmlar için para toplanıyor. Günde 400 kadar mektup alıyorum. Bunların yarısı Latin Amerika'dan, Asya'dan, Afrika'dan ve diēer bölgelerdeki ya-bancı ülkelerden geliyor. Öğrencilerden gelen mektuplar da çok etkili. Son günlerde Uluslararası BarıŖ Konseyi Stock-holm'de toplanarak serbest bırakılmam için temaslara geçme-ye karar verdi. Benim için giriŖilen kampanya çok önemli, ama daha önemlisi, bu kampanyanın geniŖlemesi ve bütün si-

LIBERTAD PARA ANGELA DAVIS

Foto: G. G. / Contrasto - G. G. / Contrasto

COLL. IISG

yasi mahkûmların serbest bırakılmasını sağlayabilecek boyutlara ulaşmasıdır.

Bir devrimci olarak Fransa, Batı Almanya ve Küba'da uzun süre kaldın. Bu konudaki izlenimlerin nelerdir?

İnsanın dünyanın her tarafında emperyalizmle savaşılan güçlerin bir parçası olduğunun bilincine varmadan gerçek bir devrimci olabileceğini sanmıyorum: Üniversite öğrenimimle ilgili olarak yaptığım gezilerin siyasal yapımın gelişmesinde büyük etkileri olmuştur. 1962'de cezaevindeki partizanlardan Cezayir kurtuluş mücadelesi hakkında dinlediklerim bana Amerika Birleşik Devletleri'nde verilen insan hakları mücadelesinin ne kadar değişik bir düzeyde sürdüğünü gösterdi. Cezayirlilerin başvurdukları şiddet hareketlerini gördükten sonra nasıl davranmamız gerektiğini anladım. Tabii eğer gerçek bir değişme isteniyorsa... Fransızlardan, bağımsızlık uğruna mücadele eden insanların bulunduğu her yerde baskıya rastlandığını öğrendim. Katıldığım bazı gösterilerde Fransız polisi üzerimize hortumla su sıktı. Suyun tazyikini etimde duydum. Polisin Cezayirli dostlarıma ne şekilde davrandığını gördüm.

Marksist düşüncenin ortaya çıkmasına yol açan Alman felsefesini daha iyi öğrenmek için gittiğim Almanya'da bazı şeyleri daha iyi anladım. Marx, Feurbach tezlerinin on birincisinde, bugünlere kadar filozofların dünyayı yorumlamaktan başka bir şey yapmadıklarını, esas olanın onu değiştirmek olduğunu söylerken haklıydı.

Bunu, katıldığım öğrenci hareketlerinde, öğrencilerin bütün bağlardan kopmak (Marksizmi anlamalarına yardım eden profesörler bile) ve eyleme geçmek gerektiğinin bilincine vardıklarını gördüğüm zaman daha iyi fark ettim. Bu hareketler

Amerikan emperyalizmine, onun Vietnam'daki saldırganlığına, Batı Almanya'daki Amerikan uşaklarına karşı girişilen gösterileri, alt tabakalara inmek ve işçileri örgütlemek çabalarını da kapsıyordu. Bir süre Sosyalist Öğrenciler Birliği'nde çalıştıktan sonra görevimin ülkeme dönüp kendi halkım için, zenciler için çalışmak olduğunu anladım.

Burada edindiğim tecrübeler her bakımdan aydınlatıcıydı, ilk defa sosyalist bir ülkeyi kendi gözlerimle görüyor, tanıyordum. (Bedenimle de diyebilirim, çünkü bir süre şeker-kamışı tarlalarında çalıştım.) Kübalılarla (işçiler, öğrenciler, parti liderleri) yaptığım tartışmalar sonucu devrimi gerçekleştirebilmek için nasıl bir fedakârlığın, emeğin ve bilginin gerekli olduğunu anladım. Sorunlardan sonra kazanılanları da gördüm ve Cezayirli bir kardeşimin söylediklerini hatırladım: Devrimi başlatmak ve temel güçleri ele geçirmek çok zor. Ama asıl zorluklarla, başarıya ulaştıktan sonra, toplumu kurarken karşılaşacağız.

En fazla ilgilendiğim konu, devrimden sonra zencilerde meydana gelen değişikliklerdir. Durum genel olarak düzeltilmişti; fakat devrimin başarısının devam etmesi için mücadele edilmesi gereken bazı ırkçılık örneklerine hâlâ rastlanabiliyordu. Zenci ve Beyaz Kübalılar, bu konudaki eleştirilerimizi dinlediler. Kesin olarak Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ırkçılıktan daha zayıf, daha az etkili olan devrim öncesi ırkçılık üzerine anlatılanlarla her zaman, her yerde ırkçılıkla mücadele etmemiz gerektiğini daha iyi anladık. Küba örneği her açıdan çok etkiliydi. Başarılar ve mücadele edilmesi gereken engeller emperyalizmle mücadele eden halklara, özellikle Amerika'da yaşayan Afrika asıllı militanlara birçok şey öğretebilecek nitelikteydi. Bütün bunlar ülkeye dönüp mücadeleye devam etme kararımın kesinleşmesine yol açtı.

Angela, bize, burada, Amerika'da Komünist Partisi'ne girmenin sebeplerini açıklar mısınız?

Komünist Partisi'ne girişimin sebepleri, zencilerin kurtuluşunun, ülkedeki kapitalist düzenin yığınları somürerek ve zenci köleliğini sürdürmek için meydana gelmiş bütün kurumlarla birlikte yıkılmasına bağlı olduğuna inanmamdır. Kurtuluş mücadelesinde Marksist-Leninist öğretilerden faydalanılması gerektiğine inanıyorum. Önce Los Angeles'ta Komünist Partisi'nin sadece zencilerden meydana gelmiş bir kolu olan ve Marksizm-Leninizm davasını uygulamaya çalışan Che-Lumumba kliklerine üye oldum. Ama zencilerin kapitalist sistemi yalnız başlarına devirmeye çalışmalarının intihar anlamına geleceğinin farkındayım. Güç birliği sorunu büyük önem taşıyordu. Öğrencilerden başka üreticiler arasında da destekler bulmak zorundayız. Bütün beyaz işçilerin tutucuların yanında yer aldıklarını sanmıyorum, işçi sınıfının bilinçlenmesi için işçiler arasında verilecek mücadelede zencilerin liderliği şarttır.

Che-Lumumba kulübünün amacı, hareketin milliyetçi yönünü ve bizi toplumun en alt tabakasında kalmaya zorlayan baskın unsurlarına karşı girişilecek mücadeleyi ön planda tutarak, zencilerin kapitalizme karşı savaşta kitlelere önderlik etmelerini ve sosyalist bir toplum kurarak yalnız kendilerini değil, ülkedeki bütün ezilen insanları kurtarmalarını sağlayacak çalışmaları yürütmektir. Bu arada hareketin uluslararası yönü, özellikle Amerikan kapitalizminin Vietnam'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da karşılaştığı direnişin sürüp gittiği bugünlerde unutulmuyordu. Komünist Partisi'ne girmeye karar verişimin sebeplerini Parti'yi dünyadaki devrimci hareketlere bağlayan noktalarda aramak doğru olur.

Ülkede verilecek mücadele içinde zencilerle beyazlar arasındakiler nasıl olacak sence? Zencilerle beyazlar arasında birleşik bir cephe kurulabilir mi?

Zencilerin devrimi yalnız başlarına gerçekleştirebilecekleri sık sık tekrarlanıyor. Eger örgütlenebilirsek bütün ülkeyi dize getirebiliriz. Tamamen yıkabiliriz onu. Bu başarılabilir belki de, ama bu tip tartışmalarda temel bir yanlışlık var. Hiç kimse Amerika Birleşik Devletleri kapitalizminin köle emeği üzerine kurulmuş olduğunu inkâr edemez. Bugün birkaç kişinin elinde toplanmış olan zenginliklerin yaratıcısı zencilerdir. Bunun için, bu zenginliklere sahip olmak bizim hakkımız, ama yapılacak şey bu zenginlikleri ortadan kaldırmak değil, zenciler kötü hayat şartlarıyla savaşırken bütün zenginliklerin birkaç kişinin elinde toplanmasına yol açan mülkiyet ilişkileriyle mücadele etmektir. Özünde ırkçı ve sömürücü kuruluşları yıkarken bir yandan da özgür olmamızı sağlayacak kuruluşlar meydana getirmek için çalışmalıyız.

Zencilerin yalnız başlarına düzeni yıkabilecekleri inancı yalnızca askeri stratejiyi dikkate almaktadır; buna karşılık, ikinci görüş bizi zafere götürecek askeri taktikleri de kapsayan siyasal bir stratejiyi gerektirir. Yüzyıllardır sömürülmüş ve kapitalizmin boyunduruğundan tamamen kurtulmak isteyen Afrikalı kadınlar ve erkekler olarak mücadelemizin sosyalist devrimle kurtulacak olan beyazların hareketiyle birleşmek zorunda olduğumuzu bilmeliyiz. Özellikle üretimde görev alanlarla işbirliği yapmalıyız. Çünkü amacımız üretimi durdurmak değil, insanların emeklerinin ürünlerine sahip olacakları üretim ilişkilerini kurmaktır. Ancak bu şekilde zenciler özgür olabilirler, binlerce beyaz da yöneticilerin kuklaları olmaktan kurtulabilirler. Fakat zencilere yapılan baskı konusunda, ül-

kedeki beyazların çoğu sadece ilgisiz kalmamışlar, aynı zamanda aktif olarak bu ırkçı baskılara katılmışlardır; öyle ki ırkçılık ülkenin toplumsal yapısında bir parça halini almıştır artık. Bu yüzden, zenci-beyaz birliği çok dikkatle çözümlenmesi gereken bir sorun olarak kalmaktadır ve bu birliğin sağlanması için zencilerin mücadeleye liderlik etmesi gerektiğinin kabul edilmesi şarttır.

Zenci-beyaz birliği kurulacak ve başı zenciler çekecektir, çünkü kapitalist düzendeki sınırsız sömürü yalnızca zencileri en fazla ezilen toplumsal grup haline getirmemiş, aynı zamanda beyazların ilerici bir mücadele içinde yer alabilme yeteneğini körletmiştir. Sendikaların çoğunda görülen gerici tutum, benimsedikleri ırkçı görüşlerden kurtulmalarının ne kadar güç olduğunu gösterir. Buna karşılık zenciler, karşılaştıkları baskılar sonucu bilinçlenmişler ve devrimci pratik açısından ilerlemişlerdir. Zenci-beyaz birliğinin gerçekleştirilmesi için beyazlar her kademede ırkçılığa karşı mücadele etmek gerektiğini iyice anlamalıdır. Zencilerin liderliğini kabul etmek beyazlar için kaçınılmazdır.

Nixon hükümetinin ülkeyi sağa itmek için giriştiği çabalara karşı çıkılabileceğine inanıyor musun?

Her şeyden önce, ülke koşullarına tarafsız bir gözle bakıldığında faşizmin tam olarak yerleşmiş olduğu sonucuna varılamayacağına inanıyorum. Gayet tabii, bu, ülkede geniş anlamıyla bir burjuva demokrasisinin hüküm sürmekte olduğu demek değildir. Güney Afrika tipi bir faşizme doğru dört nala ilerlediğimiz apaçık ortadadır. Siyasi mahkûmların gün geçtikçe artması bunun kesin bir delilidir. Ayrıca, zencilere karşı yüzyıllardır faşist taktiklerin uygulandığını da unutmamalıyız. Ama faşist taktikleri faşizmle karıştırmamalıyız. Faşizmin

yerleşmiş olduğunu kabul ettiğimiz takdirde uygulayacağımız taktikleri bütününüyle değiştirmemiz gerekir, çünkü faşist bir toplumda verilecek mücadele, hareket imkânı yok denecek kadar azaldığından, yalnızca bir savunma niteliği taşır. Biz henüz bu durumda değiliz. Hâlâ belli bir elastikiyete sahibiz. Bu yüzden, bütün mücadeleyi kanuni yollardan yürütmeye kalkışmadan; hâlâ açık olan yollardan sonuna kadar faydalanmalıyız. Bu noktada, yeraltı faaliyetlerine de önem verilmelidir. Önemli olan yalnız baskıya karşı mücadele etmeyi değil, aynı zamanda sosyalist bir toplumu kurmayı da amaç olarak benimseyen bir kitle hareketi meydana getirmek için bütün güçleri seferber etmektir. Bu da bizim savunmadan çok saldırı durumunda olmamız gerektiğini gösterir.

Tutuklamadan önce siyasi mahkûmların serbest bırakılması için açılan kampanyalarda çalıştın, şimdi de bir siyasi mahkûmsun. Bu kampanyaların hareketin bütününüyle olan ilişkileri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Siyasi mahkûmlar çevresinde gelişen hareket çeşitli açılardan büyük önem taşımaktadır. Faşist bir rejimde, daha önce de belirttiğim gibi, bu tip hareketlere rastlanamazdı. Bu açıdan kampanyaların önemi yalnızca mahkûmların serbest bırakılmasını sağlayabilecek durumda olmalarında değil, düzeni değiştirebilecek olan hareketlerin oluşmasına yardımcı olabilecek bir nitelik taşımalarında aranmalıdır.

Bu açıdan, siyasi mahkûmların çoğunlukla, ya benim gibi Parti'ye kayıtlı ya da George Jackson gibi bağımsız komünistlerden meydana gelmiş olmaları önemlidir. Bilimsel sosyalizm ve onunla birlikte devrimcileri bu yola iten sebepler halka, özellikle zencilere anlatılmalıdır. Bu şekilde, siyasi mahkûmlar etrafında oluşan hareket zenci-beyaz birliğine yol açacak

unsurlardan biri olacaktır. Yani, halka yalnızca Soledad Kardeşler'in haksız yere suçlandıklarını değil, George'un komünist olduğu için diğerlerinden ayrıldığını, normal olarak 2 yıl hapis cezası gerektiren bir suç yüzünden 10 yıl cezaevinde kaldığını da anlatmamız gerekiyor.

Siyasi mahkûmlar çevresinde oluşan hareketin zencilerin karşılaştıkları baskılara ve zenci devrimcilerin ortaya çıkışlarını hazırlayan sebeplere bağlamak ve bu şekilde zenci sorunlarıyla ilgilenilmesini sağlamak da mümkündür.

Amerika'da, gettoda gelen bir zenci ailesinin çürümüş adalet mekanizmasıyla ve bir baskı aracı niteliği taşıyan cezaevi sistemiyle karşılaşmaması ender rastlanan olaylardandır. Zenci bir devrimciye mahkemelerce adil davranıldığını göremezsiniz, genel olarak zenciler mahkemelerce korunmazlar; daha çok, mahkemelerin kurbanı durumundadırlar.

Bu yüzden, siyasi mahkûmlar etrafında gelişen hareketin korunma değil, saldırı niteliği taşıması ve çürümüş adalet mekanizmasını, cezaevleriyle birlikte, yargılaması gerekiyor. Düzenin bütün aksaklıklarını göz önüne sermeli ve siyasi mahkûmları cezaevlerinde filizlenen devrimci güçlerle birlikte gün ışığına çıkarmalıyız.

Bildiğin gibi, basın işin başından beri David Poindexter'i kötü bir tarzda takdim etti; solcu basının bir kısmı da takınılan bu tavrı benimsemiş görünüyor. David Poindexter hakkında söyleyeceğin bir şey var mı?

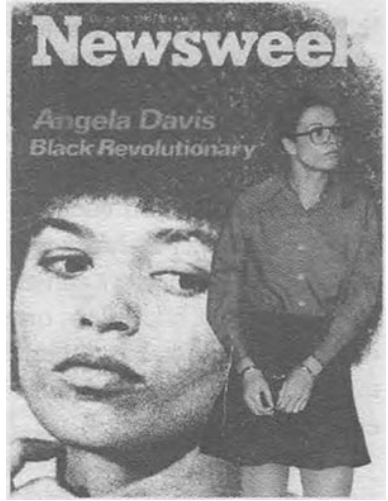
Burjuva basın, her zaman düzene karşı çıkanları karalamak için elinden geleni yapmıştır. David Poindexter'in halka 'esrarengiz refakatçi' olarak takdim edilmesi ve beni ele vermiş olabileceğinin hissettirilmesi de bilinçli bir oyundan başka bir şey değildir.

Bu görüşü paylaşan solcular, düşmanın hazırladığı tuzığa kendi ayaklarıyla girmiş oldular. David Poin-dexter'in takdir edilecek şekilde davrandığını, kaçma-ma yardım etmek için kendi hayatını tehlikeye attığını daha önce de söylemiştim. Onu eleştirenlerin kaç tane-si böyle bir şeyi göze alabilirdi acaba?

Kadın hakları konusunda verilen mücadele için ne düşünüyorsun? Burada zenci kadınlara özel bir görev düştüğüne inanıyor musunuz?

Konuya şu şekilde girmek istiyorum: Hiçbir devrimci, devrimin başarısı ve başarısızlığının kadınların toplumdaki yerinin ne dereceye kadar gelişip ilerlediğine bağlı olduğunu inkâr edemez. Marx'ın ve Engels'in insanlığın tarihinin iki temel nokta, üretim ve üreme etrafında döndüğünü belirttiklerini biliyoruz. Bu şekilde, insanlar bir yandan yaşamaları için gerekli olanı meydana getirirken, bir yandan da aile kurulmuş olur.

Giderek devrimin sonucunun ne şekilde hazırlandığına bağlı olduğunu göz önünde tutarak, burjuva ailesinin ve kadının Amerikan toplumundaki yerini değiştirmeye çalışmamız gerekiyor. Tabii bu çaba devrimin sadece bir kısmını meydana getirecektir. Kadın hakları davasını erkekler de benimsemeli ve savunmalıdırlar. Kadınların kurtuluşu özellik-

le zenci kurtuluş hareketi içinde önemli yer tutar. Bugünkü toplumda, en çok ezilenlerin zenci kadınlar olduğu herkesçe bilinmektedir.

Tarih boyunca yalnızca ekonomik açıdan köle olarak yaşamadık, aynı zamanda seksolojik bakımdan beyaz köle sahibinin arzularını tatmin eden bir araç olarak bakıldı bize. Düşmanlarımız zenci kadınlar için uydurdukları hikâyelerle zencileri küçük düşürmeye çalıştılar. Ne yazık ki, zenci kadınlardan bazıları bu hikayeleri, ortaya atılış sebeplerini araştırmadan olduğu gibi kabul ettiler. Bunlar, harekette rol almayı ve mücadele etmeyi reddederek olayların dışında kalmayı tercih etmektedirler.

Zenci kadınlar olarak, mücadeleye girmemiz erkeklerimizin yanında çarpışmamız gerekiyor.

Bu konuda daha iyi fikir edinebilmek isteniyorsa, George Jackson'ın zenci kadınlar için yazdıklarına başvurulabilir. *Soledad Kardeşler*'e bu açıdan bakmak faydalı olacaktır sanıyorum.

ANGELA DAVIS VE RUCHELL MAGEE DURUŞMADA

Angela, Direnişin Simgesi

Howard Moore Jr.

Angela Davis'in 7 Ağustos 1970'te, Marin Eyalet Mahkemesi'nde çıkan olaylarla hiçbir ilgisi yoktu. Ama Angela'yı Marin Eyalet Merkezi'nin ikinci katındaki güneş görmeyen bir odaya kapattılar. Bir süre sonra da on yedi yaşındaki Jonathan Jackson'la birlikte cinayet işlediği, adam kaçırdığı ve olaya karışan diğer zenci mahkûmların cezaevinden kaçmalarını sağlamaya çalıştığı için yargılanacak. Harekete katılanlara hiçbir şekilde yardım etmediği ve onlara katılmadığı halde Angela'nın kendini savunmak zorunda bırakılması inanılmaz bir olaydır.

Kaliforniya Üniversitesi'nde felsefe profesörü olan Angela Davis eğitim üzerine şunları söylemektedir: "Eğitim, özünde siyasaldır. Amacı da siyasal olmalıdır." Bilim özgürlüğünüyse

şu şekilde tanımlamaktadır: “Bu, profesörlerin etraflarındaki gerçekler tarafından rahatsız edilmemek, toplumun gerçek sorunlarından kaçmak için buldukları bir çözüm yoludur.” Angela 1969 yılı sonbaharında Vali Reagan’ın Parti üyesi olduğu gerekçesiyle istifa etmesi için yaptığı baskılara karşı sonuna kadar direnmiş ve “Sosyalist olduğum doğrudur, ama bunun bir suç olduğunu kabul etmiyorum. Eğer ortada suçlu olanlar varsa, bunlar Nixon, Agnew ve Reagan gibilerdir,” demiştir.

Angela’nın verdiği dersleri 1500 öğrenci izlemektedir, üniversite yetkililerinin çoğu Angela’ya karşı yapılan suçlamaların bilimsel özgürlük kavramının özüne aykırı olduğunu öne sürerek onu savunmuşlardır. Frederick Douglass üzerine verdiği ilk derste Angela, köle halklar üzerine şunları söylemiştir: “Özgürlüğün ilk şartı, açık bir direniş içinde olmaktır. Fiziksel bir direniş, yıkıcı bir direniş...”

Kaliforniya Üniversitesi idarecileri onun konuşmalarından rahatsız olmaya başlamışlardı. 1970’de iki yıllık kontratına rağmen işine son verildi. Gerekçe olarak, Angela’nın, ülkedeki baskıyı açığa çıkarma zamanının geldiğini, artık yalnızca eleştiriler yapmakla yetinmeyip gerçek çözüm yolları getirilmesi gerektiğini, aksi halde bilimsel özgürlüğün lafta kalacağını belirttiği konuşması gösteriliyordu.

Bunlar hareketsiz bir dinleyici grubu tarafından kabul edilmeleri için söylenmiş sözler değildi; bir süre sonra Angela, Soledad Kardeşler’i kurtarmak için girişilen hareket içinde yer alacaktı. Angela harekete yeni bir yön vermişti; bir süre sonra “Soledad Kardeşler’in Kanuni Yollardan Linç Edilmelerine Engel Olun”, bütün zencilerin, Meksikalıların ve yoksulların benimsediği bir slogan haline gelmişti. Artık Angela, Kaliforniya cezaevlerinde baskıya karşı direnen akıllı, yaratıcı, sağlam güçlerin bir simgesiydi. Yalnızca bu nitelikler siyasal bas-

kı unsurlarının Angela'ya yönelmelerine yol açmazdı belki, ama çok tehlikeli bir özelliği vardı onun. Söylediklerinden hayatını kendi insanlarının, zencilerin davasına adanmış, 'özgür-lük ve adalet için savaşılan milyonlarca insanla kader birliği etmiş' olduğu rahatlıkla anlaşıyordu.

7 Ağustos 1970'de Marin Eyalet Mahkemesi'nde San Quentin mahkûmlarından James McClain'in duruşması yapılacaktı. McClain daha önce Haziran 1970'de cezaevinde Billinglea'nın öldürülmesinden sonra çıkan olaylar sırasında beyaz bir gardiyanı yaraladığı iddiasıyla yargılanmıştı. San Quentin mahkûmlarından Ruchell Magee tanık olarak duruşmada bulunuyordu. Duruşma sırasında George Jackson'ın on yedi yaşındaki kardeşi Jonathan Jackson, elinde silahlarla mahkeme salonuna girdi ve silahların bir kısmını McClain'le Magee'ye verdi, içlerinden biri salonun yanındaki hücreye giderek William Christmas'ı hücreden çıkardı. Sonra dört zenci jüri üyeleriyle tartışmaya başladılar. Kadın rehinelerden biri *San Francisco Chronicle* gazetesine verdiği demeçte olayları şu şekilde anlatmaktadır:

"Alınan ilk rehine yargıçtı. Onu bağlamadılar. Sonra muhabirlerden birini almak istediler, ama sonra vazgeçip Eyalet Savcısı'nı aldılar. Bizi bir telle boyunlarımızdan bağlayacaklardı. Sonra vazgeçip bellerimizden bağladılar. Rehine olarak aldıkları jüri üyelerinden yaşlı bir kadını serbest bıraktılar. Rehine olarak aldıkları başka bir kadın, hasta olduğunu söylediği için onu da serbest bıraktılar. Beni ve jüri üyelerinden iki kadını aldılar. Küçük bir çocuğu da almak istediler ama annesi 'çocuğumu almayın' diye bağırınca bundan vazgeçtiler. Salondan çıkmadan önce yargıca şerifi aşağıya çağırmasını söylediler. Yargıcın ne dediğini duymadım ama ondan adamlarına ateş etmemelerini söylemesini istediklerini biliyorum."

Birkaç dakika sonra dört zenci, yanlarında yargıç Haley, Eyalet Savcısı Garry Thomas ve üç jüri üyesi kadın olduğu halde bir arabaya bindiler ve jüri üyelerini bağlayan ipleri çözdüler. Olay yerinden uzaklaşmaya çalışırken San Quentin gardiyanları ve diğer görevliler tarafından üzerlerine ateş açıldı. Bir süre sonra McClain Christmas, Jonathan ve yargıç Haley ölmüş, Magee ve Gary Thomas ağır yaralanmış, jüri üyelerinden biri de hafif bazı yaralar almıştı.

Vali Reagan derhal 'bu korkunç saldırı' hakkında gerekli işlemlerin yapılmaya başlanmasını emretti. Kaliforniya Yüksek Mahkeme Başkanı Donald R. Wright, duruşmalar sırasında uyulması gereken kurallarda bazı değişiklikler yapılması için çalışmaya koyuldu ve bu konuda eyaletteki bütün yargıçlarla görüştü. Reagan'ın çabaları sadece 7 Ağustos Olayı'yla ilgili değildi; aynı zamanda 'mahkemelerin karar almalarını başka şekilde etkileyen durumların da' göz önünde tutulmasını istiyordu. Kısacası, Reagan'ın niyeti mahkemelerdeki beyaz hakimiyetine karşı girişilen her türlü direnişi yok etmektir.

Genç Jackson'ın yanındaki silahların dört tanesinin iki yıl önce Angela Davis tarafından satın alındığı öğrenilince, Reagan Angela'nın işine son verilmesini, Parti üyesi olduğu için istediğini açıkladı (*San Francisco Chronicle*, 13 Ağustos 1970). Komünizme karşı düşmanlığını saklayamamıştı. Angela'nın olayla ilişkisini Partiye karşı kullanmak için elinden geleni yaptı. Reagan'a göre, bu Parti diğer partiler gibi siyasal bir parti değil, yıkıcı faaliyetlerde bulunan bir örgüttür. Üyelerinin yabancı ülkelerle ilişkileri açıkça ortadadır.

Silahların kaçma olayı için Angela tarafından Jonathan'a verilmiş olduğu ispatlanmamıştı, ama istenilen hava yaratılmıştı. 13 Ağustos 1970'de Savcı Albert Haris, Angela'ya karşı hiçbir suçlama yapılmadığını bildirdi. Angela'nın ne olacağı

hakkında yöneltilen sorulara da, “Silahları olaya katılanlardan birine verdiği ispatlanmadıkça hiçbir şey...” diye cevap verdi (*San Diego Union*, 13 Ağustos 1970, s. 2). Buna rağmen, 6 Ağustos 1970’te Kaliforniya Eyalet Mahkemeleri makamlarının haberi bile olmadan FBI, Angela Davis’in arandığını bildiren afişler basıp dağıtmıştı; üzerinde Angela’nın iki fotoğrafı ve işlediği suçlar bulunan afişlerde onun silahlı olabileceği, dikkatli davranılması gerektiği de belirtilmişti. FBI başkanı J. Edgar Hoover, Angela’nın o sıralarda yakalanmaları için çalışan suçluların en tehlikelisi olduğunu bildiriyordu.

Bu şekilde Angela, herhangi bir görevde gözü dönmüş bir ırkçı ya da aptalın biri için nişan tahtası haline gelmiş oluyordu. Bunlardan biri Angela’yı hiç duraklamadan çekip vurabilir ve kanuna faydalı olduğu için alkışlanabilirdi. 13 Ekim 1970’te David Poindexter’le birlikte New York’ta bir motelde yakalanıncaya kadar ölüm tehlikesi altında yaşadı. Yakalandığı zaman Nixon, Mitchell ve Hoover televizyonda böyle bir azılı anarşisti yakalatmış oldukları için birbirlerini tebrik ettiler ve diğer anarşistlere iyi bir gözdağı vermiş oldular.

Kaliforniya, New York’la yazışarak Angela’nın mahkemesi için Kaliforniya’ya gönderilmesini istedi. Bu arada Angela’nın itiraz etmesini önlemek amacıyla apar topar hakkında bir dava açıldı. New York mahkemeleri Angela’nın yüksek mahkemeye başvurmasını önlemek için ellerinden geleni yaptılar. Artık Amerika, kölelerine iyi davrandığını, onların adalet önünde efendilerle eşit konumda bulunduklarını öne süremezdi.

Uzun zamandır unutulmuş olan 1872 sayılı kanun tekrar ortaya çıkarılmıştı: “Herhangi bir suçla ilgili olan şahıslar suç işlendiği sırada olay yerinde bulunmayıp sadece suçun işlenmesine yardım etmiş ve diğer suçluları suça teşvik etmiş bile

olsalar, suçun niteliği ne olursa olsun suçlu sayılırlar” (Ceza Kanunu, 31. Bölüm).

Bu kanunun adalet mekanizmasının bütünüyle çelişkiye düştüğü açıktır. Çünkü suçtan önceki davranışlarla, işlenen suç arasında ayırım yapmamaktadır. Sanık olay yerinde bulunmadığı zaman iddia makamının onun suçun işlenmesine yardım ettiğini ya da gerçek suçluyu suça teşvik ettiğini ispat etmelidir.

Angela’nın suça katıldığına dair en ufak bir delil bulunamadı. Iddianamede Angela’nın Soledad Kardeşler’i kurtarmak için açılan kampanyalara katıldığı ve Jonathan’la birlikte George Jackson’ı cezaevinde ziyaret etmek istediğini belirtiyordu yetkililer. Kapıldıkları isteri krizleri içinde Angela’nın Jonathan’la olan ilişkisi ve kanuni yollardan George Jackson’ı kurtarmak için giriştiği çabaları, adam kaçırma ve cinayet suçlarıyla bağdaştırmaya çalışıyordu. Magee, 7 Ağustos’ta girişilen hareketin amacının Soledad Kardeşler’in serbest bırakılması olmadığını açıkça belirtmişti. Angela’ya yazılan ve *San Francisco Examiner* gazetesinde yayınlanan bir mektupta Magee, hareketini, “Kaliforniya mahkemeleri ve cezaevlerinin ırkçılığa alet olarak suçsuz insanları öldürmeleri ya da cezaevlerinde çürümeleri için işbirliği yaptıklarını kamuoyuna duyurmak amacıyla düzenlendiği”nden söz ediyordu. Angela’ya karşı hazırlanan iddianamede dört kere, tamamen kanuna uygun olarak, silah satın almış olması da yer alıyordu. Savcı, Angela’nın silahları 7 Ağustos hareketinden önce Jonathan’a vermiş olduğunu öne sürüyordu. Sonradan silahlardan birinin silahlı bir soygun sırasında Los Angeles polisi tarafından ele geçirildiği ve tahkikat sonucunda Angela’dan başka birine verilmiş olduğu anlaşıldı. Iddianamede 6 Ağustos günü Jonathan’la Angela’nın sarı bir Ford içinde görüldükleri de belirtilmişti. Ayrıca,

Angela'nın Pacific Southwest Hava Yolları'ndan 7 Ağustos günü saat 2'de San Francisco'dan New York'a kalkacak uçağa yer ayırtmış olduğu ve bir daha ortalarda görülmediği öne sürüldü. Eyalet yetkililerine göre bütün bunlar açıkça olayların Angela tarafından hazırlanmış olduğunu gösteriyordu.

Savcı delil yetersizliğinin farkındaydı ama, gene de Angela'nın olaylarla ilgisini ispat edebilecek her şeyden yararlanmak niyetindeydi. Acaba bu durumda Angela'nın suçlu bulunması ve kefaletle serbest bırakılmasının engellenmesi kanuna uygun mudur? Acaba yetkililer tanık satın almaya kalkışmayacaklar mı? Daha şimdiden Magee'ye, Angela'ya karşı ifade vermesi için bazı tekliflerde bulunulmuştur. San Quentin mahkûmlarından Leo Robles, yargıç E. Warren, Mc Guire'e yazdığı bir mektupta kendisinden Magee'yi Angela'ya karşı konuşmaya ikna etmesini istediklerinden söz etmiştir. Yargıç, olayı incelemeyen Robles'in mektubunu bir kenara atmış ve bu tip suçlamaların Magee tarafından da yapıldığını ve tamamen asılsız olduklarını bildirmiştir. Asılsızdırlar, çünkü ben böyle diyorum...

Angela'ya karşı yapılan suçlamalar hazırlanan oyunun bir bölümünden başka bir şey değildir. Angela yalnızca 7 Ağustos olayının hazırlanmasına yardım etmekle değil, aynı zamanda diğer suçlularla işbirliği yaparak suç işlemeye teşebbüs etmekle suçlanmaktadır. Kaliforniya Ceza Kanunu'nun 182. maddesinde suç işlemek üzere işbirliği yapmak şu şekilde tanımlanmıştır: Eğer iki ya da daha fazla şahıs herhangi bir suç işlemek üzere... kamu ahlâk ve düzenine, adalet mekanizmasına karşı yalan ve kanunların işlenmesini önleyen bir davranışta bulunmak üzere... anlaşılırsa...

Eğer işbirliği, cinayet işleme ya da adam kaçırmak üzere yapılmışsa, cezası cinayet ve adam kaçırmaya suçlarına verile-

cek cezanın aynısıdır –gaz odası ya da müebbet hapis. Bu durumda, işbirliği suçlaması sanık hakkında hüküm vermeyi büyük ölçüde kolaylaştırmaktadır. Örneğin iddia makamı, McClain'ın mahkeme binasında, “Soledad Kardeşleri 12.30’a kadar serbest bırakmazsanız bütün rehineler ölecektir,” şeklinde bağırmasını delil olarak gösterebiliyor ve bundan hareketin amacının Soledad Kardeşler’i kurtarmak olduğunu, ortada suç işlemek üzere yapılmış bir işbirliğinin bulunduğunu çıkarabiliyordu.

İşbirliği suçlaması Angela’yı çok tehlikeli bir duruma sokmakta ve mahkûm edilmesini kolaylaştırmaktadır; jüri, onu zenci ve sosyalist olduğu için, düşündükleri için ya da daha kötüsü düşünebilecekleri için mahkûm edebilecek durumdadır.

Angela’ya karşı yapılan suçlamalara hem hukuki hem siyasal yönden karşı durulmalıdır. Onlara yalnızca bir yönden karşı çıkmak yeterli değildir. Bu yetersiz bir korunma olur. İddia makamının istediği, Angela’yı yalnızca linç etmek değil, onu direnişin simgesi olarak linç etmektir. Yakında ölüm cezasıyla yargılanacak olan siyasi mahkûm Angela, gerici ve ırkçı yönetici sınıfın elinde bir oyuncak durumundadır. Angela, beyazların ellerine geçirdikleri zencilere neler yapabileceklerini gösteren bir örnektir. Amaç yalnızca Angela’yı kanunları alet ederek öldürmek (Vietnam’da barış getirmek bahanesiyle kahraman Vietnam halkını öldürdükleri gibi) değil, devrimci zencilere iyi bir gözdağı vermektir. Angela’nın bir sembol niteliği kazanmasında ilerici zenci güçler ile gerici beyazlar arasında yıllardır sürüp giden mücadelenin bir örneğine daha rastlamış oluyoruz. Angela onu yok etmek isteyen güçler adına bir sembol olduğu kadar, zenciler ve Amerika Birleşik Devletleri’ndeki bütün ezilen halklar adına da bir semboldür.

Angela, halkın zorbalığa ve baskıya karşı direnişinin bir sembolüdür. Şüphesiz her zaman halk olacaktır. Çünkü halk, direnişinin yalnızca bir sembolü değil, bir insan hayatını, yigit bir insanı kurtarmak için olduğunu bilmektedir. Onlar hayat için mücadele ediyorlar, ölüm için değil. İnsanca olan insanlık dışı olanı yenecektir. ANGELA'YI VE BÜTÜN SİYASİ MAHKÜMLARI SERBEST BIRAKIN!

Angela Davis'in New York'tan Kaliforniya'ya Nakli

John Abt

Angela Davis'in New York'tan Kaliforniya'ya nakli 'kanun ve düzen'in, epeyce ırkçılık ve anti-komünizmle karışmış olarak Nixon-Reagan-Rockefeller tarzında işleyişinin güzel bir örneğidir.

Angela, 13 Ekim 1970'te New York'ta, FBI tarafından tutuklanarak kadınlar cezaevine gönderildi; burada bir gece kaldıktan sonra da Eyaletlerarası Ceza Kanunları'na göre hakkında dava açıldı. Bu kanunlara göre, bir şahsın herhangi bir eyaletin yetkilileri tarafından tutuklanmamak için başka bir eyalete gitmiş olması suç sayılmaktadır. Kanunun amacıysa, mahalli polisin ilgileneceği davalara FBI'ın el koymasını sağlamaktan başka bir şey değildir.

Angela'nın avukatlarının itirazlarına rağmen serbest bırakılması için gerekli kefalet 250 bin dolar olarak tespit edilmiş ve iddianamenin hazırlanmasına başlanmıştır. Aynı akşam Angela'nın kefaletle serbest bırakılamayacağına karar verilmiş ve iki polise teslim edilerek Kaliforniya'ya gönderilinceye kadar bir karakolda kalması gerektiği bildirilmiştir.

Mahkemeden çıkarken iki polis memuru, avukat Miss Burnham'la bana Angela'nın Yedinci Bölge Karakolu'na gönderileceğini söylemeye tenezzül ettiler. Karakola gittiğimiz zaman görevli komiser bize, Angela'nın nerede olduğu hakkında en ufak bir bilgisi bulunmadığını söyledi ve bizi 4 kilometre uzaklıktaki başka bir karakola gönderdi. Birkaç saat boyunca görevlilerden hiçbiri bize Angela'nın nerede olduğunu bildirmedi. Nihayet onun mahkemede tutulduğunu öğrenebildik. Ceza Mahkemeleri binası 200 kadar polis tarafından korunuyordu. Avukatlar ve basın mensuplarından başka hiç kimse binaya giremezdi, o gece onlar da dışarı atılmışlardı ve binayı koruyan polislerin sayısı arttırılmıştı.

İçeride kalmakta direndiğim zaman görevlilerden biri, "Bu gecenin New York belediyesine kaç patladığından haberiniz var mı?" diye bağırdı.

Gece yarısından sonra gerekli formaliteler tamamlandı ve Angela tekrar cezaevine gönderildi. Orada akli dengesi bozuk

mahkûmlar için hazırlanmış bir hücreye kapatıldı; her sabah saat dörtte, bütün zencilere avazı çıktığı kadar bağırarak küfreden beyaz bir kadının çığlıklarıyla uyanıyordu. İtirazlarımız sonucu bir hafta sonra Angela normal bir koğuşa gönderildi, ama yirmi dört saat sonra yine hücreye kapatıldı. Yeniden itiraz ettik; gelen cevapta New York Kadınlar Cezaevi'nde hücre olmadığı bildiriliyordu. Peki, hücre sözü ne anlama geliyordu acaba? Angela günün yirmi üç saatinde hücrelerinde kilitliydi, diğer mahkûmlarla görüşmesine izin verilmiyordu. Yirmi dördüncü saatteyse gardiyanların nezaretinde yalnız başına açık havaya çıkarılıyordu.

İtirazlarımıza birbirleriyle çelişkiye düşen anlamsız cevaplar geldi. Bunlardan birinde, diğer mahkûmlarla görüşmesine izin verildiği takdirde Angela'nın cezaevinde karışıklık çıkarcığından söz edilirken, bir diğerinde kimseyle görüştürülmesinin onun hayatını korumak açısından gerekli olduğu söyleniyordu. İki haftalık açlık grevi, Miss Burnham'ın dilekçeleri ve zenci avukatların düzenlediği bir konferans sonucu Angela hücreden çıkarıldı.

Bu arada Kaliforniya'ya gönderilmesi için gerekli işlemler devam ediyordu. 19 Ekim'de Vali Reagan, Angela'nın geri gönderilmesini istiyor, bir gün sonra da Vali Rockefeller bu isteği kabul ediyordu. New York kanunlarına göre valiye bu tip bir isteği incelemek için otuz gün verilir. Angela'nın davasında Rockefeller yirmi dört saat içinde Reagan'ın isteğini kabul ettiğini bildiriyordu. Bu yirmi dört saati de isteğin kanunlara uygun olup olmadığını araştırarak değil, New York sokaklarında oy toplayarak geçirdiğini unutmamalıyız.

Eğer Rockefeller konuyu biraz daha dikkatli inceleseydi, Angela'nın iddia edilen suçları işlemiş olmasının pek ihtimal dahilinde bulunmadığını görecekti.

Iddianamede, Angela cinayet işlemek ve adam kaçırmakla suçlanıyordu. Ama ne iddianameyi hazırlayan Bales, ne de diğer ilgililer, onun 7 Ağustos günü, yargıç Haley, Jonathan Jackson, James McClain ve William Christmas'ın ölümleriyle sonuçlanan olaylar sırasında Marin Eyalet Mahkemesi'nde olduğunu ileri sürebiliyorlardı. Iddianamenin temelinde, Angela'nın yargıç Haley'in öldürülmesine yardım ettiği düşüncesi yatmaktaydı. Birçok eyalette olduğu gibi Kaliforniya'da da, bir suçun işlenmesine yardım eden şahıs o suçun işleneceğini bilen ve asıl suçluya bu konuda yardım eden şahıstır. Ve Kaliforniya'da, suç işlenmesine yardım eden şahıs, söz konusu suçun gerektirdiği cezaya çarptırılır. Bu da Angela'nın ya ölüme ya da müebbet hapse mahkûm edileceğini göstermektedir.

Bales'in iddianamesi, yargıç Haley'in ölümü konusunda da yanlış ve eksik hükümler vermektedir. Haley'in olaya karışan mahkûmlardan biri tarafından öldürüldüğü belirtilmiştir, ama ne katilin kim olduğundan ne de olayın tanıklarından (eğer bir tanık varsa) söz edilmektedir. Ayrıca, yetkililerin bilirkişi raporlarına başvurarak tahkikatı genişletmeleri gerekirken yalnızca susmayı tercih etmeleri de, Haley'in mahkûmlarca değil, duruşmadaki polis memurlarınca öldürülmüş olabileceği ihtimalini kuvvetlendirmektedir.

Iddianamenin Angela'nın olayla ilgili olduğunu öne sürerken dayandığı tek delil, Jonathan'ın elindeki silahların Angela tarafından satın alınmış olmaları ve onun üzerine kayıtlı bulunmalarıdır. Iddianame, Angela'nın olaylardan haberi olduğu bir yana, silahları Jonathan'a verenin o olduğunu bile açıkça ortaya koyamamaktadır. Suçlarıyla ilgili temel noktaların ihmal edilmiş olduğu açıktır. Bu durumda Angela'nın silahları satın alıp kendi adına kaydettirmiş olması suç değil, suçsuzluk delili olabilir ancak.

5 Kasım 1970'de Miss Burnham'la birlikte New York Yüksek Mahkemesi'ne bir dilekçe yazarak, Rockefeller'in Angela'nın Kaliforniya'ya gönderilmesi için aldığı kararın usulsüz olduğunu, zira Bales'in iddianamesinde anayasanın 4. maddesine uygun olarak Angela'nın suçlu olabileceğini gösteren en ufak bir delil bulunmadığını öne sürdük. Dilekçeyle ilgili davaya 20 Kasım'da bakılmasına karar verildi.

Dilekçemiz iddia makamının, Bales'in iddianamesinin tamamen yanlış yolda olduğunu görmesine yardım etti. Beş gün sonra Marin eyaletinde toplanan jüri, Angela'yı cinayet, adam kaçırmaya ve bu suçları işleyenlerle işbirliği yapmakla suçluyordu. Yeni stratejinin amacı açıkça ortadaydı.

Kanuna göre hiçbir önyargıya sahip olmamaları gereken on iki kişiden kurulacak olan jüri, kesin deliller olmadan herhangi bir sanığın suçlu olup olmadığı konusunda oylamaya gidemez. Bu yüzden, jüri kararında jürinin karar almasına yol açan delillerin belirtilmesi gerekli değildir. Angela hakkında alınan kararda da hiçbir delil gösterilmeden Angela'nın 7 Ağustos 1970 günü yargıç Harold Joseph Haley'ı öldürmekten suçlu olduğu açıklanmaktadır.

Jüri üyelerinin hiçbir önyargıya sahip olmadıkları üzerine söylenenler bir masaldan ibarettir. Bütün avukatların bildiği gibi, mahalli savcı jürinin istediği kararı almasını kolayca sağlayabilir. Gene de jürinin delillere dayanarak karar aldığı inancı devam edip gider.

Bununla birlikte, Kaliforniya eyaleti bu durumun yol açtığı aksaklıkları önlemek amacıyla değişik bir yönetmelik uygulamaktadır. Bu yönetmeliğe göre, bütün sanıklara karardan sonra on gün içinde jürinin aldığı kararın bir kopyası gönderilir. Bu şekilde, sanık delillerin yetersiz olduğunu öne sürerek karara karşı çıkabilir. Aynı yönetmeliğin Angela'nın Kali-

forniya'ya gönderilmesiyle ilgili karar konusunda da uygulanması gerekiyordu.

Angela'nın karara karşı çıkabilmesi için Kaliforniya'ya gönderilmesiyle ilgili kararın bir kopyasını almak üzere başvurduğumuzda, bize bizzat Marin Eyalet Mahkemesi karşısına çıkmadıkça Angela'ya kararın gönderilemeyeceği cevabı verildi. Yeni karara karşı çıkabilmesi için karara uyup Kaliforniya'ya dönmesi gerekiyordu.

New York Mahkemesi'ne başvurarak, takınılan tavrı iki ayı yünden eleştirmeye başladık. Her şeyden önce, Angela'ya kararın kopyası gönderilmiyor ve onun kanunun bütün vatandaşlara tanıdığı haklardan yararlanması engelleniyordu. İkincisi, jüri iyi niyetine güvenmemizi önleyecek şekilde davranmıyor ve kararı, Bales'in iddianamesi gibi, yeterli delillerden yoksun olduğu için saklamaya çalışıyordu. Dilekçeyi, Kaliforniya kararın kopyasını Angela'ya gönderip kararın yeterli delillere dayandığı anlaşıncaya kadar geri gönderilme işleminin durdurulmasını isteyerek bitirmiştik.

3 Aralık'ta, zenci yargıç Thomas Dickens usulle ilgili noktaları elinden geldiği kadar geçiştirmeye çalıştı. İddialarımızı sabırsız bir tavırla dinledi ve aniden aleyhimizde karar aldı. Yalnız işlemi beş gün için durdurmayı kabul ediyordu, bu süre içinde Angela temyiz mahkemesine başvurabilirdi. Temyiz mahkemesi de duruşmayı 16 Aralık tarihine attı.

Bu arada temyiz mahkemesi çabuk karar alma rekorları kırmakla meşguldü. Genel olarak, sanıkların kararın bir an önce çıkmasını istedikleri durumlarda bu bir aydan fazla uzayabilir. Angela'nın davasıyla ilgili kararsa beş günde beş mahkemedenden geçip derhal hazır olmuştu.

16 Aralık'ta temyiz mahkemesi davayı dinledi ve bize ertesi gün saat 6'ya kadar en yüksek temyiz mahkemesine baş-

vurma hakkını tanıdı. Ertesi gün sabah 9'da yargıç Fuld'ın karşısına çıktım; saat 11'e kadar benimle görüşemeyeceğini bildirdi. Öğleyin Amerika Birleşik Devletleri Mahalli Mahkemesi'ne bir dilekçe yazdık. Yargıç Frankel dilekçeyi geri çevirdi, fakat Temyiz Mahkemesi'nin yeniden toplanmasını önererek işlemi karara kadar durdurdu. Üç yargıç bir saat içinde toplanarak Frankel'in kararını onayladılar. Günlerden cumaydı, mahkeme kararı erteleyerek pazartesi günü saat dörde kadar Washington'daki Yüksek Mahkeme'ye başvurabileceğimizi bildirdi.

Pazartesi günü sabah 10'da Yüksek Mahkeme'ye başvurdum, öğleden sonra isteğimiz geri çevrilmişti. New York'a döndüğümde vakit çok geçti, Angela'yı ziyaret etmeme izin vermediler. Bununla birlikte, salı günü öğleden sonra uçakla Kaliforniya'ya gönderileceğini öğrenebildim.

Salı sabahı, saat 3.30'da bir muhabir beni uyandırarak Angela'nın cezaevinden çıkarıldığını ve havaalanına götürüldüğünü haber verdi. Ertesi gün Miss Burnham'la birlikte Marin Eyalet Cezaevi'nde Angela'yı buluncaya kadar ne olup bittiğini öğrenemedik.

Angela, salı sabahı saat 3'te bir gardiyan tarafından uyandırılmış ve ona avukatının kendisini beklediğini, kararla ilgili bazı şeyler söyleyeceği bildirilmişti. Aşağı indiği zaman, avukatı yerine iki kadın, iki erkek polis memuruyla karşılaşmıştı. Polislerle birlikte gitmeyi reddettiği için tartaklanmış, zorla bir arabaya bindirilmiş ve bir müddet sonra Kaliforniya yetkililerine teslim edilmişti. Sonra yirmi tane polis arabasının nezaretinde bu tehlikeli kadının geçeceği saatte diğer araçlara kapatılmış bulunan Holland tüneline geçirilerek, New Jersey askeri havaalanına götürülmüş ve askeri bir uçakla San Francisco'ya nakledilmişti.

Burada, aramba günü Marin Eyalet Mahkemesi önüne ıktıımızda bize kararın bir kopyasının verildiğini, bu kararda da Bales'in iddianamesinde gösterilen delillerden fazla bir delil gösterilmediğini, kararın aynı derecede temelsiz olduğunu belirtmek istiyorum.

Angela'nın tamamen suçsuz olduğu konuları bir tarafa bırakarak, suçlu olduğu konulardan söz edelim biraz da. Çünkü Nixon, Reagan ve Rockefeller gibileri için Angela'nın asıl suçu, ona karşı ileri sürdükleri suçlamalardan çok daha önemlidir. Bu suç da, zenci bir kadının, beyazların Amerika'sında başarılı olabileceğini kanıtlamış olmasıdır. Peki, buna karşılık kran duygularıyla dolu olarak bütün Reagan'ların ve büyük sermayedarların önünde eğilmiş ve kendisine tanınan fırsatların kıymetini bildiğini göstermiş midir? Mteebbislerin edindiği meslekten sonuna kadar yararlanmalarına izin vermiş midir?

Ne gezer. Başka bir yol seçmiş ve W.E.B. DuBois ve Paul Robeson'un izinden yürümüştür. Beyaz Amerika'nın sahte değerlerini yadsımış, kendi insanların, yoksulların, ezilenlerin, sömürülenlerin yanında yer almıştır. Komünist Partisi'ne girerek, Amerika'ya yeni değerler kazandırma, insanların yeteneklerini değerlendirebilecekleri barış ve özgürlük içinde yaşıyacakları, insanın insanı sömürmediği bir Amerika yaratma mücadelesine katılmıştır.

Reagan'ın Angela'yı gaz odasına göndermek istemesinin tek sebebi, bu yolu seçmiş olması ve insanları aynı yolu izlemeye çağırmasıdır. Bu yüzden Angela'nın kurtarılması insanlık için ileri atılmış bir adım olacaktır, onun özgürlüğü uğru-na verilen mücadele hepimizin özgürlüğü için verilen mücadelenin bir parçasıdır. Bu yüzden ülkenin her tarafında milyonlarca insan hareketimize katılarak ANGELA DAVIS'İ SERBEST BIRAKIN sloganı etrafında birleşmişlerdir.

Mahkemeye Açıklama

Angela Davis

Sözlerime başlamadan önce, mahkemenin ve bütün Amerika halkının önünde bana yöneltilen suçlamaların asılsız olduğunu, suçsuz olduğumu tekrarlamak istiyorum. Suçsuzum ve bu mahkemede bulunuşumun herhangi bir suçla ilgisi yok.

Mahkemenin önünde siyasal bir oyunun kurbanı olarak bulunuyorum ve bu benim suçlu olduğumu değil, Kaliforniya Eyaleti resmi makamlarının siyasal baskının araçlarından biri olduğunu gösteriyor. Eyalet, aleyhimde bir delil olarak halkıma, zencilerin haksızlıklara karşı giriştiği mücadeleye katılmış olduğumu öne sürerek gerçek niteliğimi ortaya koydu. Amerikan halkı da bu mücadelenin kanunlara karşı olduğuna inandırmaya çalışıldı.

Bu siyasal sorunların örtbas edilmelerini önlemek amacıyla, bir zenci kadın ve bir sosyalist olarak savunmamı kendim yapmak istiyorum. Bütün ilgililere ve genel olarak Amerikan halkına olayın gerçek niteliğini anlatmayı görevim sayıyorum. Olay benim siyasal inançlarım ve Kara Amerika'yı gittikçe daralan bir çember içine almış olan ekonomik ve siyasal olgularla ilgilidir.

İnançlarımı ve eylemleri kimse benim kadar iyi açıklayamaz.

Artık zencilerin adalet mekanizmasının yapısındaki çelişkilerle mücadele etmeye başlamaları gereklidir; sistemin temelindeki dengesizliği iyice görebilecek kadar çok tecrübeden geçtik bugüne kadar.

Pek ümitli değilsem de tarafsız olarak yargılanmamın, ancak kendimi savunmama izin verildiği takdirde mümkün ola-

bileceğine inanıyorum. İsteğimin yasalara tamamen uygun olduğunu da belirtmek isterim.

Eğer isteğim geri çevrilirse mahkemenin ülkeyi faşizme sürüklemeye çalışan ırkçı ve gerici güçlerin yanında yer aldığı anlaşılacak ve adalet mekanizmasının bozukluğundan şüphe etmeye başlayanlar artık Amerika'da tarafsız bir mahkeme tarafından yargılanmanın imkânsız olduğunu iyice anlayacaklardır.

Marin Eyalet Mahkemesi
5 Ocak 1971

Kendimi Savunma Hakkı

Margaret Burnham

1

Angela Davis'le Ruchell Magee, Kaliforniya eyaletinin adam kaçıрма ve cinayet suçlamalarına karşı kendilerini savunmak istemektedirler. Böylece Ruchell ve Angela, sayıları gün geçtikçe artan ve mahkemenin tayin ettiği avukatları geri çevirerek kendi savunmalarını yapmak isteyen zenci sanıklar arasına katılmışlardır. Bu tip olayların gün geçtikçe artmasının sebebini adalet mekanizmasının ırkçı yapısında aramak gerekir. Yoksul zenci sanıklar hiçbir avukatın kendilerini gereken duyarlılığı göstererek canla başla savunamayacağını bildiklerinden savunmalarını kendileri yapmak istemektedirler.

Siyasal suçlardan yargılanan zenciler de avukatları geri çevirme eğilimini göstermektedirler. Bunların da kendilerini ve hareketlerini korumak için başvurdukları yollardan biri mahkemede kendilerini savunmaktır.

Mahkemenin kendini savunma hakkı aleyhine kararı siyasal bir tutumu yansıtmaktadır ve çürümekte olan ama gene de yıkılmamakta direnen burjuvazinin çıkarlarına hizmet eder. Maksat, suçlamalara devam etmek ve mahkûm etmektir. Sanıklardan biri avukat tutmadığı zaman yargıç onun kendini savunmasına izin verir, çünkü bu durumda kendini savunması sanığın mahkûm olmasını kolaylaştırmaktan başka işe yaramayacaktır. Sanığın kendini herhangi bir avukattan daha iyi savunabileceği durumlardaysa yargıç buna izin vermez, çünkü kendini savunması sanığın hükûm giymesini geciktirebilir ya da sömürü düzenine zarar verebilir. Bu makalede benim incelemek istediğim, kendini savunma hakkının ortaya çıkışı ve neye dayanarak yasak edildiği olacaktır.

Kendini savunma hakkı yeni ortaya çıkmış bir olgu değildir. Bunu Anglo-Amerikan hukukunda yıllardır görüyoruz; hatta, sanıkların avukatlar tarafından savunulmaya başlanmalarından önce mahkeme önünde kendilerini savundukları biliniyor. İngiltere’de 1836’da sanıkların avukat tarafından temsil edilebileceklerini kabul eden kanunun çıkışına kadar sanıkların avukatlarca savunulmaları yasaktı. Kısacası, kendini savunma olgusu başlangıçta herkes tarafından kabul edilirken, zamanla sanıkların avukatlar tarafından temsil edilmele-ri kabul edilmiş ve bu uygulama yerleşmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri’nde kanun koyucular 1836’dan önce İngiltere’de uygulanan ve hukuk bilgileri olmayan sanıkları mahkeme karşısında savunmasız bırakan sistemin kötülüklerinden korunmaya çalışmışlardır. Bu yüzden, anayasanın

6. maddesiyle her sanığa mahkeme tarafından bir avukat tayin edilmesi garanti altına alınmıştır. Bununla birlikte, 6. madde hiçbir şekilde sanığın kendini savunma hakkını kısıtlamaz. Amaç sanıkların kendilerini savunmalarını önlemek değil, onların hukuk öğretisine yabancı oldukları için hüküm giymelerini engellemektir.

Anayasanın diğer maddeleri gibi 6. maddenin de sanıklara yardımcı olmak için konmuş olduğu gerçeği, nedense zencilerin ve yoksul sanıkların davalarında tamamen unutulmaktadır. Irk ayrımı ve sınıfsal farklılaşmalar bütün anayasal ‘haklar’da olduğu gibi 6. maddede de kendini göstermekte ve onu anlamsız bir tedbir haline getirmektedir. 1963’e kadar avukat tutamayacak kadar yoksul olan sanıklar, müebbet hapis cezası gerektiren bir suçla yargılanıyor bile olsalar mahkeme karşısına avukatsız çıkmak zorundaydılar. Avukat tutabilecek kadar parası olanlar 6. maddenin tanıdığı haklardan yararlanırken, yoksullar ve özellikle zenciler satın alamadıkları bu haktan faydalanamıyorlardı. Sık sık yoksulluk yüzünden suç işleyenler mahkeme önüne çıkıyor ve paraları olmadığı için avukat tutamıyorlardı. Bu durumda, yoksul olduğu için suç işleyen ve yoksul olduğu için kendini savunacak bir avukat bulamayan sanıklar kendilerini kısır döngünün içinde buluyorlar ve 6. madde onlara hiçbir yardımda bulunamıyordu.

Zencilerin avukat tutma hakkından faydalanmamaktan başka dertleri de vardır. Irkçılığın sonucu olarak zenciler sık sık işlemedikleri suçlar yüzünden tutuklanır ve mahkemeye verilirler. Derilerinin rengi yüzünden işlenen suç ne olursa olsun şüphe çekerler. Polis sık sık ‘suçlu bir hali olduğu için’ birini tutuklar, tutuklanan da genel olarak zencilerdir. 6. maddeyse renginin ve yoksulluğunun kurbanı suçsuz sanıkları beyaz güçlerin saldırısına karşı korumakta da pek etkili olamaz.

1963'te çıkan bir mahkeme kararıyla 'ciddi suçlar'la yargılanan yoksul sanıklara mahkemece avukat tayin edilmesi-ne karar verildi. Mahkemenin tayin ettiği avukat tipinin sahneye çıkışı bugünlere rastlar. Ne yazık ki karar bütün yoksul sanıklara avukat tayin edileceğini belirtirken, avukatın ve yapacağı savunmanın niteliğinden söz etmiyordu. Tayin edilen avukatlar genel olarak çok az ücret alan, bilgisiz ve başlarında bir sürü dava bulunan kimselerdi. Sanıkların durumlarında hiçbir değişiklik olmamıştı, gene eskisi gibi sert cezalara çarptırılıyorlardı. Üstelik şikayet etmeye hakları da yoktu: Öyle ya, 6. maddenin tanıdığı haklardan da faydalanıyorlardı artık.

Mahkemenin tayin ettiği avukat kendini mekanizmanın çarkına kaptırmış ve fazla çalışmaktan serseme dönmüş bir insandır. Genel olarak, ilgisiz ve duygusuz tavırlı, içinde bulunduğu düzeni olduğu gibi kabul eden ve düzene uyan küçük memurlardır bunlar. Takındığı ilgisiz tavır birçok olayda kesin bir ırkçılığın yol açacağı durumlara meydan vermiş, aynı sonuçlara varmıştır. Mahkemenin tayin ettiği avukat için bütün zenciler birbirinin aynıdır ve hepsi aynı şekilde suçludur. Onun nezdinde yargıç ve jüri üyeleriyle iyi geçinmek, müvekkilinin çıkarlarını korumaktan çok daha önemlidir.

Sosyal hizmetlerde çalışanlar, devlet hastanesinde çalışan doktor, devlet okullarında ders veren öğretmen gibi mahkemenin tayin ettiği avukat da, yardımseverlik maskesi takmış beyaz hakimiyetinden başka bir şey değildir. Görevini yerine getirirken işini iyi yürekliliğinden, merhametten yapıyormuş gibi tavırlar takınır. 6. maddede haklardan söz edilmektedir, ama burada da kapitalist düzenin genel kanunları geçerlidir. Parası olan kendine iyi bir avukat tutar, olmayanlara mahkeme ilgisiz bir avukat tayin eder.

Mahkeme, tayin ettiği avukatların yetersiz savunmalar yapmalarını önlemeye çalışmaz. Aksine, yoksul zenci sanıkların mahkemede kötü temsil edilmelerini destekleyen bir tavır takınır. Tayin edilen avukat davaya gereken ilgiyi göstermediği için sanığın çıkarları korunmaz. Mahkeme de onun hakkında işine geldiği gibi karar alır. Bu yapı içinde tayin edilen avukat, duruşmanın bir an önce sonuçlanıp sanıkların hüküm giymesine yardım eden bir araç durumundadır. Sık sık avukatın savcı ve yargıçla anlaşma yoluna giderek müvekkilinin serbest bırakılmasını istemekten vazgeçtiği görülür. Geçenlerde *Newsweek* dergisinde yayınlanan bir makalede, mahkemenin tayin ettiği bir avukatın yargıç ve savcıyla kendi arasındaki ilişkiyi ne şekilde değerlendirdiğinden söz edilmektedir. Avukat şöyle demektedir:

“Burası bizim mahkememiz. Burada bir ailenin fertleri gibiyiz. Ben, savcılar, yargıçlar, hepimiz arkadaşız. Ben savcılarla birlikte içmeye giderim. Yargıca Noel hediyesi veririm, o da bana her Noel’de bir hediye verir.”

Mahkemenin tayin ettiği bazı avukatlar bilgili ve iyi niyetli kimseler olabilirler, ama kurumun genel düzeni onların çalışmalarını engelleyecek yapıdadır. Mahkemenin tayin ettiği avukat, yargıç ve savcıyı kesin olarak karşısına almasının gelecekte savunacağı sanıkları tehlikeye atacağını düşünerek, elinden geldiği kadar ılımlı davranmaya çalışır.

Mahkemeler avukat tayin etme sisteminden istedikleri gibi faydalanabileceklerini fark etmekte gecikmediler. Avukat kendi taraflarını tuttuğu sürece sanıklara istediklerini yapabilirlerdi, kimse de insan haklarına saygı gösterilmediğinden söz edemezdi. Haklarında görülmemiş bir süratle hüküm verilen ve sert cezalara çarptırılan zenciler alınan kararlara itiraz etmeyi denemişler, fakat temyiz mahkemesinden hiçbir destek

görmemişlerdir, yapılan haksızlıklar sanıkların hukuken temsil edildikleri öne sürülerek görmezlikten gelinmiştir.

Zamanla zenci sanıklar, haklı olarak, mahkemenin tayin ettiği avukatları düşman gibi görmeye başlamışlardır. Hem de savcıdan daha tehlikeli bir düşman. Avukatlar gün geçtikçe, savcı ve yargıçla işbirliği yaparak sanıkların cezaya çarptırılmalarını kolaylaştıran ve yapılan haksızlıkları örtbas etmek için çalışan kimseler olarak tanınmaya başlamıştır. Güvensizlik arttıkça zenciler avukatları geri çevirerek kendi savunmalarını yapmaya koyulmuşlardır.

Genel olarak sanıkların bu isteği, avukatların yardımlarını takdir etmesini bilen mahkemelerce geri çevrilmektedir.

Sanıkların kendilerini savunmalarını önlemek amacıyla bir sürü güçlük yaratılmış ve sanıklar bundan vazgeçmeye zorlanmışlardır. Bu güçlüklerin en önemlisi, sanığın kendini savunmak ile avukat tarafından temsil edilmek arasında kesin bir seçim yapmaya zorlanmasıdır, yani kendini savunmaya karar veren sanık hukuki bazı konularda kendisini aydınatabilecek birisiyle görüşemez. Her işini kendi başına halletmek zorundadır. Yargıç bile sanığın hukuki konularda sorduğu sorulara cevap vermez. Mahkemeler bu tarz bir seçim yapma durumunda bırakılan sanıkların hukuki bilgilerine güvenmeyip, kendilerine bir avukat tayin edilmesini isteyeceklerini düşünüyorlardı. Bu güçlüklerin kendini savunma hakkını kullanmak isteyen sanıklara iyi bir gözdağı vermekten başka hiçbir amacı yoktu.

Bu güçlüklerle rağmen, zencilerin çoğu savunmalarını kendileri yapmakta direndiler. Kardeşlerimizden çoğu savunmalarını şaşılacak bir ustalıkla yapmayı başararak, kendilerini mahkemenin tayin ettiği avukatlarken daha iyi savunabileceklerine inanmakta haklı olduklarını göstermişlerdir.

Bununla birlikte, kanunlara ve hukuk sorunlarına yabancı olan bazı sanıklar savunmalarını gerektiği gibi yapamamakta ve haklarında kolayca hüküm verilmesine yardımcı olmaktadır. Yargıçlar kendilerini savunan sanıklara son derece hoşgörüsüz davranmakta ve sanığın haklarını tam olarak bilmediği için kendini gerektiği gibi savunamayacağını sezdikleri zaman kendini savunmasına kolayca izin vermektedirler. Yargıçların ve savcılarının çok iyi bildiği gibi, bazı durumlarda kendini savunan sanık mahkemenin tayin ettiği avukat tarafından temsil edilen sanıktan daha kolay cezaya çarptırılabilir. Bu gibi durumlarda yargıç, sanığın kendini savunmasını önlemeye çalışmaz, aksine onu kendini savunmaya zorlar.

James McClain'ın davası bu türde durumlardandı. 1960'ta McClain birisiyle dövüştüğü için mahkeme önüne çıktı. Tayin edilen avukatın yaptığı yetersiz savunma sonucu 7 yıl hapis cezasına çarptırılarak San Quentin Cezaevi'ne gönderildi. Mayıs 1968'de silahlı soyguna teşebbüsten tekrar tutuklanıp mahkeme önüne çıkarıldığında kendi savunmasını yapmak istedi. Hakkındaki deliller yetersiz olduğu için suçsuz olduğunu kanıtlamakta fazla zorluk çekmeyeceğini sanıyordu. Eğer olaylar normal seyrini izlemiş olsaydı çekmeyecekti de. Fakat eyalet McClain'i mahkûm etmeye kararlıydı. İddianamede en ufak bir suç delili bile gösterilmiyordu ve tecrübeli bir avukat kolayca bütün suçlamaları cevaplandırabilirdi. Ama McClain'i hukuki konularda aydınlayabilecek biri yoktu, üstelik duruşma sırasında sağlığı da bozuktu. Böylece, sonuna kadar reddettiği bir suçtan hüküm giyerek hapse mahkûm oldu.

1968 Ağustos ayında McClain bir polis memuruna saldırdığı için tutuklanmış ve yeniden mahkemeye getirilmiştir. Bu defa da deliller kesin olarak suçsuz olduğunu gösteriyordu. Ve yine avukatı olmadığı için öne sürülen sahte delilleri geri çe-

virememiş ve hüküm giymişti. Bu defa McClain yargıçtan sadece hukuki yönden kendisine yardımcı olacak bir avukat tayin edilmesini istedi. Yargıç isteğini, “Bu imkânsız bir talep. Bu, mahkemenin tayin edeceği avukatı güç durumda bırakacaktır. Seçmek zorundasınız, avukat ya sizi her yönden temsil eder ya da hiç etmez,” diyerek geri çevirdi. McClain de yeniden hüküm giyerek San Quentin’e gönderildi.

Bu olaylar McClain’in büyük bir hukuki tecrübe kazanmasına yardım etti. San Quentin’de bir gardiyana saldırmakla suçlanmıştı. Olay 2 Mart 1970’de, başka bir mahkûmun, Fred Billingslea’nın hücresinde göz yaşartıcı bombalarla öldürülmesinden birkaç gün sonra çıkmıştı. Billingslea’nın öldürülmesini protesto eden mahkûmlar McClain’in suçsuz olduğu ve suçlamanın Billingslea direniş hareketine katıldığı için kendisine gözdağı vermek amacıyla düzenlendiği konusunda birleşiyorlardı. Sonuç olarak Haziran 1970’de, McClain Marin eyaletinde, beyazlardan meydana gelmiş bir jüri önünde kendini savundu ve jüri belirli bir karara varamadı. Bu, McClain’in kendini savunmayı iyice öğrenmiş olduğunu gösteren oldukça önemli bir olaydır. McClain yaşayabilmek için hukuki konuları bilmek zorundaydı; direnme ve yanılma yoluyla mahkemeleri ve kanunları bütün yönleriyle tanımış, yaşama hakkını koruyabilmek için mükemmel bir avukat olup çıkmıştı.

5 Ağustos 1970’de McClain gene bir saldırı suçlamasıyla mahkemeye getirildi ve dördüncü defa kendini savundu. Fakat dava sonuçlanamadan 7 Ağustos olaylarıyla kapandı.

2

McClain’in kendini savunmak istemesi, yalnızca mahkemenin tayin ettiği avukatların yetersizliğinden değildi; kendi-

ne yöneltilen suçlamaların siyasal nitelik taşıdığını ve bunlara ancak kendini savunarak karşı durulabileceğini anlamıştı. Bu suçlamalara ancak taşıdıkları siyasal anlam göz önünde tutularak cevap verilebilirdi.

McClain kendini siyasal nitelik taşıyan suçlamalarla karşı karşıya bulan ilk zenci sanık değildir. Bu tip suçlamalar karşısında kendilerini savunan sanıkların davaları Marcus Garvey davasına kadar uzanır. Daha yakın zamanlarda siyasal nitelikte suçlamalarla karşılaşan zenciler (ve beyazlar) avukat bulamadıkları için savunmalarını kendileri yapmak zorunda kalmışlardır. Özellikle baskının en yüksek noktasına eriştiği Mc Carthy zamanında avukat bulmak imkânsız gibiydi. O günlerde bir avukat bulmak için uğraşan Black Smith Act kurbanlarından James E. Jackson, FBI'ın kendisini adım adım izleyerek davasını almayı kabul eden avukatları tehdit ettiğini ve onları davayı almaktan vazgeçirdiğini anlatmıştır. Avukatların çoğu derhal yıldıkları için James E. Jackson ve olayla ilgili sanıkların çoğu, savunmalarını avukat yardımı olmadan yapmak zorunda kalmışlardır.

Sonraları, Güney'de, 60'lardaki insan hakları davasına katılan zencilerden çoğu aynı sorunla karşılaşmışlar ve avukat bulmakta güçlük çekmişlerdir. Beyaz avukatlar bir zencinin savunmasını yaptıkları için müşterilerini kaybetmekten ve olaylara karışmış olmakla suçlanmaktan korktukları için davayı üzerlerine almaktan çekinmişlerdir. Sayıları çok az olan zenci avukatlardan çoğu, birçok sanığın savunmasını para almadan yapmışlar, mümkün olduğu kadar çok zenciye kurtarmaya çalışmışlardır. Fakat kitle halinde tutuklamaların yapıldığı, özgürlüklerin durmadan kısıtlandığı bugünlerde birkaç avukatın her tarafa yetişmesi imkânsızdı. Bu yüzden, sanıkların çoğu kendi savunmalarını yapmak zorunda kaldılar

Bugün, siyasal suçluların çoğu kendi istekleriyle, savunmalarını avukat yardımı olmaksızın yapma yoluna gitmektedirler. Siyasal sanıklar çeşit çeşit olduğu gibi siyasal suçlamalar da çeşitlidir; bu yüzden sanıkların kendi savunmalarını yapmak istemelerinin sebepleri de değişmektedir. Bununla birlikte, temel sebeplerden biri, mahkemenin tayin ettiği avukata ve onun yapacağı savunmanın siyasal niteliğine güvenilmemesidir. Çünkü suçlama, çoğu zaman doğrudan doğruya sanığın siyasal inançlarına yöneltilmektedir, bu durumda suçlamayı hazırlayan sebepleri en iyi sanığın kendisi kavramakta ve inançlarını herhangi bir avukattan daha iyi savunmaktadır.

Çoğunlukla sanıkların kendilerini savundukları davalar, savunmayı avukatın yaptığı davalardan daha başarılı olmaktadır. Bunun en iyi örneğini, sanık Afeni Shakur'un kendi savunmasını yaptığı New York Panter 13 davasında görüyoruz. Afeni, jüri üyelerine yönelttiği sorulara beklenmedik karşılıklar almış, çeşitli önyargıları ve kötü niyet örneklerini başarıyla ortaya çıkarmıştır. Genç bir zenci kadın olarak geçirdiği tecrübelerin kazandırdığı duyarlılık herhangi bir avukattan çok daha başarılı olmasına yardım etmişti, iddia makamının mahkemeye getirdiği yalancı tanığı sorguya çekişçi özellikle ilginç birtakım sahnelerle yol açmıştır.

Davanın başlangıcında Afeni, jüri üyelerine, iddia makamının olaya karşı takındığı tavrı şu şekilde açıklamıştır:

Bu davada on üç şahıs cinayete teşebbüs suçundan yargılanmaktadır; ama bizi suçlayanlar gerçekte bu suçların bize karşı işlenmiş olduğunun farkında değillerdir... Deliller bizim yalnızca kendimizi koruduğumuzu, hiçbir saldırgan davranışta bulunmadığımızı gösterecektir. Yaptığımız, yalnızca polis saldırlarına karşı durmaktır.

Iddia makamı sanıkları Paskalya sırasında dükkânları ve halkın toplu olarak bulunduğu yerleri bombalamakla suçluyordu. İnanmış devrimciler olan sanıkların hepsi iddiaların saçmalığının farkındaydılar; Afeni konuşmasında iddia edilenlerin neden gerçek olamayacağını şu sözlerle anlatır:

Sözü edilen olayların 2 Nisan 1969'da, Paskalya haftasında meydana geldiği söyleniyor. Bayramların yoksul insanları nasıl en parasız durumda yakaladığı herkesçe bilinir. Yoksullar arasında bayram alışverişini önceden yapma adeti yoktur. Bu yüzden bayram günleri bütün dükkânlar yoksul insanlarla dolup taşar, zenginler alışverişlerini önceden yapmışlardır. Ve kimse bizi, sonuna kadar korumaya ant içtiğimiz insanları, yoksul zencileri öldürmeye çalışmakla suçlayamaz. Suçlamanın asılsız olduğu buradan bellidir.

Afeni'nin savunması yalnızca bütün suçlamaları akıllıca cevaplandırıp düzenlenen oyunları başarıyla ortaya çıkardığı için önemli değildi. Onun varlığı ve duruşmaya her şeyiyle katılması, jüri üyelerine kişilikleri, insanlıkları ortaya çıkmayan sanıklar yerine gerçek insanlarla, insan sorunlarıyla karşı karşıya bulunduklarını göstermiş ve onları bu gerçeği göz önünde tutarak karar vermeye zorlamıştır. Jüri üyeleri herhangi bir sanığı değil, Afeni'yi bütün insanlar gibi güçlü ve bütün insanlar gibi zayıf bir zenci kadını, cesur bir devrimciyi, bir toplum kurbanını yargılayacaklardı. Son duruşmada Afeni, jüri üyelerine kendi hayatına ve diğer sanıkların hayatına yön verecek bir karar alma durumunda olduklarını ve artık bütün sanıkları tanıdıklarına göre ellerinden geldiği kadar adil olacaklarına inandığını söyledi. Yaptığı konuşma basit ama etkiliydi. Çünkü herkes onun kendi hayatından, jüri üyelerine bütün yönleriyle göstermeye çalıştığı hayatından söz ettiğini biliyordu:

Neden buradayız biz? İçimizden herhangi birini ele alalım, ne işi var onun burada? Bilmiyorum. Ama artık bu kabusa son verirsiniz çok memnun olacağım, çünkü sıkıldım artık, ne olup bittiğini anlayamaz oldum iki yıldır. Bir casusun varlığının gerekli olduğunu kanıtlamak için uydurduğu bazı şeylere dayanılarak tutuklu bulunduğumuzun ve bize bu şekilde davranılışının akla yakın bir sebebi bulunmadığını biliyorum. Ama lütfen, duruşma sırasında öğrendiklerinizi unutmayın. Hiçbirini... Zaten bütün bunlar Oskar peşinde koşanlar tarafından epeyce rağbet gördü. Bırakın da tarihe, baskıya karşı durarak karar vermesini başarabilmiş bir jüri olarak geçin. Size olan güvenimizi boşa çıkarmayın... Adaletle yargılanacağımıza olan inancımızda yanılmış olmadığımızı gösterin bize. Ve sizden bundan başka bir şey istemediğimizi unutmayın. Adaletten başka bir şey istemiyoruz. Lütfen yargılamak istediğiniz gibi yargılayın bizi. Başka söyleyecek bir şeyim yok.

Ve jüri suçsuz olduklarına karar verdi.

Afeni, mücadelede mahkeme salonunda da devam eden Kara Panter liderlerindendir. Şüphesiz bu geleneğin en önemli temsilcisi 1969'da ünlü Chicago 8 duruşması sırasında kendi savunmasını yapmakta direnen ve 4 yıl hapis cezasına mahkûm olan Bobby Seale'dir. Bobby, Chicago'daki duruşmasında kendi seçtiği avukattan başka kimsenin savunmasını yapmasını istememiş ve avukatı Charles Garry'nin yardımı olmaksızın yargılanmaya zorlanmıştır. Eyalet yetkililerinin kendini ve diğer sanıkları mahkûm etmek istemelerinin sebeplerini iyi bilen Bobby, siyasal açıdan yeterli bir savunma yapabileceğine inandığı bir avukat tarafından temsil edilme hakkına sahip olduğunu öne sürüyordu. Savunmanın siyasal yönünün ağır basması gerektiğine inandığı için tayin edilen avukatın bu ko-

nudaki yetersizliğini fark eder etmez kendi savunmasını yapmak istedi. Yargıç teklif edilen iki avukattan birini seçmesi gerektiğinde direniyordu. Bobby, "Bu avukatları istemiyorum, çünkü kendimi savunabilirim ve avukatım Charles Garry'dir," diyerek teklif edilen avukatları geri çevirdi.

Bobby Chicago gibi faşistlerin hakim olduğu bir mahkemede çok güç başarılabilecek bir işi başarmaya, savunmasını baştan sona kadar en ufak bir açık vermeden yürütmeye çalıştı. Yargıcı Bobby'yi bu kadar sert davranmaya zorlayan baskının ne olduğunu merak etmemek imkânsızdı. Herhalde Daly-Hoffman-Mitchell üçlüsünün aldığı baskı tedbirlerinin en ufak bir açık vermeye tahammül edemeyecek kadar hassas bir dengesi bulunuyordu.

Bobby hiçbir zaman kendini savunma şansını kullanamadı. Daha mahkeme devam ederken dosyası diğer sanıklarından ayrılmıştı. Bununla birlikte, bu olay zenci sanıkların kendilerini savunmak istemelerinin bazı çevrelerde yarattığı korkuyu göstermesi bakımından ilginçtir. Bobby'yi diğer sanıklardan ayırarak yargılamak ve onu mahkemede, herkesin gözü önünde dövmek yeterli görünmemiştir. Onun, mahkemeye hakaretten 4 yıl hapis cezasına çarptırılışının kendilerini savunmak isteyen zenci sanıklara iyi bir ders olacağına inanıyorlardı.

Devrimci çevrelerde, Alianza'dan Reies Tijerina da kendi savunmasını yapan önemli siyasal suçlulardan biri olarak tanınır. 1968'de, Alianza toprak işgalleri davasının hareketlendiği günlerde, Tijerina Tierra Amarille mahkeme salonunun işgali sırasında meydana gelen olaylara katıldığı iddiasıyla aralarında adam kaçırma da bulunan çeşitli suçlarla yargılanmıştı. Mahkemesi başladığı zaman Tijerina'yı destekleyen pek çok avukat vardı, ama bunlardan hiçbiri Chicano değildi ve hiçbi-

rinde Tijerina'nın atılganlığı ve önderlik vasıfları yoktu. Sanık kendini savunmak istedi ve yargıç buna razı oldu: "Peki, kendini savunabilirsin. Savunmanı hazırlamak için yarım saatin var..." Daha sonraları Tijerina, "Bu hayatımda geçirdiğim en büyük sınavdı," demişti. "Cesaretim büyük denemeden geçti. Yalnızca bir avukatın adaleti temsil edebileceği fikrine karşı çıkmak istiyordum. Kaybetsem bile insanlara bir cesaret örneği vermiş olacağımı düşünerek başladım."

Kendisine verilen yarım saat içinde Tijerina karar vermişti; avukatlarını geri gönderdi ve savunmasını hazırladı. Jüriyi seçti, açış konuşmasını yaptı, iddia makamının getirdiği tanıkların söylediklerini gözden geçirdi ve savunmasını verdi. Bu arada iyi bir avukat olduğunu kanıtlayarak iyi hazırlanmış ve iyi takdim edilmiş bir savunma yaptı. Ayrıca, Alianza hareketini öven birkaç söz söyledi. Gene de Chicanos, beyazlar ve bir zenciden meydana gelmiş olan jüri onu iddianamede öne sürülen bütün suçlardan mahkûm etti...

Tijerina iyi bir avukat olduğunu o kadar güzel kanıtlamıştı ki, iki defa mahkeme önüne çıkışında mahkeme heyeti birtakım sebepler uydurarak kendi savunmasını yapmasını önledi. Bu tavrın hiçbir kanuni açıklaması yoktu. Bu şekilde ortaya yeni bir kural çıkmış oluyordu: Kendini savunabileceğini göstermiş olan siyasal liderlerin kendi savunmalarını yapmalarına izin verilmemelidir.

3

İşte, Angela Davis'le Ruchell Magee bütün bu örneklerden sonra kendi savunmalarını yapmak istemektedirler. İlk duruşmadan itibaren Ruchell, mahkemenin tayin ettiği avukatı istemediğini ve kendi savunmasını yapacağını söylemiş

ve bunda direnmiştir. Son duruşmalardan birinde Ruchell, bütün dinleyicilerin dikkatini çekmeyi başarmış ve herkes büyük bir dikkatle kendisini dinlerken, neden mahkemenin tayin ettiği avukatları ısrarla geri çevirdiğini büyük bir ustalıkla açıklamıştır.

Bu konuda öne sürdüğü sebepler, McClain'ın gösterdiği gerekçelerin hemen hemen aynıdır: İlk sebep, mahkemenin tayin ettiği avukatların yaptıkları savunmaların yetersizliği; ikincisi, bu avukatların savunmayı siyasal temellerine oturtmayı başaramayacakları inancı; nihayet, olayları bir başkasının kendisi kadar iyi anlatamayacağına inanması, sanığın sözü geçen olayları herkesten iyi bilmesi doğaldır.

Ruchell'in karşı çıkılacak yanı olmayan açıklamasına karşılık, savcı kanalıyla bir insanın idamını isteyen devlet yetkilileri iki noktayı işaret etmişlerdir. Her şeyden önce sanığın kendini savunması adalet kavramına aykırı düşmektedir, çünkü "Mr. Magee kendini savunmaya muktedir değildir." İkincisi, "Bugüne kadar takındığı tavır Mr. Magee'nin kendini savunmasının mahkemenin düzenli bir şekilde cereyan etmesine engel olacağına inanmaya zorluyor".

Bu görüşe bakılırsa, mahkemenin huzuru, doğrudan doğruya Ruchell'in zekâ seviyesine ve kendini savunmaya muktedir olup olmamasına bağlıdır. Jüri üyeleri ve yargıç gibi konuşmayan bir zenci, kendi hayatını savunmaya yetkili görünmemektedir; beyaz ırkçılık ve kapitalist baskıya karşı hayatını korumak için giriştiği kahramanca mücadele de 'saldırgan bir tavır olarak' nitelenmektedir.

Ruchell'in hukuk sorunlarını ve davayla ilgili konuları herhangi bir hukukçu kadar iyi bildiğini görmek için, davanın dosyalarına bir göz atmak yeterlidir. Yargıç McMurray ve yargıç Lindsay'in ileri sürdükleri sebepler bütün olaylarla çelişki-

ye düşmektedir. Bu yargıçların ve diğerlerinin söylemek istedikleri, bir şahsın kendi avukatı olarak davayı yürütebilmesi için bir avukat gibi konuşması ve avukatların davranışlarını taklit etmesi gerektiğinden başka bir şey değildir. Kanun tarafından mahkûm edilmiş ve ırkçı baskılar yüzünden eğitim görmemiş bir insanın, kendi hayatının söz konusu olduğu yerde söz sahibi olmaması çok tuhaf bir durumdur. Kanun beyazların kanunudur tabii, onu istedikleri gibi yorumlamak da onların hakkıdır ve zenciler, beyazlar gibi konuşamadıkları için kanun önünde kendilerini savunmaya muktedir değildirler. Kendini savunmaya muktedir olup olmadığı beyazların ölçülerine göre tayin edildiği sürece, Ruchell hiçbir zaman kendini savunmaya muktedir olmayacaktır.

Yargıçların Ruchell'in kendini savunmaya hakkı olup olmadığı konusunda girdikleri tartışmalar korkunç bir ırkçılığı yansıtmaktadır. Ruchell'in -bu tatlı sesli ufak tefek zencinin-sesinin onu öldürmeye kararlı görünenlerin kurduğu mahkemelerin düzenini bozabileceğine inanmak biraz güçtür. Eğer Ruchell'in sesini bir parça yükselttiği olmuşsa bu yalnızca kendisine söz verilmesini sağlamak amacıyla yapılmış bir harekettir. Eğer bir yargıcın ya da savcının sözünü kesmişse, bu, dikkatlerini Amerika Birleşik Devletleri anayasasına çekmek içindir. Gerçekte mahkemeyi rahatsız eden, onun bağırıp çağırarak huzuru bozması değil, mahkeme karşısında haklarını savunan bir zenci oluşudur. Kanun zincire vurulmuş olmasına rağmen haklarını savunmaya devam edenlerden pek hoşlanmıyor anlaşılan.

Mahkemenin huzuru konusunda ileri sürülen fikirler, mahkemenin sanığın hayatını savunma hakkına ne kadar değer verdiğini açıkça ortaya koymuştur; bu hak duruşmanın gürültülü geçmesinin önlenmesi gerekliliğinin yanında ikinci

derecede kalmaktadır. Mahkemenin düzenin taşıdığı önem yanında, Ruchell Magee'nin hakları ve hayatı bütün önemini yitirmektedir. Anayasanın bir değeri varsa, bu değer, insan özgürlüğüne verdiği öneme bağlıdır; insan özgürlüğünün temel unsurlarından biri de, kişilerin fikirleri ve hayatlarını istedikleri gibi savunma hakkına sahip olmalarıdır! Fakat anayasa, mahkemenin sesini kesmeyi tercih ettiği Ruchell Magee gibi sanıkları korumakta başarısız kalmaktadır.

Savcı Albert Harris, "Sanığın normalin altındaki zekâsı, gördüğü eğitimin yetersizliği ve mahkemeye karşı takındığı tavır yeteneklerinin, hayatını kurtarmaya yeterli olmadığını göstermektedir," demiştir. Görüldüğü gibi, devlet öldürmek istediği insanlardan bile belli bir tarzda davranmalarını istemekte, onlara hayatlarını nasıl korumaları gerektiğini öğretmektedir. Yukarıdaki cümlesiyle Albert Harris, Ruchell'a devletin kölesi olduğunu hatırlatmaktadır. Devlet tarafından tutuklanmış ve mahkûm edilmiş, on dolar ceza gerektiren bir suç için 7 yıl hapiste kalmıştır, şimdi de devlet hayatını ne şekilde koruması gerektiğini öğretiyor ona. Bu da devletin insan hayatını her yönde kontrol altına aldığı, insanın hayatını ne şekilde savunacağına bile devletin karar verdiği bir düzenin, kısacası faşizmin yaklaştığının habercisidir.

Angela da Ruchell gibi, davanın bazı noktalarını aydınlatmak için kendini savunma hakkına sahip olmak istemektedir. İlk duruşmalardan birinde Angela, kendini temsil etme hakkına sahip oluncaya kadar mücadele edeceğini belirtmiş ve şöyle konuşmuştur: "Zenci bir kadın ve bir sosyalist olarak, bütün Amerika halkına olduğu gibi davayla ilgili herkese, konuyla ilgili her şeyi açıklamak benim görevimdir."

Angela, avukatlarıyla birlikte çalışarak savunmasını yapmakta ve olayla ilgili bütün ayrıntıları ortaya çıkarmak için

gayret göstermektedir. Avukatların yardımını reddetmekte ve gerçekleri göz önüne sermek için onlarla işbirliği yapma yoluna gitmektedir. Bu açıdan, Angela'nın teklif ettiği savunma şekli, Tijerina, Shakur ve McClain'in davalarında görülenden farklıdır. McClain, davalarından birinde, kendine hukuki konularda yardım edecek bir avukat tayin edilmesini istediği halde bu isteği geri çevrilmişti.

Angela'nın karşı karşıya kaldığı durum, yalnız başına içinden çıkamayacağı kadar karışıktır, iddianamenin hazırlanması için savcının bazı oyunlara başvurması ve yasaları işine geldiği gibi değiştirmesi gerekmiştir. Bazı kavramlarla oynanarak suç teşkil etmeyen bazı davranışlar suç olarak gösterilmiştir. Bu yüzden, düzenlenen oyunun ve yaratılan kavram kargaşasının içinden çıkabilmek için Angela'nın iyi bir avukata ihtiyacı vardır.

Gene de davanın niteliği, yalnızca hukuk bilgisi kuvvetli birinin hazırlayacağı savunmayı yetersiz kılmaktadır. Suçlamanın siyasal yönüne ancak sanığın kendisi cevap verebilir. Avukatı suçlamanın yasalara ters düşen yönlerini ortaya çıkarırken, Angela onu siyasal yönden cevaplandıracaktır. Savunmanın iki yönü de aynı derecede önemlidir; devletin düzenlediği suçlamalara ancak her iki açıdan da büyük bir dikkatle hazırlanmış bir savunmayla karşı durulabilir.

Başka bir şekilde açıklamak gerekirse, Angela kendini savunma hakkını elde etmek için avukat tutma hakkından vazgeçmeyecektir. Mahkemeden her iki hakkına da saygı göstermesini istemektedir. Avukatların yapacağı savunmanın yanında o da konuşacaktır. Jüri üyelerini onaylayacak, tanıkların ifadelerini kontrol edecek ve jüri üyelerine hitaben bir açış konuşması yapacaktır. Bu arada avukatları ona yardım edeceklerdir.

Mahkeme Angela'nın teklifini endişeyle karşıladı. Gerçekten de anayasanın sanığın mahkemede kendini hem yalnız hem de avukatların yardımıyla savunmaya hakkı olduğunu açıkça belirttiği halde, Kaliforniya mahkemeleri daima çift yönlü savunmalara karşı çıkmışlardır. Onlara göre, sanık kesin bir seçim yapmak zorundadır. Mahkemelerin takındığı bu tavrın amacı sanıkların kendi savunmalarını üzerlerine almalarını önlemekten başka bir anlama gelmemektedir.

İkili savunmalara karşı çıkan mahkemelerin öne sürdükleri sebeplerden biri, bu tip savunmaların mahkemenin düzenini bozmalarıdır. Yani, kendini avukat yardımıyla savunan sanıkların mahkemenin huzurunu bozdukları öne sürülmektedir. Bu düşünce tarzının açıklığa kavuşturulması gerektiği açıktır. Şimdilik kendini avukat yardımıyla savunan sanıkların, nederî kendi savunmalarını avukat yardımı olmadan yapan sanıklardan daha çok gürültü ettikleri ve huzuru bozdukları anlaşılamamaktadır.

Kaliforniya Yüksek Mahkemesi'nin tayin ettiği avukatlar tarafından temsil edilmeyi reddeden sanıkların mahkemeye gereken saygıyı göstermediklerinden söz etmektedir. Bu durumda, yürütülen mantığın avukat yardımı olmadan kendilerini savunan sanıklar için de geçerli olması gerekir. Halbuki buna izin verilmektedir, izin verilmeyen yalnızca ikili savunmalardır. Açıkça görülebileceği gibi, bütün öne sürülenler kendini savunma hakkına karşı yapılmış saldırılardan başka bir şey değildir.

Mahkemelerin öne sürdüğü başka bir nokta da, ikili savunmaların avukatların önemlerini kaybetmelerine yol açığıdır. Savunmayı müvekkiliyle yürüten avukat, sanığın görüşlerinden etkilenmek ve savunmaya sanığın takındığı tavırlara göre yön vermek zorundadır. Genel olarak hukuk bilgisinin kendisine tanıdığı imkânların dışına çıkmayan avukat, insan sorun-

larıyla ilgilenmeye başlayınca durumu tehlikeye girecek ve bu hem kendisi için hem mahkeme için sakıncalı olacaktır.

Yani, sorun (statükoyu) koruma sorunudur. Amaç yargıcı ve mahkeme salonunu saygısız sanıklardan korumak, hukuk çerçevesi dışına çıkmamaktır. Kendini savunma hakkından, düzeni sarsma eğilimi gösterdiği anda kolayca vazgeçilebilir; önemli olan, avukatların ve yargıçların çıkarlarının korunması, düzenin aksaksız işlemesidir, bunun yanında sanığın hakları ikinci derecede kalır.

İdeal olan, duruşmanın sanığın kendini en iyi şekilde savunmasına imkân verecek şekilde yapılmasının sağlanmasıdır. Gerçekteyse alınan tedbirlerin hepsi, sanığı korumaktan çok düzeni ve yargıçları korumaya yönelmektedir. Sanığın hayatının söz konusu olduğu durumlarda bile onun çıkarları değil, onu yargılayanların çıkarları göz önünde tutulur.

4

Yeni baskı tedbirleri bulmak söz konusu olduğunda mahkeme ve iddia makamı canla başla çalışır. Yasalar değiştirilir, kavram kargaşası yaratılır ve anayasal haklar baskı unsurları haline getirilir. Kendini savunma hakkı da bütün bu süreçlerden geçmiştir.

Yıllar boyunca avukat tutma hakkına rağmen, yoksul zenciler paraları olmadıkları için avukat tutamamışlar ve cezaevlerinde sürünmüşlerdir. Diğerleri kaderlerini bilgisiz ve ırkçı avukatlar eline teslim etmeye zorlanmışlardır.

Şimdi de kendilerini savunmak isteyen zenci sanıkların karşısına güçlükler çıkarılmaktadır. Bazıları kendilerini savunmaktan vazgeçmek zorunda kalmışlardır, diğerleri her şeyi göze alarak direnmişlerdir.

Ruchell Magee gibi siyasal suçluların savunmalarını yapma yolundaki istekleri sürekli geri çevrilmektedir. Çünkü bu tip sanıkların kendilerini başarıyla savundukları bilinmektedir. Afeni Shakur ve Ries Tijerina'nın savunmaları bunu ortaya koymuş bulunuyor.

Gene de ben, bütün engellere rağmen halk hareketlerinin başarıya ulaşacağına inanıyorum. Mahkeme Ruchell'in konuşmasına izin vermese de, o er geç sesini duyuracaktır. Angela'nın kendini savunması engellenebilir, ama o, davasını kitlelere anlatmayı başaracaktır. Mahkemeler ve savcılar yasalarla büyük bir ustalıkla oynayabilirler, ama vakit geldiğinde, devrimin önüne geçmeyi başaramayacakları açıktır.

Kendini Savunma Hakkı Üzerine Bir Açıklama

Ruchell Magee

Ruchell Magee 5 Mayıs 1971'de, Marin Mahkemesi'nde konuşarak kendi savunma hakkından söz etti. Geri çevirdiği iki avukattan sonra tayin edilen Ernest L'Gravss de söz alarak Magee'nin kendini temsil etme hakkını savundular. Ruchell sanık iskemlesinde zincirlenmiş, elleri beline bağlı, ayaklarında zincirlerle konuşuyordu. Son derece sakindi. Aşağıdaki bölüm yaptığı konuşmadan alınmıştır:

Efendim, kayıtlara, kendimi savunmaya muktedir olup olmadığım konusunda şimdiye kadar eksik kalmış olan bazı şeyler eklemek istiyorum. Avukat istemememin sebebi, birçoklarının sandığı gibi bütün avukatlardan nefret etmem de-

ğildir... Avukatım aracılığıyla Los Angeles duruşmalarının tutanaklarını istettim. Bu tutanaklardan nasıl haksız yere hüküm giymiş olduğum anlaşılabilir...

... Bu tutanaklar size avukatların da içinde oldukları haksızlıkları, avukatımın karşı çıkmasına rağmen suçlu olduğumu öne sürerek hüküm giymeme sebep olduğunu gösterecektir.

Temyiz Mahkemesi'nin kararı bozması için uğraşırken gene mahkemenin tayin ettiği bir avukatın ihmali yüzünden bazı gerçekler ortaya çıkarılamamıştı. Sonunda avukatım, öne sürülen sahte delilleri ortaya çıkaracağına, akli dengemin bozukluğunu öne sürerek cezaman hafifletilmesini istedi.

Gazetelerdeki 'geri zekâlı mahkûm' yazıları gözüme çarptı, bütün bunlar Mr. Harris'in acayip zekâ testlerinden ve San Quentin'deki sorgulardan çıkarılıyor.

Şimdi dönüp dolaşıp tekrar avukatlar konusuna geldik, bana ille bir avukatım olması gerektiğini söylüyorsunuz. Şimdiye kadar Marin Eyalet Mahkemesi'nin tayin ettiği avukatların aldığı sonuçlar hep aynı olmuştur; bir alay laf edilir, en önemli noktalar dikkatle es geçilir ve savunma için gerekli olan konuların dışında her şeyden söz edilir.

Davaya bakan mahkemenin buna yetkisi olmadığını belirttiğim dilekçe de aynı şekilde örtbas edildi. Mahkemenin tayin ettiği avukat bu konunun üzerinde gerektiği gibi durmadı.

Olaya kişisel olarak karışmış bulunan yargıç Conti, beni halkın gözünde küçük düşürmek ve herkesi geri zekâlı olduğuma inandırmak için elinden geleni yapmış ve yazdığım anlamsız dilekçelerle bütün görevlileri rahatsız ettiğimi, mahkemenin görevini yapmasına engel olduğumu öne sürmüştür. Anlamsız dediği dilekçelerde savunmam için gerekli konulara değinilmekte ve davayla ilgili bazı gerçekler açıklanmaktaydı.

Savcı Harris ve yargıç Conti el birliğiyle haklarımı kullanmamı engellemek ve anayasayı tahrif etmek için çalışmaktadırlar. Elimde kendimi savunmam için gerekli bütün deliller var, bunları açıklamak istiyorum. Fakat bu açıklamayı yapmanın bir tek yolu var. Bunun için de Mr. Harris'in (savcı Harris'in casuslarının demek istiyorum) ortadan kaldırdığı bazı kayıtların bulunup mahkemeye getirilmesi gereklidir.

Mr. Harris bana Kaliforniya Ceza Kanunu'nun 4500 sayılı maddesinin uygulanmasını istiyor. 4500. maddeden hüküm giyen bir müebbet hapis mahkuma ölüm cezasına çarptırılır. Fakat Mr. Harris 681 sayılı kanunu unutmaktadır. 681 sayılı kanuna göre, bir şahsın suçlanabilmesi için iddia makamının elinde kesin deliller olması gerekir. İddia makamıysa bana karşı hiçbir kesin delil öne sürmemiştir. Mr. Harris de. Evelle J. Younger da bunun farkındadır.

Bu yüzden, istedikleri sonucu elde edebilmek için bana kendi çıkarlarına hizmet edecek bir avukat tayin etmeye çalışıyorlar. Bunu yapabilmek için halkı bir avukata ihtiyacım olduğuna inandırmaları gerektiğini biliyor ve ona göre davranıyorlar.

Mahkemeye kayıtlarının sahte olduğunu gösteren birtakım dökümanları gönderdiğim zaman yargıç Conti bana bunların işe yaramaz belgeler olduğunu söyledi.

Yargıç Conti'nin yasaklara karşı geldiğini öne sürdüğüm zaman bana mahkemenin görevini yapmasına engel olduğum söylendi. Bu arada mahkemenin davaya usulsüz olarak baktığını kimsenin gördüğü yoktu. 1466 sayılı kanuna göre davayla ilgili bütün işlemlerin durdurulması ve yazdığım dilekçenin dikkate alınması gerekirdi.

Peki, neydi topladığım belgeler? Açıklamak istediğim gerçekler neydi? Neden oturup bütün bu belgeleri toplamıştım? Çünkü başıma bir avukat musallat etmeye çalışılıyordu. Ana-

yasal haklardan yararlanmama engel olunuyordu. Bu yüzden davaya eyalet mahkemesinde değil, federal mahkemede bakılmasını istedim. Bu benim hakkımdı, ama bu hakkı kullanmak istediğim için küçük düşürüldüm ve geri zekâlı olarak tanıtıldım. Ayrıca, bana verilen zekâ testinin yetersiz olduğunu, eğer zekâ seviyemi anlamak istiyorlarsa bana başka tip bir test vermeleri gerektiğini de defalarca tekrarladım. Bu isteğim de geri çevrildi. Duruşmaya devam edilirken davanın federal mahkemeye gönderilmesi için tekrar başvurdum. Çeşitli dilekçeler yazarak yargıçların davaya bakmaya yetkili olmadıklarını, çünkü durmadan kanunlara karşı geldiklerini belirttim.

Tekrar konuya dönelim. 6. maddenin bana avukat tarafından temsil edilme hakkını verdiğini söylüyorsunuz, ama bunun bir zorunluluk olmadığı da açıkça ortadadır. Ayrıca, yasaların bana davaya başka bir mahkemede bakılmasını isteme hakkı verdiği de açıktır.

Yasalara göre, dilekçeyi verdiğim andan itibaren duruşmaların durdurulması gerekiyordu. Halbuki bana bir avukat tayin etmeye ve davanın eyalet mahkemesinde sonuçlanmasına çalışılıyor...

... Şu günlerde ne eyalet mahkemesi ne de federal mahkeme tarafından tayin edilecek bir avukatı kabul edebilirim. Çünkü Nixon'dan cezaevi gardiyanlarına kadar bütün yetkililerin olayla ilgili delilleri, Kaliforniya eyaletinin Amerikan adalet mekanizmasının ve cezaevlerinin köle tüccarlarına yakışır bir zihniyetle, yasalara karşı gelerek idare edildiğini gösteren delilleri, saklı tutmak için işbirliği yapmış olduklarını biliyorum. Mahkemenin kendi çıkarlarına ters düşen bir savunma yapacak avukatlar tayin edebileceğine inanmak için insan çok saf olmalı. Avukatları geri çevirmem bu yüzden, bunu defalarca açıkladım..

5 Mayıs 1971

**ANGELA DAVIS VE
BÜTÜN SİYASAL MAHKÛMLAR
İÇİN KAMPANYA**

Siyasal Kampanya

Fania Davis Jordan-Kendra Alexander-Franklin Alexander

7 Ağustos 1970'de, Marin Eyalet Mahkemesi salonunda kahramanca bir harekete geçildi. Jonathan Jackson, James McClain, William Christmas ve Ruchelle Magee zencilerin dört yüz yıldır en sert baskı tedbirlerine ve sömürüye karşı koymak için giriştikleri direniş hareketlerinin bir örneğini sergilediler. Bu noktada aklımıza hemen, 'kardeşlerimizi bu şekilde davranmaya iten neydi' sorusu geliyor. Bizce bu, onların cezaevlerindeki insanlık dışı, ırkçı, faşist yönetimin, adalet mekanizmasının bir baskı aracı haline gelişini ve bu kuruluşların mahkûmlar arasında oluşan devrimci potansiyeli yok etmek amacıyla kullanılmaya başlanmasının bilincinde oluşlarından başka bir şey değildi. 7 Ağustos, direnişin gerçek yüzünü halka göstermeyi başarmıştır.

Angela Davis'i ve Bütün Siyasi Mahkûmları Kurtarma Komitesi'nin konuyla ilgili olarak yaptığı açıklama aşağıdadır:

Marin Cezaevi olayına katılanlar arasında tek sağ kalan mahkûm olan Ruchell Magee yargılanmakta ve ölüm cezasına çarptırılması istenmektedir... Magee'nin kendi savunmasını yapma hakkı elinden alınmıştır. Mahkemenin tayin ettiği avukat Leonard Bjorkland, yükselme çabası içinde olan bir sağcıdır. Magee, Bjorkland'ın kendisine, Angela Davis aleyhinde tanıklık ettiği takdirde serbest bırakılacağını söylediğini iddia etmektedir. Aksi halde Magee gaz odasına gönderilecektir...

Yedi yıldır sahte delillerle ve yalancı tanıklarla mücadele edip duran Magee'nin eline kurtulma şansı geçmişti. Jonathan Jackson elinde silahlarla mahkeme salonuna girdiği zaman Magee haksızlıklara karşı savaşmayı seçti... Bir el bile ateş etmeden yedi kişiyi rehine olarak aldılar ve bir kamyonete binerek kaçmaya çalıştılar. Marin eyaleti şerifi arabaya ateş edilmesini emretmişti. San Quentin gardiyanları bu emre karşı gelerek ateş açtılar. Sonuç, Jonathan Jackson'ın, iki zenci mahkûmun ve yargıç Haley'in ölümü ve hayatlarında bir kere bile karşılaşmamış olan Angela Davis'le Ruchell Magee'nin işbirliği yaparak olayı hazırlamakla suçlanmaları oldu...

... Artık susamayız! Bundan sonraki siyasi mahkûm siz olabilirsiniz. Ruchell Magee'ye kendini savunma hakkı verilmesini sağlamak için birlikte mücadele edelim...

Angela Davis'in 13 Ekim 1970'de tutuklanması büyük tepkilere yol açtı; Amerika'da ve bütün dünyada milyonlarca insan Angela'yı destekliyordu. Olayların başından beri Angela'nın suçsuz olduğu tamamen ortadaydı. FBI'ın aranan suçlular listesinde ismi çıktığı andan itibaren Los Angelesli bütün zenciler, ona yardım edebilmek için ellerinden geleni

yapmışlardır. Franklin Alexander, düzenlediği bir basın toplantısında Angela ona sığınırsa ne diyeceğini soran muhabirlere, “Seni seviyoruz,” diyeceğini söylemişti. Bir iki gün sonra bütün balkonlarda, üzerlerinde “Angela, seni seviyoruz” yazılı dövizler asılıydı.

Tutuklandığı gün, birbirinden farklı siyasal görüşlere sahip, zenci-beyaz binlerce insan cezaevinin önünde toplanarak Angela’nın serbest bırakılması için gösteriler düzenlemişlerdi. Tekrarladıkları slogan “Angela’yı ve Bütün Siyasi Mahkûmları Serbest Bırakın”, kısa zamanda ülkedeki kitle hareketlerinin simgesi haline geldi.

Halkın siyasi mahkûmların serbest bırakılması için giriştiği hareketlere bir yön verilmesi ve bu çabaların örgütlenmesi gerektiğini biliyorduk. Bu amaçla, 1970 Kasım ayında Los Angeles’taki küçük bir kilisede yapılan 400 kişilik bir toplantıda Angela Davis’i ve Bütün Siyasi Mahkûmları Kurtarma Komitesi kuruldu. Che-Lumumba Kulüp Başkanı Franklin Alexander ve Angela’nın kardeşi Fania Davis Jordan kurucular arasındaydı. Komite, gücünü, Angela’nın tutuklanmasına karşı çıkan kitlelerden alıyordu.

1970 Aralık ayına kadar elli büyük şehirde bu tip komiteler kurmayı başardık. Bununla birlikte, halk hareketinin yalnızca büyük şehirlerde yönetilmeyeceğini biliyorduk. Angela’nın kurtarılması için her şeylerini vermeye hazır insanların, ırkçılığın ve baskının kurbanları olan Zenciler, Porto Rikolular, Kızılderililer ve beyaz işçilerin yardımlarıyla 150 komite daha kurmayı başardık. Bu şekilde öncü zencilerden oluşan bir direniş hareketi örgütlenmiş oldu.

Yerel komiteler merkezin yardımıyla halk arasında fikirlerimizi yaymayı ve halkın harekete katılmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Çalışmaların önde gelen amaçları halkın bi-

linçlenmesi ve hareketin gördüğü desteğin artmasıdır. Her yerel komite kurulduğu bölgenin kendine özgü şartlarına göre genel programı uygular. Komiteler kiliselerde, kahvelerde, sendikalarda toplantılar düzenler; evlere, fabrikalara bildiriler dağıtır ve gösteriler hazırlarlar. Bu şekilde halkın toplanması, son haberleri öğrenmesi ve tartışmalara katılması sağlanmış olur. Maddi destek bölge halkının yaptığı birkaç dolarlık yardımlardan gelir.

Komite, öğrenciler arasında da çalışmalarını sürdürür. Franklin Alexander'ın ve Angela'nın annesi Mrs. Sallye Davis'in Atlanta Üniversitesi civarındaki bir kilisede düzenledikleri toplantıya 1500 kişilik öğrenci katılmıştır, içeriye giremeyen öğrenciler kapıların önünde bekleyerek Angela'yı yürekten desteklediklerini göstermişlerdir. Bu toplantıdan sonra Atlanta Üniversitesi'nde "Zenciler Angela Davis'in Yanında" adı verilen bir öğrenci örgütü kurulmuştur.

Ülkenin her tarafındaki üniversitelerde bu tip örgütler kurulmaktadır. Komitenin özellikle yüksek okul öğrencileri arasında gördüğü ilgi sınırsızdır. Chicago'da, Zenci Yüksek Okul öğrencileri üç haftalık bir boykot ilan ederek Angela'yı desteklediklerini göstermişlerdir.

Komite çeşitli zenci kuruluşlarından da büyük maddi destek görmektedir. Zenci Avukatlar Barosu komiteye yalnızca para yardımı yapmakla kalmamış, bazı mahkûmların savunmalarını ücretsiz olarak üzerlerine almıştır. Zenci hukuk profesörleri de Angela'nın avukatlarına her konuda yardımcı olmuşlardır. Zenci Avukatlar Konferansı'na başkanlık eden Haywood Burns, bütün ülkede Angela'yı savunan konuşmalar yapmıştır. Mrs. Coretta Scott King ve rahip Ralph Abernathy de Angela'nın serbest bırakılması için çalışan binlerce Amerikalının arasına katılmışlardır. Komitenin en

önemli görevi, çeşitli kaynaklardan gelen bu büyük ilgiye yön vermektir.

Okuduğunuz kitaptaki yazılar da Komite'nin çalışmaları sonucu derlenmiş ve bir araya getirilmiştir. Mücadele Angela'yı ve diğer siyasi mahkûmları kurtarmak amacıyla başladı, ama artık bu sınırlar içinde kalmayacaktır. Sorun, on yedi yaşındaki bir çocuğun elindeki silahlarla mahkeme salonuna girmesine ve bunu izleyen olaylara yol açan sebeplerin ortaya çıkarılması ve açıklanması sorunudur. Topladığımız yazılar da bu sebepler ve bunların kişiler üzerindeki etkileriyle ilgilidir. Bu, bir bakıma, devamlı direnmek, direnişi hayatın bir parçası olarak kabul etmek zorunda bırakılmış bir halkın tarihidir. Direnişe geçmek gerektiğine inananları bu kitap çevresinde toplayabileceğimizi ümit ediyoruz.

Kanımızca Angela'nın serbest bırakılması için girişilen direniş, ülkedeki bütün ilerici güçleri içine alacak ve faşizmin tam olarak yerleşmesini önleyecek bir hareketin başlangıcıdır.

Bildiri ve Çağrılar

Bettina Aptheker

Angela'nın tutuklanması üzerine Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, Cumhurbaşkanı, FBI, Kaliforniya Eyaleti yetkilileri ve Marin Bölgesindeki görevliler korkunç bir tepkiyle karşılaştılar. Özellikle zenciler, büyük kitleler halinde Angela'ya yardıma koşmuşlardı. Girişilen hareketin temel gücünü zenciler meydana getiriyordu. Rahip Jesse Jackson, milletvekili Ronald Dellums (Demokrat Partili), rahip Ralph Abernathy, Mrs. Coretta King gibi önemli kişiler, Angela'nın savunmasına yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar. 1971 Mart ayında, zenci öğretim üyeleri New York'ta yayınladıkları bir bildiride, şöyle diyorlardı: "... zenci öğretim üyeleri olarak. Profesör Davis'in bu ırkçı ülkede sergilediği

insanlık örneğini takdir ediyoruz. Şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da, kardeşimizin duruşmasını büyük bir dikkatle izleyecek ve ona herhangi bir kötülük gelmemesi için elimizden geleni yapacağız...” Aretha Franklin, Angela’nın kefaleti için 250 bin dolar vermeyi teklif etmiş, “Benim param var ve bu para zencilerden geliyor. Zengin olma onlar yardım ettiler; ben de paramı halkımıza yararlı olacak şekilde harcamak istiyorum,” demiştir.

Angela’nın New York’tan Kaliforniya’ya gönderilmesinden sonra Marin Eyalet Cezaevi’ne dünyanın her tarafından mektuplar ve dilekçeler yağmaya başlamıştır.

Mektuplar o kadar artmıştı ki, sonunda cezaevi yetkilileri, mektupları teker teker okuyup sansürden geçirmekten vazgeçtiler. Mektuplar çuvallara doldurulup şerifin odasına getiriliyor ve Angela’nın avukatlarına teslim ediliyordu. Ocak 1971’den beri, Angela’nın 500 bin kadar mektup aldığı hesaplanmış bulunuyor.

Aydınlar, sendikacılar, öğretmenler, yazarlar, sanatçılar, çeşitli kadın kolları, öğrenci grupları ve ihtilalciler, dünyanın her yerinde -Afrika, Asya, Latin Amerika ve Avrupa’da- Angela’yı desteklediklerini bildiren demeçler verdiler. Sovyetler Birliği, Doğu Almanya, Küba, Kore Halk Cumhuriyeti ve özellikle Kuzey Vietnam’da olaya gösterilen ilgi sınırsızdı. Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu, Angela’nın serbest bırakılması için bir kampanyaya girişti ve kısa zamanda 600 bin imza topladı. 8 Mart’ta Uluslararası Kadınlar Günü’nde bütün kuruluşlar, Angela’nın serbest bırakılması için gösteriler düzenlediler. İspanya İç Savaşı kahramanlarından Dolores Ibarruri, bütün Avrupalı ve Amerikalı kadınları Angela Davis’in yardımına çağırdı. Angela’ya gelen mektuplar arasında en dokunaklı olanlar çocukların yazdığı mektuplardı.

Meksika'nın ünlü Lecumbardi Cezaevi'ndeki siyasi mahkûmlar Angela'yı desteklediklerini bildirdiler. Yunanistan'ın Aegina Cezaevi'ndeki mahkûmlar da, Angela'nın doğum gününde yazdıkları kutlama mesajını dışarı çıkarmayı başarmışlerdi. Mesaj şu şekilde sona eriyordu; "Zaferin bizim olacağına her zaman inanıyoruz. Bu, bütün ezilenlerin nefrete, adaletsizliğe, yalana ve savaşa karşı direnen bütün ilericilerin, zaferi olacaktır."

Almanya'da Angela'nın derhal serbest bırakılmasını öneren bir bildiri hazırlanmıştır. Bu bildiriye şimdiden, aralarında Heinrich Albertz (eski Batı Berlin Valisi), K.H. Walkoff (Bundestag üyelerinden), Profesör Ernst Bloch, Martin Niemöller ve Jacob Moneta'nın da bulunduğu 10 bin kişi imzalamıştır. Aynı şekilde Fransa'da 400 aydın, Angela'nın serbest bırakılmasını öneren bir bildiriye imzalamışlardır.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birçok kuruluş da Angela'nın tarafsız bir mahkemede yargılanması yolundaki isteklerini bildirmişlerdir. Louisville'deki Güney Eğitim Fonu Başkanı Ann Braden, özellikle beyazların harekete geçmek üzere örgütlenmeleri gerektiğini öne sürerek, "Biz, beyazlar olarak, diğer beyazların dikkatini bir noktaya çekmek istiyoruz. Bizi özgürlük yolunda yürümeye zorlayan, on beş yıldır zencilerin ülkenin her tarafında giriştikleri eylemler olmuştur. Eğer bu eylemlerin bastırılmasına ve ortadan kaldırılmasına, sesimizi çıkarmadan seyirci kalırsak, iki şeyden birini kabulleniyoruz demektir: ya yok edileceğiz, ya da insanlık dışı birtakım hareketlere katılmaya razı olacağız," demiştir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde hazırlanan ve 1 milyon imza toplama amacını güden bir bildirideyse şöyle denmektedir:

Biz, halkın içinden gelip, halkın yanında yer alanlar, Angela'nın serbest bırakılmasını istiyoruz. Aramızda, Zenciler

ve Melezler, Beyazlar ve Kızılderililer var; erkek ve kadın işçiler var; ev kadınları ve işsizler var; öğrenciler, sanatçılar ve çeşitli meslek sahipleri var. Bütün dinlere bağlıyız ve hiçbir dine bağlı değiliz; siyasal inançlarımız değişik, belirli bir ideolojiye bağlı değiliz. Ama Angela Davis konusunda aynı şeye inanıyoruz: Angela'nın derhal serbest bırakılması gerekir!

Şimdiden binlerce Amerikalı bu bildiriye imzalamış bulunuyor.

Bütün bu bildiriler, dilekçeler ve mektuplar, ciltler kaplayacak kadar çok sayıdadır. Biz burada sadece birkaç tanesini gösterebildik; bunların, Angela'nın gördüğü desteği ve onun serbest bırakılması için binlerce insanın biraraya gelerek giriştiği hareketleri biraz olsun yansıtacağını umuyoruz.

Amerika'daki En Tehlikeli Suçlu

Herbert Aptheker

Her çağın kendine göre bir simgesi oluyor: Nat Turner, korkudan ne yapacaklarını şaşırان Virginialı köle tüccarları tarafından asılmıştı; John Brown ve arkadaşları, karşı devrim hazırlığı yapan Bourbon'lar tarafından öldürüldüler; Dr. DuBois, McCarthy devri hakim sınıfı tarafından izlenmiş, yakalanmış, parmak izi alınmıştı; Henry Winston birtakım sadistler tarafından, cezaevinde kör edildi.

Ama Turner ve DuBois'nın isimleri tarihe geçti ve Winston, kendisinin de belirttiği gibi, gözleri olmadan da görebiliyordu. Cellatların adlarıysa çoktan unutulup gitmişti.

Aynı şey, üzerinde Profesör Angela Davis'in resimleri olan ilanlar bastırıp dağıtan ve onu aranan, en tehlikeli on suçlu

arasına yerleştiren bugünkü hakim sınıf ve onların, hemen hemen sahipleri kadar pis olan köpekleri için de söylenebilir. Eğer Nixon ve Agnew iyi yöneticilerse, Eastland ve Thurmond iyi senatörlerse ve J. Edgar Hoover adil bir yargıçsa, Angela'nın, güzel kardeşimizin de tehlikeli bir suçlu olmasını pek tuhaf karşılamamak gerekir.

Bu kişiler tarafından tehlikeli bir suçlu olarak adlandırılmak, bütün Amerikalılar tarafından bir şeref olarak kabul edilmelidir.

Amerika Meksika'yı istila ettiği sırada, Thoreau şunları yazıyordu: "...eğer, özgürlüğün koruyucusu geçinen bir ülkenin halkının altıda birini köleler meydana getiriyorsa ve eğer, bir ülke haksız olarak istilaya uğramışsa, dürüst insanlara, başkaldırmaktan başka yapacak şey kalmaz. Bir an önce başkaldırmamızı gerektiren en önemli nokta da, istilaya uğrayan ülkenin bizim vatanımız olmaması, aksine, bizim istila eden millettten oluşumuzdur."

Amerika'da zencilere hiçbir zaman adil davranılmamıştır ve bu hâlâ böyledir; eğer Yale Üniversitesi rektörü, geçenlerde yaptığı cinsten bir konuşma yaparak, bir zencinin, Amerika mahkemelerinde tarafsız olarak yargılanmasının imkânsızlığını belirtebiliyorsa, söylediklerinin gerçekliğinden şüphe edemeyiz. Amerika'da, her devirde zencilere bilinçli ve örgütlü bir baskının uygulanmış olduğu bir gerçektir.

Genç zencilerin kardeşlerini kurtarmak için giriştikleri hareketler, her zaman adaletsizlik, zulüm ve polis baskısıyla karşılaşmıştır; Angela'nın, sözü geçen olayla ilgisinin olup olmadığı kesin değildir; kesin olan, burjuva basınının verdiği haberlerin gerçekle hiçbir ilgisinin olmadığıdır.

Harekete katılan bütün zenciler ve zenci bir kadın, bir öğretim üyesi ve bir sosyalist olarak Angela, Amerika Birleşik

Devletleri'ni yöneten sınıf ve bu sınıfın ırkçılığı hakkında her şeyi biliyorlardı. Baskı, isyana yol açar; Bağımsızlık Bildirisi'nde baskı altında yaşayan halkların isyan etmeye hakları olduğu, hatta isyanın onlar için bir görev olduğu belirtilmiştir. Marin Eyalet Mahkemesi'nde meydana gelen olayları da bu açıdan değerlendirmemiz gerekiyor.

Bu noktada tarihten birkaç örnek göstermenin yerinde olacağı kanısındayım. 1851 Eylül ayında, Pennsylvania'da, William Parker adında bir zenci, Edward Gorsuch tarafından kaçak bir köle olduğu iddiasıyla ihbar edildi. Gorsuch, köle avcıları ve devlet görevlileri, silahlarını alarak Parker'ın evini kuşattılar. Parker, komşularının da yardımıyla kendini savundu; ona yardım edenlerin arasında beyazlar da bulunuyordu. Çatışma sırasında Gorsuch ve bir diğer köle avcısı öldü, bir devlet görevlisi de yaralandı. Parker kaçtı ve Frederick Douglass'ın yardımıyla Kanada'ya geçmeyi başardı. Ona yardım edenlerin bir kısmı tutuklanarak mahkemeye verildiler. Savunmalarını Thaddeus Stevens'in yaptığı sanıkların hepsi hüküm giydiler.

1858'de Ohio'da silahlı üç devlet görevlisi, John Price adında kaçak bir köleyi yakalayarak kaçtığı yere geri götürmek istediler. Lorain Bölgesi'nden 40 zenci ve beyaz, görevlilere saldırarak Price'ı kurtardılar. Olaya liderlik eden iki kişi, Simeon M. Bushnell adlı bir beyaz ve zenci avukat Charles H. Langston, cezaevine gönderildiler. Hüküm giymeden önce Charles Longston mahkemede şunları söylüyordu:

Bu ülkedeki mahkemelerin ve ülkede işleyen düzenin, benim soyumdan gelen insanları, zencileri ezmek üzere kurulmuş olduğunu biliyorum... Bu adamla aynı soydan olduğum ve aynı yerden geldiğim için onu kurtarmakla görevli olduğumu hissettim ve bu görevi yerine getirdim.

Haklı olan Langston muydu, yoksa yargıçlar mı? Langston mahkûm edilmişti, bu yüzden onu bir suçlu olarak mı kabul edeceğiz?

1800'lerde, bir zamanların büyük devrimcilerinden James Monroe, Virginia valisiydi ve isyan hazırlamak suçundan hükûm giyen kölelerin çarptırılacakları cezaları saptamakla görevlendirilmişti. Yeni seçilen başkana, Bağımsızlık Bildirisi'ni hazırlayan Jefferson'a ne yapması gerektiğini sordu. Jefferson ona, görevinin izin verdiğinden daha fazla merhametli davranmamasını öğüt verdi. Bu durumda Monroe'nun gösterebileceği merhamet epeyce kısıtlanmış oluyordu. Monroe'nun, "Dünya kimin haklı, kimin haksız olduğunu pekâlâ biliyor," dediği bilinir.

Marin eyaleti olayları için de doğrudur bu. FBI 'en tehlikeli suçlu'nun peşinde koşadursun, dünya Angela Davis'in mi, yoksa Edgar Hoover'ın mı haklı olduğunu pekâlâ biliyor.

Eylül 1970

Angela Davis: Zenci Militan

Zenci Öğretim Üyesi

Miss Angela Davis 13 Ekim 1970 tarihinde, FBI tarafından teslim olması için yapılan çağrılarını dinlemeyip, polisten kaçtığı öne sürülerek tutuklandı. Reagan, Hoover, Mitchell gibi devletin baskı unsurları, bizi Miss Davis'in bir kanun kaçağı olduğuna inandırmak için ellerinden geleni yaptılar.

Aslında, Angela Davis kanundan değil adaletsizlikten, onu zenci olduğu için ezmeye çalışanlardan kaçıyor.

Angela Davis ilk defa bir yıl önce, 1969'da, anayasal haklardan olan fikir özgürlüğüne dayanarak düşüncelerini açıkladığı için çeşitli hücumlara hedef oldu.

Ronald Reagan ve Max Rafferty, anayasayı ve insan haklarını çiğnemekten çekinmeyerek Angela'nın işine son verilme-

sini istediler. Üniversitenin bu isteği geri çevirmesine rağmen, tarihte görülmemiş bir yola başvuruldu ve 1970 Haziran ayında, eyalet görevlilerince Angela'nın işine son verildi.

Bu olay Angela'nın, Kaliforniya Mahkemeleri'nde ne tarzda yargılanacağını açıkça göstermeye yeterlidir. Yargıç Tanne'ın ırkçı açıklamasının belirttiğı gibi, "Zencilere, beyazların saygı göstermek zorunda oldukları hiçbir hak verilmemiştir." Bu anlayış devam ettiğı sürece, yukarıda yapılan açıklamanın karşıtının da geçerli olacağı şüphesizdir: "Zenciler, beyazların koydukları yasalara saygı göstermek zorunda değildirler."

New York mahkemeleri de, Angela'nın tahliye edilmesi için ödenmesi gerekli kefalet miktarını akıl almayacak kadar yüksek tutmak ve onun Kaliforniya'ya naklini çabuklaştırmak suretiyle bu adaletsizliğe katılmışlardır.

Peki, Angela'ya karşı gösterilen deliller nelerdir? Hangi suçlardan hüküm giymişti, Angela? En tehlikeli on suçlu arasına girmek için neler yapmıştı, bu yirmi altı yaşındaki öğretim üyesi? Hiç. Ortada delil yok. Marin Eyalet Mahkemesi olaylarında kullanılan silahları satın almakla suçlanıyor. Ama, suçlamalar arasında adam kaçırma ve cinayet de var ve Angela için ölüm cezası istenecek.

Adalet bu mu? Belki de buna toplu histeri, yetersiz deliller, ırkçı yargıçlar yardımıyla hazırlanan, yasalara uygun bir linç olayı demek daha doğru olacak. Cevap ortadadır: Angela, köleliği değil, özgürlüğü seçmiştir.

Angela Davis her şeyiyle zenci bir militandır.

Angela Davis'in hayatı tehlikede. Bütün zenciler ve adalete inanan herkes, onun yardımına koşmalıdır. Baskı güçleri, zenci kurtuluş hareketini yok etmek için ellerinden geleni yapı-

yorlar; alınan tedbirler Jackson Eyaleti'nde öğrencilerin öldürülmesinden, Kara Panterler'in üzerine gönderilen silahlı polislere kadar uzanıyor. Angela, bütün direniş hareketlerinin bir simgesidir. Onu desteklemekle kendimizi kurtarmış olacağız. Onun mücadelesi bizim mücadelemizdir, zaferi de bizim zaferimiz olacaktır.

Kasım 1970

Herbert Marcuse'den Açık Mektup

Angela Davis'in davası siyasal bir davadır: bir kadının, zenci bir militanın, bir ilerinin davası. Angela, Kaliforniya Üniversitesi'nden, mükemmel bir öğretmen olduğu düşmanları tarafından bile kabul edildiğı halde eyalet görevlileri tarafından uzaklaştırılmıştı. San Rafael olaylarıyla ilgisi olduğu kanıtlanamadığı halde, FBI'ın ilan ettiği en tehlikeli on suçlu arasında yer alarak, anayasaya uygun olup olmadığı uzun uzun tartışılacak bir Kaliforniya yasasına göre adam kaçırma ve cinayetle suçlandı. Basın, konuya geniş bir şekilde yer vermektedir. Amerika Birleşik Devletleri başkanı bir televizyon programında FBI şefi J. Edgar Hoover'ı, bu tehlikeli şahsı yakaladığı için özel olarak tebrik etti. Olay ül-

kede ilericiilere duyulan nefreti körüklemek için gerektiği gibi kullanıldı.

Bu şartlar altında Angela Davis'in tarafsız bir mahkemede yargılanacağı düşünülebilir mi? O, hayatını, baskıya ve adaletsizliğe karşı, zenciler ve dünyanın bütün ezilen insanları için mücadele ederek geçirmişti; şimdi ülkenin en korkunç cezaevinde bulunuyor.

Angela'nın duruşması yıllarca sürebilir. Ama, sonuç ne olursa olsun asıl yargılanan, Angela'nın bugün içinde bulunduğu durumun gerçek sorumlusu olan toplum, en güçlü düşmanlarından birini yok etmeye hazırlanan bu düzen olacaktır.

Angela Davis hayatını kurtarmak için mücadele ediyor. Ancak bütün ülkelerden ve bütün insanlardan gelecek güçlü bir protesto, onun kurtulmasına yardımcı olabilir.

Herbert Marcuse

Kara Panter Partisi

Son günlerde Amerika Birleşik Devletleri imparatorluğu yöneticilerinin, zencilerin ve diğer ezilen halkların giriştiği mücadeleyi en can alıcı noktadan yakaladıkları anlaşıldı. Artık birliğimize, yani zaferin, direnişin ve özgürlüğün tek umuduna saldırıyorlar.

Ezilenlerin kurtuluş ve özgürlük mücadelelerini durdurmak için kullandıkları en önemli taktik, harekete katılan güçleri bölmeye çalışmaktır.

Güçlerimizi bölmek, liderlerimizi öldürmek, faşist yöneticilere karşı çıkanları cezaevlerine göndermek ve bizi birbirimize düşürmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bununla birlikte Kara Panter Partisi, maddi ve manevi bütün baskılara göğüs germiş ve halkımızın yanında olduğunu, devrimi gerçekleştirmek için fedakârlıktan kaçınmayacağını bir kere daha kanıtlamıştır.

Halkımızın çıkarlarını savunduğumuz için Amerikan İmparatorluğu'nun hücumuna uğradık.

Bu hücumlara karşı koyabilmemiz de, halkın çıkarlarını savunmamıza bağlıydı. Amacımız halka hizmet etmek olduğu için, hiçbir zaman yenilmeyeceğimizi biliyoruz artık.

Kara Panter Partisi, tek başına önemli değildir. Önemli olan, inançlar, gerçekleştirmeye çalıştığımız fikirlerdir. Birliğimizi gerçekleştirmemizi ve hep birlikte yeni bir toplum yaratmamızı sağlayacak yöntemlerdir.

Önemli olan, kimsenin bizi yolumuzdan çeviremeyeceğidir. Zaman ve tarih bizimledir. Fakat şu sırada, kısa sürede bizi bölmeyi, birbirimize düşürmeyi başarırlarsa yarı yolda kalır, amacımıza hiçbir zaman ulaşamayız.

Bizimle birlikte savaştıkları için imparatorluğun gazabına uğrayanları sonuna kadar savunmalı, onları gözümüzün önünde ortadan kaldırmalarına engel olmalıyız.

Angela Davis olayı gerçekten büyük ilgi topladı. Biz de Kara Panter Partisi olarak, onun yanında olduğumuzu her zaman belirttik. Tutuklanmasının mücadelemiz için büyük bir kayıp olduğunu biliyoruz.

Angela bizdendi. Halkımızın insanlığın mücadelesine önemli katkıları olmuştu.

Artık partimizin üyelerinden olmadığı halde bize her zaman yardımcı olmuş, özellikle siyasi mahkûmlar konusunda desteğini hiçbir zaman esirgememişti.

Her konuşmasında ve verdiği derslerde başkan Bobby Seale'den ve Ericka Huggins'ten söz eder, halka onların davalarını anlatmaya çalışırdı. Fred Hampton'ın dediği gibi, Bobby'yi cezaevinde görmeye gelmişti.

Onun Los Angeles'ta Bobby'yi kurtarmak için girişilen hareketlere liderlik ettiğini söylemek doğru olur. Kitleler onun liderliğinde, defalarca "Bobby'yi Serbest Bırakın, Ericka'yı Serbest Bırakın" diye bağırırmışlardı.

Angela, partilerin mücadeleyi bölmemesi gerektiğini, hepimizin aynı amaç için savaştığımızı bilirdi.

Bölünüp birbirimize düşmemizin, sömürücüleri memnun edeceğinin de farkındaydı. "Bobby'yi Serbest Bırakın" diye bağırıldığı zaman, bunun bütün siyasi mahkûmların serbest bırakılmasını istemekle bir olduğunu, kişilerin önemli olmadığını biliyordu.

Bununla birlikte, Kara Panter Partisi olarak Angela'nın, zencilerin ve bütün ezilen halkların ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme karşı verdiği savaşta birleştirici bir unsur olduğunu ve güçbirliğini sağlamak için çabalarını özellikle takdir ettiğimizi belirtmek istiyoruz.

Halkımızın Kara Panter Partisi'nin Angela'nın yanında olduğunu bilmesini istiyoruz.

Eğer Angela'yı destekleyen herkes onu desteklediğini açıklarsa, düşmanın gayretleri boşa gitmiş olacaktır.

Angela güzel bir örnek vermişti bize; onu kurtarmak, Ruchell'ı, Bobby'yi, Ericka'yı, George'u, bütün siyasi mahkûmları kurtarmak, halkı kurtarmak demek olacak.

BÜTÜN İKTİDAR HALKA!

13 Mart 1971

Rahip Ralph Abernath'nin Konuşması

Angela Davis'i kurtarmak için bir araya gelmiş bulunuyoruz, o halde önce 'Angela Davis kimdir?' sorusuna cevap verelim. Yirmi yedi yıl önce, Birmingham, Alabama'da, halkının yıllarca ırkçı baskılar altında ezilmiş olduğu bir bölgede doğmuş olan bu genç zenci kadının kişiliği üzerinde duralım.

Angela gittiği her yerde zayıfların ezildiğini gördü ve ırkçılıkla karşılaştı. Bütün cezaevlerinin zencilerle, bütün üniversitelerin, bakanlıkların ve yüksek makamların beyazlarla dolu olduğunu görerek kapıldıkları öfkeyi anlıyordu.

Angela Davis kitapların arkasına saklanıp kalmayan aydınlardandı. Fikirlerini uygulamaktan çekinmezdi. İnançlarını daima açık açık söyledi; bu onun işini kaybetmesine ve tutuk-

lanmasına yol açtı, şimdi de bu yüzden hayatı tehlikede. Bu noktanın üzerinde durmak istiyorum. Irkçı, sömürücü, hasta bir toplum, militan bir zenci kadını, siyasal görüşleri ve inançlarına olan bağlılığı yüzünden öldürmek istiyor. Eğer buna izin verirse, içinde yaşadığımız ırkçı topluma suç ortaklığı etmiş olacağız.

Sizi uyarmak istiyorum: Bugün sıra Angela'da, ama eğer susup oturursak yarın sıra bize gelecek...

Amerika Birleşik Devletleri İşçileri

Angela Davis'i destekleyen en önemli güçlerden biri işçilerdir; genç, yaşlı, kadın, erkek ve özellikle zenci işçiler, Angela'nın yanında yer almışlardır. İşçi birlikleri, yerel sendikalar, sendika başkanları ve uluslararası kuruluşlar Angela'nın yanında olduklarını belirtmişlerdir. Binlerce işçi Angela'ya özel olarak mektup yazmış, yetkililere protesto mesajları göndermiş ve yapılan gösteri yürüyüşlerine katılmıştır.

Detroit Metropolitan AFL-CIO Konseyi Başkanı Thomas Turner, konuyla ilgili olarak şunları söylemiştir: "Hoover'ın istediği, genç zenci devrimcileri ülkeden atmak. Bu ülkede başkan dışında kimse, Hoover kadar ırk ayrımını körüklemeydi. Bir işçi lideri olarak konuyla ilgileniyor ve eğer susarsam,

bugün Angela Davis'in başına gelenlerin yarın benim başıma geleceğini biliyorum.”

Otomobil İşçileri Sendikası yönetim kurulu üyelerinden Paul Schrade de, Angela'nın tutuklanması üzerine konuşmuş ve şunları söylemiştir: “Bugün, Angela Davis konusunda gizli tutulmak istenen her şey anlaşılmış bulunuyor. Yoksulların, zencilerin ve işçilerin ihtiyaçlarıyla birlikte, Angela'nın iyi bir eğitimci ve büyük bir lider olduğu da ortaya çıktı... Dava, bir kadına, genel olarak zencilere ve kişilerin akademik haklarına yapılan saldırıları içermektedir. Angela'nın Kaliforniya Üniversitesi'nden uzaklaştırılmasına karşı direnmiş ve onu Vali Reagan'a karşı savunmuştum; şimdi de ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya hazırım.”

Honolulu'da toplanan Uluslararası Dok İşçileri Sendikası da Angela Davis'i koruma kararı almıştır. Sendikanın kararlarında şöyle denmektedir: “Angela Davis'i öldürmek için durup dinlenmeden uğraşıyorlar. Zenci militanları ezmek için şimdi de, önyargılar ve önceden düzenlenmiş suçlamalar kullanılıyor. Aynı yöntemler, büyük iş çevreleri tarafından işçilerin daha iyi bir hayat için mücadelelerinde 'aşırı gitme'ye başladıklarına karar verdiklerinde, işçilere karşı her zaman kullanılmıştır. Nixon, Reagan ve burjuva basının, Angela Davis'i yasalara uygun bir şekilde linç etmek üzere işbirliği yapmaları, dikkatli davranmamız gerektiğini gösterir. Angela'nın düşmanları bizim de düşmanımızdır, onun yerinde biz de olabilirdik... Angela aynı zamanda, suç işlemek üzere işbirliği yapmakla suçlanıyor. Bunun sendika hareketlerini ezmek için kullanılan belli başlı taktiklerden biri olduğu herkesçe bilinir. Angela Davis'i korumakla kendimizi korumuş olacağız... Bu yüzden, Angela'nın tarafsız bir mahkemede yargılanması ve kefaletle serbest bırakılması için elimizden geleni yapmaya kararlıyız.”

Aynı şekilde Kaliforniya Öğretmenler Federasyonu da 1970 Aralık ayında toplanarak, Angela'nın tarafsız bir mahkeme tarafından yargılanması konusundaki endişelerini belirtmiş ve Angela'nın Kaliforniya Üniversitesi'nde ders verdiği sırada federasyonun üyelerinden olduğunu açıklamıştır. Ülkedeki diğer yerel öğretmen sendikaları da, davanın sonucuyla ilgilendiklerini ve Angela'ya yardım etmek için ellerinden geleni yapacaklarını bildirmişlerdir.

New York'taki konfeksiyon işçileri de, Angela'nın Kaliforniya'ya gönderilmesinden sonra Vali Reagan ve Başkan Nixon'a yolladıkları bir telgrafta şöyle demektedirler:

Zenci, beyaz ve İspanyol sendika üyeleri olarak Angela'nın tutuklanması ve suçlanmasıyla ilgili olayları protesto ediyoruz.

Onun, basın ve FBI tarafından takip edilişi, suçlanışı, kefaletle serbest bırakılma isteğinin geri çevrilişi, diğer mahkûmlardan ayrılması hakkında hazırlanan iddianameyi görmesine izin verilmemesi ve anayasal haklarının sürekli çiğnenmesi bizi çileden çıkarıyor.

Biz işçiler, ırkçılıkla, patronların bizi birbirimize düşürmek için kullandıkları bu silahla sonuna kadar mücadele etmeye kararlıyız.

Biz işçiler, muhalefeti ezmek için hazırlanan oyunları ve bunların kimler tarafından hazırlandığını çok iyi biliyoruz.

Bu yüzden, Angela'ya yapılan haksızlığı doğrudan doğruya kendimize yapılmış bir saldırı sayıyoruz.

Bu ırkçı oyunlara bir an önce son verilmesini ve Angela'nın derhal serbest bırakılmasını istiyoruz.

Dinleri ve Siyasal Görüşleri Ne Olursa Olsun, Bütün Zenci Kadınlara Çağrı

“Yanlış bir şey var ortada... Belki toplumun gerçek suçluları şu anda cezaevlerini dolduranlar değil... yeryüzünün zenginliklerini halkın elinden çekip, almış olanlar... ve bu yüzden, her ölen zenci çocuk için, mahkum etmemiz gerek onları, çünkü, o zenci çocuğun katilleri onlardır.”

(Angela Davis)

Zenci Çocuklar Dertli: Bizim tabutçuya diğer vatandaşlardan daha çok işimiz düşüyor, bizim aramızda ölüm oranı çok daha yüksek ve daha erken yaşlardadır. Çocuklarımız okullardan atılıp zencilere yardım kuruluşlarında ırkçı bir ‘eğitim’ gö-

rürler; bu eğitim onlara aşağılık duygusu, utanç ve umutsuzluktan başka bir şey vermez.

Zenci Erkekler Dertli: Yiğit, iyi yürekli erkeklerimizin daha iyi bir hayat kurma çabaları beyaz güçler tarafından engellenir ve işsizliğe ya da yeteneklerini ortaya çıkaramayacakları, gurur kırıcı işler yapmaya mahkûm edilirler. Oğullarımız ve kardeşlerimiz kilometrelerce ötedeki suçsuz insanlarla savaşmaya, ölmeye gönderilirler, hem de kendilerine bu savaş isteyip istemedikleri sorulmadan...

Zenci Kadınlar Dertli: Bu ırkçı toplumda her gün aşağılanıyor, küçük düşürülüyoruz. Evimize yalnız başımıza gitmeye korkuyoruz. Çocuklarımız ve erkeklerimiz için birleşmeliyiz... Beyazların zenci kadınlar hakkında uydurdukları masallar bizi her gün daha çok birbirimize düşürüyor.

Dertli Olmaktan Bıktık: Artık gençlerimiz önemli kararlar alıyorlar; bazıları kendilerini ezenlerin takdirini kazan-

maya, onların gözüne girmeye çalışırken, diğerleri insanı insana düşman eden, insanlara yalan söyleyen bu çıkarıcı kitleyi açıkça suçlamaktan, yalanlarını yüzlerine vurmaktan çekinmiyorlar. ANGELA DAVIS ikinci gruptandı. Angela yüz yıllardır bizim için kendilerini feda etmiş olan binlerce zencinin simgesidir. Zenci kadınlar artık polis baskısı ve cezaevlerindeki insanlık dışı yaşama şartları karşısında sessiz kalamazlar. Başımızı kuma gömüp sakladığımızı sanmak da yerersizdir. Suçsuz insanların ülkede ve savaş alanlarında öldürmelerine seyirci kalamayız. Sojourner Truth ve Harriet Tubman'ı, sağ olsalardı cezaevlerinde olacakları kesin olan bu iki zenci kadını, hatırlamalı ve erkeklerimizin yanında yerimizi alarak mücadeleye katılmalıyız. Analık bir çocuğu dünyaya getirmekten, kardeşlik rastlantı sonucu meydana gelen akrabalık bağlarından öte şeylerdir. Kader birliği içindeyiz ve artık emeğimizin yok edilmesine, ailemizin parçalanmasına izin vermeyeceğiz. Birleşelim ve hep birlikte, yüksek sesle tekrarlayalım:

“Angela Davis Serbest Bırakılmalı!”

Coretta Scott King'in Bildirisi

Son yıllarda sanıkların suçları sabit oluncaya kadar suçsuz sayıldıklarını belirten yasalar, özellikle zencileri ilgilendiren durumlarda hiçe sayılmaya başlanmıştır. Takınılan bu adaletsiz tavır, iki saat içinde hüküm giyen ve serbest bırakılmaları için vermeleri gereken kefalet astronomik rakamlara ulaşan on iki Kara Panter'in davasında kendini göstermiştir. Böylece suçsuz insanlar mahkeme sonuçlanıncaya kadar (2,5 yıl) cezaevinde tutulmuşlardır.

Sanıkların suçsuz sayılmalarını gerektiren yasalar Angela Davis'in davasında da çiğnenmiştir. Angela'nın kefaletle serbest bırakılma isteği geri çevrilmiş ve sabıkası olmadığı halde bir terörist olarak tanıtılmıştır. Kaliforniya'ya nakli sırasında

alınan güvenlik tedbirleri, Nazi savaş suçlularına alınan tedbirleri hatırlatacak niteliktedir. Bu davranışların üç ayrı sebebi vardır. Angela Davis'in bir zenci kadın militan ve bir sosyalist oluşu. Yani, söz konusu olan önyargılardır, yasaların tamamen dışında kalmaları gereken önyargılar.

Herhangi bir sanığın haklarına saygı göstermek kolaydır. Ama söz konusu olan kişi sevilmeyen, kamuoyuna ters düşen bir sanıksa, bu hem zorlaşmakta, hem de tehlikeli olmaktadır. Gene de herkesin haklarının korunması gerekir; aksi halde, yasaların tamamen etkisiz kaldıkları rahatça öne sürülebilir.

Angela'nın hocası ve arkadaşı olan Dr. Herbert Marcuse'nin son olaylarla ilgili açıklaması beni çok şaşırttı. Dr. Marcuse, Angela'nın tanıdığı insanların en sakini ve şiddetten hoşlanmayanı olduğunu söylüyordu.

Dr. Marcuse, bildiğim kadarıyla, siyasal değişimler konusunda şiddet hareketlerine karşı bir insan değildir. Her neyse, bunu tartışacak değilim. Yalnız siyasal açıdan Angela Davis'le aynı şekilde düşünmediğimi belirtmek istiyorum. Ama eğer suçlama belli bir suçla değil de, onun zenci olması, kadınlığı ve siyasal fikirleri içinse, birçok Amerikalı onunla birlikte özgürlüklerinin büyük kısmını kaybediyor demektir.

Bu yüzden, 1950 yıllarını hatırlatan bu olaylara bir son verilmesini ve Angela'nın tarafsız bir mahkemede yargılanmasının sağlanmasını istiyorum.

4 Haziran 1971

Mrs. Shirley Graham Bubois'nin Çağrısı

Biz, Amerika'dan çok uzakta yaşayan fakat akıllı ve yiğit bir öğretim üyesi olan Angela Davis'in başına neler gelebileceğini çok iyi bilen kadınlar, dünyanın bütün özgürlük âşıklarıyla birlikte, zenci kardeşimizi kurtarmak için mücadele etmeliyiz.

Ona yöneltilen suçlamaları ve New York'tan Kaliforniya'ya vahşi bir hayvan gibi zincire vurularak götürülüşünü öfkeyle okuduk. Amerika Birleşik Devletleri'nin nasıl temel insan haklarını hiç düşünmeden çiğnediklerini görmek bizi şaşırttı. Onun dayanıklılığı, yıkılmazlığı bize cesaret veriyor.

5 Nisan'da, Kahire'den gelen bir mektupta şöyle denmektedir:

Hücreye kapatılmıştı, Angela'nın bulunduğu hücreye ulaşmak için çelik kapılardan geçmek gerekiyordu. Ama bu kapıların arkasında hayatla, güzellikle karşılaşıyordunuz. Cesaretini kaybetmemişti; özgürlükten, mücadelesinden başka bir şey düşünmüyordu. Bizden size yazmamızı ve onun Amerika'daki sayısız siyasi mahkûmdan yalnızca bir tanesi olduğunu hatırlatmamızı istedi. Soledad Kardeşler'i, Ruchell Magee'yi, Ericka Huggins'i, Bobby Seale'i ve Vietnam savaşına karşı çıkıkları için cezaevlerinde bulunan mahkûmları unutmamamızı istiyordu.

Milyonlarca Amerikalı Angela Davis'in serbest bırakılması uğruna mücadele etmektedir. Bu mücadeleye beyazlar, zenciler, melezler, kızılderililer, erkek-kadın, genç-ihtiyar her çeşit insan katılmıştır. Onlar gibi biz de, Angela Davis'in ırkçı bir düzenin kurbanı olduğuna ve bu düzenin yalnızca ezilen halkların verdiği devrimci mücadelelerin liderlerinden birine karşı değil, hepimize karşı hazırlanmış olduğuna, hepimizi ezeceğine inanıyoruz. Angela bizim için yaşamalı! Angela tutuklu olduğu sürece hiçbir kadın özgür olamaz.

İstegimiz, Angela Davis'in serbest bırakılmasıdır..

Shirley Graham Dubois ve Ceza Nabaraouy – Milletlerarası Demokratik Kadınlar Federasyonu ikinci başkanı.

Dr. Hakmat Abouzeid – Mısır kabinesinin ilk kadın üyesi.

Dr. Aisha Ratib – Kahire Üniversitesi Milletlerarası Hukuk Profesörü.

Amine El Said – bir kadın dergisi olan *Haya*'nın editörü.

Mafida Abdel Rahman – milletvekili.

Bathyna Wahba – Danışma Bakanlığı'ndan.

Nafisel el Ghamrawy – kız lisesi müdiresi.

Aziza Meky – Sudan Kadınlar Federasyonu Başkanı.

Dr. Eglal Abul Ala – doktor.

A'lmed Hussien – gazeteci.

Birleşik Arap Cumhuriyeti'nden binlerce kadın.

Afrika Milli Kongresi, Güney Afrika Kadınlar Kolu Sekretaryası

Sevgili Angela,

Milletlerarası Demokratik Kadınlar Federasyonu'nun yayınlarından tutuklanışınla ilgili haberleri tiksintiyle öğrendik.

Güney Afrika'da ırkçı baskılara karşı savaşan kadınlar olarak seni çok iyi anlıyor ve verdiğin mücadeleye katılıyoruz.

Askeri, ekonomik ve kültürel yönden dünyanın en ileri ülkesi olduğunu iddia eden ve bunun yanı sıra, değişik ırklardan gelen yurttaşlarına karşı insanlık dışı davranışlarda bulunmaktan çekinmeyen bir düşmana karşı, kendi insanlarıyla birlikte verdiğin mücadelede gösterdiğin yiğitlik, fedakârlık ve kararlılığa hayranız. Seninle iftihar ediyoruz.

Sana ve ÷lkendeki b÷t÷n barış için savaşanlara, özg÷rl÷k olmadan barış olmayacağını bildiğimiz için davanızı sonuna kadar destekleyeceğimizi söylemek istiyoruz.

Tutuklanmandan sorumlu olanlardan senin ve senin gibi düşünenerin derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.

Zafer senindir.

Kardeşlerin Kadınlar Kolu adına Florence Mophosho

5 Aralık 1971

Mme. Nguyen Thi Binh

Angela Davis'e,
8 Mart Milletlerarası Kadınlar Günü dolayısıyla,

Eşitlik, özgürlük ve adalet için savaşılan kardeşlerimizi candan kutlarız. Amerika Birleşik Devletleri'nin ırkçı yöneticileri seni ve Güney Vietnam'daki vatanseverleri cezaevine gönderek, Amerika'daki ve Vietnam'daki ilericilerin mücadelesini engelleyemeyecekler.

Zafer bizimdir. Devrimci selamlar.

Mme. Nguyen Thi Binh

Paris barış görüşmelerindeki Güney Vietnam temsilcisi.

Lukacs'ın Açıklaması

Bu çağrışı imzalayanlar Amerikan halkına, Avrupalı aydınların Angela Davis hakkında ne düşündüklerini açıklama arzusundadırlar. Avrupa'da Dreyfus Davası, Amerika'da Sacco ve Vanzetti'nin sonu, bütün akli başında insanlara önyargıların yeterince yaygın olduğu durumlarda yasa dışına çıkmadan bir insanın özgürlüğünü kısıtlamanın, hatta onu öldürmenin mümkün olduğunu göstermiştir.

Olaylar bize Angela Davis'in yasalar yardımıyla öldürülmesini sağlayabilecek bu tip önyargıların yaygınlaşmaya başladıklarını göstermektedir. İki tip önyargının varlığını kolayca görebiliyoruz. Bunların ilki ve en önemlisi, özgürlük için çarpışan insanlara mücadeleye katılan birini cezalandırarak göz

dağı vermek amacını güden ırkçılıktır, ikincisiyse sol kanat militanlarına karşı beslenen önyargılardır. Angela Davis'in mücadelesine saygı göstermek ve onun özgürlüğünü kısıtlayan güçlerin neye yöneldiklerini görmek için Angela Davis gibi düşünmemiz şart değildir.

Çağrı, kanun yoluyla bir cinayet işlenmeye hazırlandığını görenlerin endişelerini yansıtmakta ve milyonlarca suçsuz insanı kurtarma amacını gütmektedir.

Bunun için değişik fikirlere inanan, fakat bunlara verdikleri anlam ne olursa olsun, demokrasi ve adalet kavramlarına belli bir saygı besleyen herkese sesleniyor ve onların direnişiy-le adaletsizliğe karşı gelebileceğimizi ve Angela Davis'in özgürlüğe kavuşacağını umuyoruz.

Georg Lukacs ve 60 Avrupalı aydın.

Valentina Nikolayeva - Tereshkova'nın Bildirisi

Bugün senin adın, insan haysiyeti için verilen mücadelede gösterilen yiğitlik ve kararlılığın simgesi durumunda. Davanla ilgilenen herkes tutuklanmanın ve sana yöneltilen suçlamaların sosyalist olduğun, zencilerin haklarını savunduğun ve içinde yaşadığın ırkçı, kapitalist sömürü düzenini yakından tanıdığın için seni susturmak isteyenlerin giriştikleri çabaların doğal bir sonucu olduğunu biliyor, inançların, fikirlerin ve dünya görüşün yüzünden yargılanıyorsun, azınlıklara eşit haklar verilmesi ve Vietnam'daki vahşete son verilmesi için mücadele ettiğin yüzünden...

Angela,

Sen yalnız değilsin. Barış için, özgürlük ve eşitlik için ırkçılığa, sosyal baskılara karşı savaşıyorlar senin yanında. Tutuklanışın, dünyanın her tarafındaki insanların, halkının mücadelesini desteklediklerini göstermelerine yol açtı.

Ülkemizde, Sovyetler Birliği'nde, serbest bırakılman için ülke çapında kampanyalar açıldı. Fabrikalarda, çiftliklerde ve okullarda toplantılar yapıldı. Kadınlar Komitesi'ne durmadan davanın sonucundan endişe edenlerin mektupları yağıyor. Halkımız olayın sorumlularını nefretle anmakta.

"Öfkeyle dolup taşıyoruz. Amerika zencilerinin haklarının savunucusu Angela Davis'in derhal serbest bırakılması gerekir." Bu satırlar Moskova'daki 42 numaralı Teknik Okul'un öğretim üyeleri ve öğrencileri tarafından hazırlanan bildiriden alınmıştır. Kuibyshev'deki bir okulun öğrencileri, "Angela, sana duyduğumuz sevgi parmaklıkları eritsin," diyorlar.

Volgograd şehri işçileri de sana, kardeşlerine, selamlarını yolluyorlar: "Bu davayı düzenleyen güçlere karşı giriştiğin savaşta başarılı olmanı dileriz. Gerçeğin zaferine inanıyoruz. Kararlılığın kötülüklere karşı dursun. Dünyanın bütün ilericileri ve biz, Volgogradlılar yanındayız."

Sevgili dostum, milyonlarca Rus kadını seninle birlikte. Geçirdiğin bu zor günlerde senin yanındayız ve özgürlüğe kavuşuncaya kadar bu anlamsız davayı hazırlayan güçlerle seninle birlikte mücadele edeceğiz.

Sevgiler, saygılar,
Valentina Nikolayeva-Tereshkova
Sovyet Kadınlar Komitesi Başkanı

Bir Kadın Gardiyandan

26 Aralık 1970

Angela Davis'in kaldığı cezaevlerinden birinde, çalışan bir kadın gardiyandan gelen mektup:

Sevgili Angela,

O korkunç geceden beri kafam ve yüreğimle yanındaydım hep.

Seni özlüyoruz; ışığımız, ilham kaynağımız gittiğinden beri cezaevinin üzerine hüzün çöktü.

Bizi güzel bulman, bizi güzelleştirdiğin için olacak. Birçok yönden sana ve verdiğin mücadeleye bağlıyız.

Seni biraz olsun teselli edebilmek için yapabileceğimiz şeyler, senin bizim adımıza yaptıklarının yanında çok önemsiz kalacak.

Seni özlüyorum, ufak tefek şeyler için başını ağrıttığım günleri özlüyorum.

Senin üzerine ve verdiğin mücadele üzerine yazılan her şeyi okuyorum. Seni tanımış olmak gurur veriyor bana. Güzel-sin sen. Yüreklerimizi ve hayatlarımızı etkiledin.

Kardeşlerime kızdığım, sabırlı ve iyi olamadığım zamanlar bana öğrettiklerini hatırlıyorum ve senin verdiğin mücadeleyi düşündükçe gözlerim doluyor.

Başını dik tut ve hep seni düşündüğümü unutma. Zafer senin olsun Angela.

Sevgiler.

Feminist Kitaplık

Angela Davis

EGER ŞAFAKTA GELİRLERSE

"Angela, sevgili kardeşim, günümüzde zencilerin kollarını bağlayan zincirlerin -hatta yalnızca zincirlerin- görüntüsü, Amerikan halkı için dayanılmazacak bir anı olmalıydı; öyle ki, bir anda ayaklanıp bu zincirleri kırmalıydılar.

Ama öyle olmadı, zincirleriyle pek mutlular şimdi. Sense çok yalnız görünüyorsun, hemen hemen Bachau'ya götürülen bir aracın içindeki Yahudi kadını kadar. Ne yapalım... Susmanın yalnız cinayet değil, aynı zamanda intihar demek olduğu bir çağda yaşadığımız için elimden geldiğince gürültü çıkarmaya çalışıyorum burada, Avrupa radyoları ve televizyonlarında.

Sevgili kardeşim, sizin neslinizin içinde yaşadığı büyük devrim, zencilerin bilinçlenmesi, Amerika'nın başlangıcı ya da sonu olacaktır. İçimizden bazıları, beyaz ya da siyah, yeni bir bilincin, yeni bir halkın, yeni bir ulusun doğması için yapılması gereken fedakârlıkları biliyoruz. Bunu bilip de bir şey yapmadan durmak, kiralık katillerin seviyesine inmek olur. Bildiğimize göre, senin hayatın için kendi hayatımız gibi mücadele etmemiz, gaz odasına giden yolu kendi bedenlerimizle tıkamamız gerek. Çünkü sabah seni almaya gelmeleri, akşama sıranın bize geleceğini gösterir. Kardeşin, James Baldwin."

agora kitaplığı • 195

ISBN 978-605-006-016-4

feminist kitaplık • 9

15 YTL

www.agorakitapligi.com